

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"FUNNY, SEXY, AND TENDER." —MANDA COLLINS

*a
novel*

TO
MARRY
AND TO
MEDDLE

MARTHA WATERS

AUTHOR OF TO LOVE AND TO LOATHE

EVLENMEK AND TO MEDDLE

MARTHA WATERS

AT R I A P A P E R B A C K

'New York Londra Toronto Sidney Yeni De(ù

Bu benim için.

Önsöz

Londra, 1813

Geriye dönüp baktığımda, Julian sarhoş olmasaydı işler daha iyi gidebilirdi.

Ne de olsa kuşluk vaktiydi ve enerjik ama sonuçta sönük bir yatak sporu turunun ardından en azından birkaç saat uyuyabilmişti, bu yüzden makul ölçüde akli başındaydı. Ama kafasında hâlâ bir miktar brendinin dolaştığından oldukça emindi, bu da babasının talebini anlamasının neden birkaç tekrar gerektirdiğini açıklayabilirdi.

"Belfry'yi satmanı istiyorum."

Julian'dan kuşkululu bir kahkaha kaçtı ve babasının yüzündeki çizgilerin derinleşmesine neden oldu. Julian'ın Duke Caddesi'nde yeni satın aldığı evinin çalışma odasıydılar -aslında evin tamamen döşenmiş ve dekore edilmiş tek odasıydı. Boş bir misafir odası ve masanın gerektirdiği sandalyelerin sadece yarısının bulunduğu bir yemek odası vardı, ama en azından bu oda ona inzivaya çekilebileceği, okuyabileceği, yazışmalarıyla ilgilenilebileceği sessiz ve huzurlu bir yer sunuyordu.

Ancak şu anda, babası masasının karşı tarafında oturmuş, Julian'ın çocukluğundan beri yaptığı gibi kaşlarını çatarak ona bakarken pek de sessiz ya da huzurlu hissetmiyordu. Kaşlarını çatması, Julian'ın son patavatsızlığı her neyse (bunlar, iki kez müstehcen broşür dağıttığı için Eton'dan gönderilmekten, ahır şefinin kızıyla kaçmaya teşebbüs etmeye kadar uzanıyordu), ondan duyduğu şiddetli hoşnutsuzluğu gösteriyordu.

Ancak bugün Julian bu sıra dışı talebin hangi patavatsızlıktan kaynaklandığından bile emin değildi, bu yüzden sadece "Ciddi olamazsınız," demekle yetindi.

"Sizi temin ederim, öyleyim." Babası, Eastvale Markisi, kırklı yaşlarının ortalarında, siyah saçlarına bolca ak düşmüş, mavi gözleri üç çocuğununkiyle de aynı tonda olan yakışıklı bir adamdı. O mavi gözler şu anda en küçük oğluna hoşnutsuzlukla bakıyordu. "Eğlendin ve doğrusu, Belfry'yi satın aldığında mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha iyi bir kuruluş haline getirdin. Ama artık yeter."

Belfry, Julian'ın tiyatrosuydu ve on beş yıl önce, Oxford'u bitirdiğinde, gençliğin verdiği bir acelecilikle (bir şişeden fazla konyağın da etkisiyle) satın alınmıştı. O zamanlar burası, hevesleri yeteneklerinden çok daha fazla olan bir oyuncu topluluğunu çalıştıran, korkunç bir üne sahip metruk bir binaydı. Julian -ikinci oğuldu ve bu nedenle ağabeyi Robert'ı rahatsız eden sorumluluklardan merhametle muaftı- bir yönetici tutmuş, mirasının önemli bir kısmını binanın restorasyonuna yatırmış ve sonra arkasına yaslanıp kapılardan giren *ton* beyefendilerini izlemişti. Ara sıra, aklına estiğinde, sahneye kendisi çıkacak kadar ileri giderdi; bu da *tonun annelerini*, uygun kızlarını ona Aing'lemekten alıkoyacak kadar skandallaştırmak gibi ek bir faydaya sahipti.

Başka bir deyişle, bu girişim Julian için genel olarak tamamen tatmin edici olmuştu. Ancak şu anda babasının çenesindeki tik, başka türlü hissedebileceğini gösteriyordu.

"Kız kardeşin sosyeteye ilk adımını atmak üzere," diye devam etti babası, öne doğru eğilip bir kolunu masaya dayadı ve vurgu yapmak için işaret parmağıyla tahtaya vurdu. "Belfry son zamanlarda giderek daha fazla dedikoduya konu oluyor - tıpkı senin zaman zaman sahneye çıkma konusundaki saçma ısrarın gibi

-Annen ve ben senin bu küçük şakana fazlasıyla hoşgörülü davransak da, seninle ilgili herhangi bir dedikodunun kız kardeşinin şansını mahvetmesine izin vermeye hazır değiliz."

Julian *bu* sözlerle irkildi: *bu küçük şaka*. Ailesinin Belfry'ye böyle baktığını bir dereceye kadar hep biliyordu -aslında, başlangıçta bu gerçeğe minnettar olmak için bir nedeni vardı, çünkü satın alındığını öğrendiklerinde fazla heyecanlanmalarını engellemişti. Ama şimdi bu kadar küçümseyici bir şekilde tanımlandığını duymak onu öfkelenmişti.

"Belfry benim işim, baba," dedi, içkinin etkisiyle biraz daha kötü olduğunda her zaman yaptığı gibi telaffuzuna dikkat ederek. On iki saat önce birkaç saat boyunca neşeyle "sadece bir kadeh daha" içen Julian'ı düşünmek için bir anını ayırdı. Babasıyla buluşacağını fark etseydi -ve bu nedenle tüm aklına ihtiyacı olsaydı- kesinlikle şafaktan önce yatarı.

"Belfry bir genelevden biraz daha fazlasına dönüşüyor, Julian," diye karşılık verdi babası.

"Bu pek adil değil-"

"Wildermere Dükü bir İtalyan opera sanatçısıyla göz önünde, hatta bir locanın mahremiyetinde bile oynuyor," diye araya girdi babası. "Lord Henry Cavendish'in bir dizi *üçüzle* birlikte görüldüğü *söyleniyor*-"

"İkizdiler," dedi Julian bıkkınlıkla. "Üçüncü hanım kuzenleriydi sanırım, diğer ikisine bu kadar çok benzemesini eğlenceli bulmuşlardı."

Marki kibarca, "Elbette," dedi. "O zaman bu durumda, akşam boyunca çeşitli aralıklarla üçünü de öperken görülmesinde hiç de uygunsuz bir şey yok."

Julian içini çekti. "Hakkını vermeliyim ki, kabadayı davranışlardan payımıza düşeni aldık.

-Ama işte bu yüzden beyler burayı seviyor, anlamıyor musunuz? Metresleriyle gelebilecekleri, eşlerinin arkadaşlarıyla karşılaşma tehlikesinin olmadığı bir yer?"

"Bunun kârlı bir girişim olduğunu anlıyorum," diye devam etti babası ve Julian bir an için neşelendi -belki de tüm bu konuşma düzgün bir şekilde tamamlanabilirdi ve kendini yatağa geri dönmüş görebilirdi- "bu yüzden senden onu satmanı istemekten çekinmiyorum."

"Baba-"

"Şimdiden iyi bir kazanç elde ettiniz - ilk yatırımınızı fazlasıyla telafi ettiniz sanırım. O yüzden şimdi satmamanız için bir neden yok ve kız kardeşinizin evlilik ihtimalini tehdit etmeyecek bir şekilde zamanınızı değerlendirebilirsiniz."

"Frannie bu yılın en güzel sosyeteye takdim kızı olacak," dedi Julian içtenlikle. Kendisinden sekiz yaş küçük ve şimdi on sekiz yaşında olan kız kardeşi Frances

Kraliçenin önünde reverans yapmak üzereydi. Kızın güzelliği ve çeyizinin büyüklüğü göz önüne alındığında, biraz skandal yaratan bir erkek kardeşin kızın itibarına verebileceği zarar konusunda fazla uykusu kaçmıyordu. "Üstelik İngiltere'nin en saygın adamlarından biri olan bir markizin kızı. Talip sıkıntısı çekeceğini hiç sanmıyorum."

"Julian, yaptığımız konuşmayı yanlış anlıyor gibisin," dedi babası hoş bir sesle. "Bir ricada bulunmuyorum, sana Belfry'yi satacağını *söylüyorum*."

"Peki benim için aklınızda nasıl bir meslek var?" diye sordu Julian. "Unuttuysan diye söylüyorum, ben ikinci oğlunum, bir tane lazım olacak." Bu tamamen doğru değildi.

-Yeğenine karşı açıklanamaz bir düşkünlüğü olan büyük teyzesinden yüklü bir miras kalmıştı; ayrıca tiyatronun satışından elde edeceği gelir onu yıllarca geçindirmeye yetecekti.

Ama Julian günlerini White's'ta gazete okuyarak ve Tattersall's'ta horseAesh'i tartışarak geçiren aylak bir beyefendi olmak istemiyordu. Belfry'yi satın aldıktan sonra hemen bir müdür tutacak kadar sağduyulu olsa da, tiyatroda aktif bir rol oynamaktan, günlerine bir şekil vermekten ve kendisine bir amaç duygusu kazandırmaktan hoşlanıyordu.

Ancak babası hiç etkilenmemişti. "Din adamları. Ordu."

Julian homurdandı. "Ruhban sınıfı Lucifer'in kendisini hizmetlerine alsa daha iyi olur."

"Onları kim suçlayabilir ki?" diye mırıldandı Marki. "Ama Majestelerinin ordusunun Fransızlara karşı savaşan bir başka subay için fazlasıyla minnettar olacağını tahmin ediyorum."

Julian inanamayarak babasına baktı. "Benim uygun bir asker olacağımı düşünmüş olamazsın. Hiçbir zaman öğleden önce isteyerek uyanmadım."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Marki buz gibi bir sesle. "Ve eğer kız kardeşinizin bir gün evlenmesine izin verecek kadar saygınlığınızı koruyacaksa -ve bu konuda siz de- bunun yapmaya değer bir fedakârlık olacağını söyleyebilirim."

"Evliliğim hakkında kim bir şey söyledi?" Julian kekeleydi; bu konuşma, askerlik -ve evlilik!- önerileri ile kesinlikle karanlık bir hal alıyordu.

"Gelecek hafta için St. George'da yer ayırtmanı önermiyorum," dedi babası sakince, "ama düşünmeye değer bir şey."

"Bu çok saçma," dedi Julian. "Bir on yıl daha evlenmeye niyetim yok ve bu arada, eğer bunu yapacak param varsa, neden kendi uğraşlarımı takip edemeyeceğimi anlamıyorum." İçindeki küçük bir parça, kolayca göz ardı edilebilecek bir şekilde, babasının haklı olduğunu fısıldarken -Julian'ın her zaman biraz eğlenceli bulunduğu Belfry'nin şöhreti gerçekten de oldukça iğrenç bir hal almaya başlamıştı- bu sessiz ses, içinde dolaşan öfke tarafından bastırıldı.

Sonuçta, neden kendi parasıyla dilediği gibi eğlenmesin ki? Bu konuşmaya bakılırsa, babasının onun geleceğiyle ilgili planları Julian'ın bir parçası olmak isteyeceği şeyler değildi.

"Çünkü davranışların sadece kendini değil, tüm aileyi etkiliyor," dedi babası soğuk bir sesle, sesi kısılmıştı - bu her zaman tehlikeli bir işaretti. "Ve bizi utandırmana izin vermeyeceğim."

Julian Ainch dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. *Utanç*. Bu sözcüğün neden bu kadar keskin bir şekilde indiğini bilmiyordu ama bunu göğsünün derinliklerinde hissetti. Ergenlik ve üniversite yıllarının çoğunu ailesine, özellikle de en küçük oğlunun babası ya da ağabeyine hiç benzemediği gerçeğini kabullenmek konusunda her zaman büyük bir sabır gerektiren babasına karşı bir tür deneme olarak geçirmişti. Belfry'yi satın alması, ailesinin iç çekmesine ve başlarını sallamasına neden olan, yıllar süren bir dizi maskaralığın sadece sonucusuydu.

Ama o anda fark etti ki, babası yıllar boyunca başını soktuğu pek çok belayı onaylamasa da, Julian'a bir kez bile ondan gerçekten utandığını ya da mahcup olduğunu hissettirmemişti.

Şimdiye kadar.

"Senin için ben bu muyum yani?" diye sordu, koltuğunda öne doğru eğilmiş, gözleri babasınıninkilere kilitlenmişti. "Bir utanç mı? Bir utanç mı?" Konuşurken, Julian uzun zamandır dile getirilmemiş, bastırılmış bir duygu selini serbest bırakıyormuş gibi hissetti. Babasının kendisini Robert'ı sevdiği kadar sevip sevmediğini, her fırsatta sorun çıkarma fırsatına karşı koyamayan çapkın ikinci oğlunu gerçekten sevip sevmediğini yıllardır aklının bir köşesinde hep merak etmemiş miydi?

"Sen benim oğlumsun," dedi babası, bakışlarını sabit tutarak. "Ve baban olarak, sana Belfry'yi satacağımı bildiriyorum - yoksa bir daha göremezsin

benden bir kuruş."

"Peki," dedi Julian, başı çarpmaya başlamıştı, öfke ve konyak tatsız bir kombinasyon oluşturmuştu. "Senin parana ihtiyacım yok baba, kendime yetecek kadar param var." Ayağa kalktı ve kapıyı açmak için odayı geçti. "Bramble seni dışarı çıkarabilir."

"Julian," dedi babası, ayağa kalktı, sonra durup oğlunu inceledi. "Yıllardır senin maskaralıklarını görmezden geldim," diye devam etti, sesi eşitti. "Ne de olsa bir çocuğun biraz yabani yulaf ekmesi gerekir. Ama bu aileyi bir skandala sürüklemene izin vermeyeceğim ve eğer şimdi bana itaatsizlik edersen, işleri yoluna koyana kadar bir daha evimin kapısından içeri adımını atmayacaksın."

Bu tehdit Julian'ı durdurmalı ya da en azından bir an duraksatmalıydı; marki hiçbir tehdidi hafife alacak bir adam değildi, özellikle de kendi çocuklarından birine karşı.

Ama Julian bu tür endişeleri geride bırakmıştı. Şu anda, babasına kendi başına bir adam olduğunu, eşit muamele görecekt, ciddiye alınacak biri olduğunu, eylemlerinin bedeli ne olursa olsun göstermek için pervasız, baskın bir dürtü tarafından tüketiliyordu.

"Eğer aileyi küçük düşürdüğümü düşünüyorsanız, belki de en iyisi budur. Ama sana söz veriyorum, çok daha kötüsünü yapabilirim," dedi yumuşak bir sesle.

"Fikrini değiştirdiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi babası, Julian'ın uşağının onu dışarı çıkarmak için beklediği koridora açılan kapıdan geçerken sesi gergindi.

"Ben de aynısını size söyleyebilirim, Peder," diye cevap verdi Julian. "Belfry'nin kapıları size her zaman açık elbette."

Ancak babasının bu teklifi kabul etmesi için epey bir zaman geçmesi gerekecekti.

Bir

Elderwild, Wiltshire, 1817

Eylül *başında İngiltere kırları* muhteşem bir yerdı. Güneş parlıyordu. Arılar vızıldıyordu. Yaban çiçeklerinin baş döndürücü kokusu havada asılı kalıyordu.

Emily Turner, dünyanın en az romantik evlilik teklifi için daha romantik bir ortam düşünemezdi.

Tuzak kahvaltıdan sonra ortaya çıkmıştı - tabii olanları tanımlamak için gerçekten *tuzak* denebilirse. Şöyle ki: kahvaltı salonundan çıktığında 1. Lord Julian Belfry kapının hemen dışında pusuya yatmıştı. *Pusuda* beklemek de pek adil bir kelime seçimi olmayabilirdi, zira söz konusu beyefendi bu eylemi ima ettiğinden çok daha çekici gösteriyordu.

Ama sonra, o çoğu şeyi çekici gösteriyordu; uzun boylu, siyah saçlı ve neredeyse haksız yere yakışıklıydı, buz gibi mavi gözleri vardı ve bakışlarının gücüyle insanı olduğu yere mıhlama gibi sinir bozucu bir hünere sahipti. Ya da en azından Emily'nin üzerinde kesinlikle böyle bir etkisi vardı - türün diğer kadınları adına konuşamazdı, diye düşündü.

Ancak elinden geldiğince soğukkanlılığını koruyarak sadece çenesini kaldırdı ve "Lord Julian. Odanıza dönüş yolunu unuttunuz mu?"

"Bu evin büyüklüğünü göz önüne alırsak tamamen mümkün," diye cevap verdi tembelce, bir omzunu duvara dayayarak. Söz konusu ev Elderwild'dı, Willingham Markisi'nin kır evi, o ve Lord Julian şu anda Lord Willingham'ın yıllık yaz sonu ev partisinin konuklarıydı. "Ama aslında ben de sizi bekliyordum. Biraz yürümek ister misiniz?"

Uzun bir süre ona baktı ve vereceği cevabı tarttı. "Leydi Willingham'dan izin almalıyım," dedi ağırbaşlı bir şekilde ve

Şu anki markizin büyükannesi, teorik olarak Emily'nin refakatçisiydi, ancak şimdiye kadar çok dikkatli olduğunu kanıtlamamıştı.

"Tabii ki," diye hemen kabul etti ve kadın hemen şüphelendi, bu şartlara bir çeşit itiraz bekliyordu. Ne de olsa Julian Belfry -aristokrat bir ailenin yüz karası, babası tarafından mirastan mahrum bırakılmış, bir *tiyatronun* sahibi-refakatçilere sıcak bakacak türden bir adam değildi.

"Aslında," diye devam etti, "Leydi Willingham'a sorma cüretini gösterdim. Kendisi de bize eşlik edecek, böylece namusunuz tehlikeye girmeyecek."

Emily cevap vermek için ağzını açtı ama o daha konuşmadan, dul markizenin kusursuz sesi koridorda çınladı.

"Ah! İşte buradasın!"

Emily ve Lord Julian döndüler. Dul markiz yetmiş yaşlarındaydı. -Emily tahmin etmişti; kendi hayatına ve uzuvlarına o kadar düşküncü ki spesifik konularla ilgili herhangi bir sorgulama yapma riskini göze alamazdı ve boyu ancak bir buçuk metreydi ama istediği zaman şaşırtıcı bir çabuklukla hareket ederdi.

"Anladığım kadarıyla bu güzel havada yürüyüşe çıkacağız?" diye sordu dul markiz onlara katılırken. Sarı muslin bir elbise giymişti ve inanılmaz miktarda dantel ve tüy içeren gösterişli bir şapka takmıştı ve güneşli ve egzersizli bir sabaha katılmaya hevesli görünüyordu. Emily'nin Leydi Willingham'ın arkadaşlığına bir itirazı yoktu; arkadaşı Diana, Lord Willingham'ın büyükannesinin ona refakat etmesini ayarlamıştı ve Emily bu deneyimi, annesini onu arkadaşlarıyla on saniyeden fazla yalnız bırakmaya ikna etmeye çalışmaktan ibaret olan her zamanki kaderine göre belirgin bir gelişme olarak görmüştü. Buna karşılık Leydi Willingham, Emily'nin tüm uzuvlarına sahip olduğu ve bir keten dolaba kapatılma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığı sürece, yeterince yalnız bırakılabileceği felsefesini benimsemiş görünüyordu.

"Ben... bonemi ve şalım almalıyım," dedi Emily, planın bu kadar hızlı ilerlemesi karşısında biraz bocalayarak.

Leydi Willingham kendini beğenmiş bir tavırla, "Abigail'ini gönderdim," dedi. "Her an yeniden ortaya çıkabilir-oh! İşte geldi!"

Emily tam zamanında dönmüştü ki, leydisinin hizmetçisi ve -şüphelendiği kadarıyla- annesi adına casusluk yapan Hollyhock tarafından şalvarı ve bonesi eline tutuşturuldu. Hollyhock'a teşekkür mırıldanarak arkasını dönen Emily, Lord Julian'dan dul markizine ve tekrar geriye baktı.

"Her şey çok... sorunsuz bir şekilde ayarlandı," dedi yumuşak bir sesle, sesinde herhangi bir şüphe izi bırakmamaya çalışarak; en iyi ePort'larına rağmen, sesinin hâlâ bir infazın etkili bir şekilde planlandığını belirten biri gibi çıktığını düşünüyordu.

"Öyle değil mi?" Lord Julian kendini duvardan iterek ve ona o ölümcül gülümsemesini vererek sordu. Ona kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Dul markiz gösterisine başlamadan önce ön kapıdan geçmeyi bile başaramamışlardı.

"Ah!" diye bağırdı ve Emily ile Lord Julian dönüp kadının dramatik bir şekilde göğsünü tuttuğunu gördüler.

"İyi misiniz leydim?" Lord Julian sordu.

Leydi Willingham elini sallayarak, "Autter'dan başka bir şey değil, sizi temin ederim," diye cevap verdi. "Birazdan yağmur gibi yağacağım."

Lord Julian Emily'nin kolunu bırakarak onun yerine Leydi Willingham'a uzattı.

"Çok nazıksınız lordum," dedi dul markiz yaltaklanarak; geçen hafta boyunca hanımefendiyle epey vakit geçirmiş olan ve daha önce onun böyle bir ton kullandığını hiç duymamış olan Emily, gözlerini devirmek için karakteristik olmayan bir arzu duydu. Belki de farkında olmadan bu gösteriyi pek de inandırıcı bulmadığına dair bir işaret verdi, çünkü Lord Julian ona eğlenen bir bakış fırlattı.

Onu görmezden gelerek, bunun yerine çevrelerine takdir dolu bir bakış attı. Wiltshire kırsalındaki Elderwild, tepelerin ve ormanlık alanın ortasında yer alıyordu; grup birkaç gün önce ormanı keşfetmişti ve bugün Lord Julian rotalarını evin önündeki eğimli çimlerin dibinde uzanan göle çevirmişti. Göle giden çakıllı bir patika vardı.

Ön kapıdan gölün kenarına doğru hafif bir eğimle iniyorlardı ve şimdi de yaz sonu havasının güzelliği ve ev partisinin şimdiye kadarki hoşluğu hakkında boş boş konuşarak aşağıya doğru devam ediyorlardı.

Lord Willingham'ın atış partisi her yıl düzenlenirdi ama bu Emily'nin katıldığı ilk yıld; en yakın iki arkadaşı Lord Willingham'ın en yakın arkadaşlarından birinin eşi olan Violet, Leydi James Audley ve Lord Willingham'ın diğer en yakın arkadaşının kız kardeşi olan dul Vikontes Diana, Leydi Templeton olduğu için nezaket gereği her zaman davet edilirdi ama ailesi onun katılmasına hiç izin vermemişti. Emily'nin annesi biricik kızına göz kulak olmayı severdi ve genellikle bir insanın yavrusunun (özellikle de kadınsa) mümkün olduğunca göz önünde tutulması gerektiği felsefesine bağlıydı - özellikle de ailenin istikrarsız mali durumunun tamamen mahvolmasını önlemek için söz konusu yavrunun güzelliğine ve bozulmamış itibarına bağımlı olunduğunda.

Ancak bu yıl, Diana'nın müdahalesi sayesinde Emily merhametli bir şekilde özgür kaldı.

-Hem annesinin başının etini yemesinden hem de yıllardır eğlendirdiği talibinden -tam iki hafta boyunca!

Bu da onu diğer taliplerini eğlendirmek için özgür bıraktı.

Lord Julian'ı tam olarak bir talip olarak tanımlayamazdı, korkunç bir ünü vardı ve hiçbir zaman evlilikle ilgilendiği izlenimini vermemişti. O yaz tanışmaları, Diana'nın kardeşi Penvale'in üniversiteden tanıdığı Lord Julian'ın oyunculuk yeteneklerini alışılmadık bir şekilde kullanmaya ikna olması ve Violet'in ayrı yaşadığı kocasının dikkatini çekmek için ölümcül bir verem vakası numarası yaptığı yarım yamalak bir planın parçası olarak bir doktor rolünü oynamasıyla gerçekleşmişti. Her nasılsa plan işe yaramıştı -her ne kadar Emily, Violet ile Lord James'in arasını düzeltmek için bu dramın kesinlikle gerekli olduğuna ikna olmamış olsa da- ve Lord Julian yardımının karşılığında Violet'ten, biraz itibarsız olan tiyatrosundaki bir gösteriye katılma sözü almıştı.

Violet, verdiği sözden asla caymayan biri olarak -ve doğrusu, gerçekten gitmemesi gereken bir yeri ziyaret etme fırsatını asla kaçırmayan biri olarak- Diana ve Emily ile birlikte bir gösteriye katılmıştı. Emily ve Julian garip bir şekilde

Takip eden bir ay boyunca dostluklarını sürdürdüler; sosyete balolarında onunla vals yapmış, tek tük müzikallerde ya da Venedik kahvaltılarında ona eşlik etmişti; anlaşmaları söze dökülmemiştir ama birbirlerinin işine yarayacaklarına dair aralarında her zaman bir anlayış vardı.

Emily'nin bu durumdan bir şikâyeti yoktu; Lord Julian'ın tiyatrosunun itibarını artırmak için onunla birlikte görünmekten hoşlandığını biliyordu ve tiyatronun sahibinin saygın bir hanımefendiye kur yapıyor görüntüsü vermesinin bu amaca yardımcı olacağını düşünüyordu. Onunla geçirdiği her zamanın, ailesinin üç mevsimdir kendisine kur yapmasına izin vermesi için ısrar ettiği iğrenç adam Bay Cartham'la daha az zaman geçirmesi anlamına geldiği düşünülürse, Emily Lord Julian'ın nedenlerinden pek de rahatsız değildi.

Geçen haftaya kadar. Çünkü Elderwild'a geldiklerinden beri, kur yapan bir adam izleniminden çok, ciddi bir ilişki yürüten bir adam izlenimi vermişti. Uzun uzun bakışmalar -Emily altıncı değil de birinci sezonunda olsaydı, aşık ve sevdalı bir delikanlının bakışlarıyla karıştırılabileceği bakışmalar- ve bahçede, yemeklerde, hatta kayıp bir eldiveni almak için salonla kütüphane arasında sürekli ona eşlik edenler olmuştu. Hatta Lord Julian, kızın ailesinin mali sıkıntılarına ve Bay Cartham'la olan ilişkilerine dair oldukça cüretkâr imalarda bulunmuş, kızın karısı olması halinde bu sıkıntıları bir şekilde ortadan kaldırılabileceğini ima etmişti.

Kısacası, açıkça evlenme teklif etmek dışında her şeyi yapmıştı.

Emily hâlâ nedeninden tam olarak emin değildi. Ama 1. çıkışını yapmak üzere olduğundan şüpheleniyordu.

Ne var ki, Leydi Willingham'ın huzurundayken işler bu yönde ilerleyemezdi - ama tam da planlandığı gibi, o saygıdeğer hanımefendi ilerlemelerini bir kez daha aniden durdurdu.

"Sanırım..." Elini kalbinin yakınlarına doğru uzatarak dramatik bir şekilde arkasını döndü. "Sanırım *bir fluttev daha* hissettim!"

Lord Julian, "Leydi Willingham, size eve kadar eşlik etmeme izin vermelisiniz," dedi - oldukça yetenekli bir aktör olmasına rağmen, Lord Julian'ın yüzündeki gülümsemeyi zar zor toplayabildiği gerçeği olmasaydı, Emily onun

uygun bir endişe notu. "Belli ki iyi değilsiniz," diye ekledi, yağmur yağıyor gibi görünen bir havayı gözlemleyen birinin ses tonuyla.

"Hayır, hayır, sevgili oğlum," dedi dul markiz titreyerek. "Ben sadece çok hızlı hareket ettim. Kendi yolumu kendim bulacağım, kendi hızımda. Lütfen bana kendi düşüncelerimle bir dakika izin verin...." Döndü ve eve doğru ilerlemeye başladı; yaklaşık on beş adım boyunca, Emily'nin ancak tırıs olarak tanımlayabileceği bir tempoda ilerledi.

"Denemiyor bile," dedi, eğlenip eğlenmeyeceğinden emin olamadan. "Beni ne kadar aptal sanıyor?"

Lord Julian ona doğru sırttı, yüzündeki hızlı eğlence ifadesi onu her zamankinden daha genç gösteriyordu. "Bence bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin. Belli ki senin onun oyunlarına kanmayacak kadar zeki olduğunu düşünüyor, bu yüzden ikna edici bir performans sergilemek için ePort'u boşa harcamıyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Emily, bakışları dul markizin geri çekilen sırtına kaydı. "Böyle bir onurla ne yapabilirim ki?"

"Onun yerine benimle yürür müsün?" diye sordu.

"Her şey tam da planladığın gibi, şüphesiz," diye mırıldandı ama göle doğru yürümeye devam ederken bir kez daha onun koluna girdi.

"Şunu da belirtmeliyim ki," dedi Lord Julian, "dul markizden bize eşlik etmekten vazgeçmesini bir kez bile istemedim."

"Mmm," dedi Emily kuşkuyla, her şeyin Lord Julian'ın amaçları için kaderin bir oyunu olamayacak kadar uygun bir şekilde geliştiğini düşünerek.

"Düşüncelerimi okuma konusunda inanılmaz derecede yetenekliyse elimde değil," diye ekledi, kendini beğenmiş bir şekilde eğleniyordu.

Emily bir beyefendiyi bu tür bir komplo için ödüllendirmemesi gerektiğini bilmesine rağmen sessiz bir kahkaha attı. "Beni yalnız yakaladınız Lord Julian," dedi hızlıca, amacı neyse ona yönelmesi gerektiğini hissederek. "Benimle ne konuşmak istiyorsunuz?"

Lord Julian durdu; gölün kenarına varmışlardı ve Emily gölün ara sıra dalgalanan durgun yüzeyine baktı. Gölün karşı tarafında bir çift ördek tembel tembel daireler çizerek yüzüyordu ve eylül ayının ilk gün ışığı tepelerinde ılıktı. Lord Julian kravatını gevşeterek havaya karşı tek tavizini verdi; geri kalanı her zamanki gibi kusursuz bir şekilde giyinmişti.

Modanın zirvesi, mavi bir yelek, o çarpıcı gözlerin mavisini daha da parlak bir şekilde öne çıkarıyor.

Parlak öğleden sonra ışığında gözlerini kıstı, bu ifade gözlerinin kenarlarında belli belirsiz çizgilerin belirmesine neden oldu ve sonra elini kravatından çekip ona doğru döndü, boyu Emily'yi güneşin doğrudan parıltısından koruyordu. Emily başını hafifçe arkaya eğerek bonesinin siperliğinin altından ona baktı.

"Leydi Emily, sizi buraya getirdim çünkü sizi benimle evlenmeye ikna etmeyi çok istiyorum."

Julian'ın da kabul edeceği gibi, bu en romantik tekliflerden biri değildi. İş o noktaya gelirse, bir bayana nasıl evlenme teklif edeceğini hiç düşünmemişti - bu korkunç olasılık her zaman rahatça uzak görünmüştü ve bu yüzden zihinsel enerjisini harcadığı bir şey değildi. Son zamanlarda bu konuyu ciddiyetle düşünmeye başladığında, düşünceleri o kadar hesaplıydı ki, soruyu gerçekten nasıl soracağı aklına bile gelmemişti.

Bununla birlikte, eğer bu ihtimal üzerinde düşünmeye zaman ayırmış *olsaydı*, kör edici güneşin altında bir gölün kenarında durup, terler ensesini ıslatmaya başlamışken, bir iş anlaşması teklif ediyormuş gibi evlilik ihtimalini dile getirmekten biraz daha etkileyici bir şey bulacağını hayal edeceğinden oldukça emindi. Evlilik yeminleri edilir edilmez romantizmin öldüğüne dair şikâyetler duymuştu ama bunun daha kadının eli tutulmadan önce olabileceğini fark etmemişti.

Ama bu romantizmle ilgili değildi, asıl mesele de buydu zaten.

Bakışlarını etrafta gezdirdi ve yirmi metre kadar ötede büyük bir meşe ağacı gördü ve hiç düşünmeden uzanıp Emily'nin elini tuttu. Emily hiç şikâyet etmeden onu takip etti ve ağacın gölgesine ulaştıklarında, görgü kurallarını tamamen ihlal ederek çimlere uzandı ve gözlerini kısarak Emily'ye baktı.

"Otur," diye emretti, hiç de kibarca değil, hemen sağındaki çimenlik alanı okşayarak. "Burası oldukça kuru, elbisen için endişelenmene gerek yok."

"Çim lekeleriyle döndüğümde hizmetçimin aynı fikirde olacağından şüpheliyim," dedi ama yine de -onun gösterdiğinden çok daha büyük bir zarafetle- kendini onun yanındaki boşluğa bıraktı. Oturduktan sonra bonesini çenesinin altından bağlayan kurdeleleri gevşetti ve eve doğru kaçamak bir bakış atarak bonesini hafifçe geriye yatırıp ışığın yüzüne vurmasına izin verdi.

"Annem şu an beni görse dehşete düşerdi," dedi ellerini arkasında birleştirip arkasına yaslanarak. Yüzünü güneşe doğru eğdi. Proile bile olsa, yüzündeki ifadenin hafiflediğini görebiliyordu.

Garipti, diye düşündü, o ana kadar kızın normalde gergin görüldüğünü düşünmemişti ama yüzünü kaldırdığı anda ifadesinde bir yumuşama olmuştu.

Elbette bunu yaparken neredeyse saçma bir şekilde güzel görünüyordu; yüzünün etrafında özenle kıvrılmış pürüzsüz altın rengi saçlarından, pembe, lekesiz yanaklarına ve şu anda parlak güneş ışığına karşı kapalı olan berrak mavi gözlerine kadar onunla ilgili her şey çok güzeldi.

Ama onunla güzel olduğu için evlenmiyordu. Bu sadece ek bir avantajdı.

"Neden?" diye sordu onun yorumuna karşılık olarak. "Kötü şöhretli bir beyefendiyle yalnız mı?"

"Hayır," dedi sakın bir şekilde, gözlerini açma zahmetine girmeden. "Çiller."

Julian bunun üzerine bir kıkırdama çıkardı ve ağzının köşelerinin hafifçe yukarı kıvrıldığını gördü, bu kendinden memnun olduğunun tek işaretiydi.

"Çilleri severim," dedi.

"Anneme göre," diye cevap verdi, "bir hanımefendinin burnunda tek bir çil görmek, bir beyefendiyi ters yöne koşturmaya ve söz konusu hanımefendiyi evde kalmış bir hayata mahkûm etmeye yeter." Bir gözünü araladı, biraz kaşlarını çattı, pürüzsüz alnını onun bulduğu kadar çekici olmaması gereken bir şekilde kırıştırdı. "Bu bir kelime mi?"

"Kız kurusu mu?" diye sordu

yardımsever bir şekilde. "Spinstery."

"Spinstering."

"Kelime ne olursa olsun kulağa hoş gelmiyor," dedi ilkel bir tavırla. "Yine de," diye ekledi, günah çıkarır gibi bir ses tonuyla, "Diana'nın burnunda en az iki düzine çil var ve bu onun evlilik beklentilerine zarar vermiş gibi görünmüyor. Lord Willingham onu oldukça cazip buluyor."

Julian, Willingham'ın son zamanlarda Emily'nin arkadaşı Diana'ya, Leydi Templeton'a yönelttiği, kibar bir topluluk için pek de uygun olmayan bakışları düşünerek, "En hafif deyiimiyle," dedi. Julian kendini iffetli biri olarak görmüyordu ama anlaşılan onun bile sınırları vardı. Neyse ki ikisi birkaç gün önce nişanlandıklarını duyurmuşlardı da, bu da bu şehvetle bakışma döneminin yakında evliliğin kasvetli gerçekliğiyle sona ereceği umudunu doğurmuştu.

"Emily," dedi adam ona ilk kez nezaket unvanını kullanmadan hitap ederken, Emily dönüp ona baktı. Bonesi yüzünden biraz daha geriye kaymış, meşe ağacının yaprakları arasından süzülen güneş ışığına tenini daha fazla göstermişti.

"Az önce şaka yapmıyordum. Seninle evlenmek istiyorum."

İstemek, diye düşündü, biraz abartılı bir ifade olabilirdi; dürüst olmak gerekirse, kimseyle evlenmek istediğini itiraf edemezdi. Ama son zamanlarda evliliğin, oldukça kararmış itibarını düzeltmek için en iyi şansı olduğunu fark etmişti ve Emily'nin en uygun aday olduğuna karar verdikten sonra, kesinlikle başka biriyle yeniden başlamak zorunda kalmak istemiyordu.

Uzun bir süre ona baktı, kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi oluşturan hafif bir çatıklık vardı. "Neden?" diye sordu.

Eğer Julian toplumun bazı kesimlerinin inandığı kadar serseri bir adam olsaydı, şimdi ona yalan söyler, aşık olduğuna, güzelliği karşısında kendinden geçtiğine inandırır; şiirler okur, ayaklarına kapanır ve aşkla değişmiş, yeni bir sayfa açmış bir adamı inandırıcı bir şekilde canlandırır.

Ancak toplumun geri kalanını tam da bunu yaptığına ikna etmeyi umarken, buna inanan bir gelinle evlenmeyi de kendine yediremiyordu.

"Bir eşe ihtiyacım var," dedi açıkça. "Ve dahası, Belfry'ninki kadar kötü bir üne sahip bir tiyatronun sahibi olan bir adamla evlenmenin yaratacağı skandala dayanabilecek bir eşe ihtiyacım var; bu eşin ünü benimkini bulandırmak yerine yüceltebilir." Kadının, ailesinin çeşitli skandallarına yaptığı üstü kapalı göndermeden rahatsız olup olmayacağından emin değildi ama öyle olmasını istiyordu.

ona karşı dürüsttü. Ne de olsa bu, bir erkeğin bir bayanı tatlı sözlerle ve tutmaya niyeti olmadığı vaatlerle baştan çıkarabileceği tipik bir kur yapma değildi. Teklif ettiği şey, derin duygular içermeyen, karşılıklı olarak kabul edilebilir bir anlaşmaydı. Onu sahte bahanelerle evliliğe sürüklemek gibi bir niyeti yoktu.

"Ama *neden*?" diye tekrar sordu, sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı. "Son iki haftaya kadar, kur yaparken gerçekten bir şey kastettiğini düşünmüyordum, her şeyin göstermelik olduğunu sanıyordum."

Onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranmadı, çünkü kadın tamamen haklıydı

-Ya da en azından öyleydi. Temmuz ayında arkadaşlarıyla birlikte Belfry'deki bir gösteriye katıldığında tanışmışlardı; anladığı kadarıyla, annesinin kızının o akşam nerede olduğunu anlamamasını sağlamak için savaş alanına saldırı planlayan bir general hassasiyetiyle koordine etmek zorunda kaldıkları bir gezi.

Onu fark etmişti elbette, çünkü çok güzeldi. Herkesin onda fark ettiği ilk şey bu olmalıydı ve Julian kesinlikle güzel bir yüzü göz ardı edecek bir adam değildi. Ama sonra, neredeyse aynı hızla, onun Rowanbridge Markisi'nin tek kızı olduğunu fark etmişti, söylentilere inanılacak olursa, Oswald Cartham'a korkunç bir borcu vardı, uzak aristokrat bağlantılarını (ailesi bir nesil önce kolonilere göç etmiş olan ikinci bir oğlun ikinci oğlunun ikinci oğluydu) on yıl önce kurduğu kötü şöhretli oyun cehennemine *ton* beyefendilerini çekmek için kullanan bir adam.

Ve Julian'ın hatırladığına göre, eğer doğru duyduysa, kızı bir tür piyon olarak kullanılıyordu; söylentiye göre Rowanbridge, Cartham'ın borçlarını uzak tutması karşılığında sosyete etkinliklerinde ona eşlik etmesine izin veriyordu. Julian ayrıca Cartham'ın Rowanbridge'e şantaj yapıyor olabileceğine dair belli belirsiz fısıltılar da duymuştu.

-Markiz'in borcu sadece parasal değildi. Her şey oldukça... tatsızdı. Ve bu yüzden Julian o akşam babasının kirli işlerine bulaşmak için fazla masum görünen bu tarif edilemeyecek kadar güzel, çekik gözlü yaratığa biraz merakla bakmıştı.

Ve kendini garip bir şekilde... ilgisini çekmiş bulmuştu.

Bu yüzden bir baloya gitmişti - özellikle onu görmek için değil, eğer soran olduysa, ve yine de, gecenin sonunda, herhangi bir ilgi görüntüsünün belki de onu çevreleyen saygın ışıltının tadını çıkarmasına izin verebileceğini fark etmişti. Ve böylece, ertesi hafta, ona bir Venedik kahvaltısına kadar eşlik etmişti - normal şartlar altında, katılmaktansa kendini bir çatıdan aşağı atmayı tercih edeceği bir etkinlik. Onunla Hyde Park'ta ata binmeye gitmişti. Onu evine çağırmış, hatta annesiyle çay içmek gibi korkunç bir deneyimi bile göze almıştı.

Ve yine de, tüm bu süre boyunca, çok ciddi değildi - ne de olsa ünü ondan önce geliyordu. Ama yine de ikisinin de avantajları vardı: Julian, kendisini sosyeteden hanımların meraklı bakışları altında buldu.

-Bir ay önce bile kızları arkalarında güvenle saklanırken, şok olmuş fısıltılarla onu tartışacak bir cins. Ve Emily, o sınırlayıcı Cartham'dan başka biriyle dans edebilecekti, Julian'a göre bu onun için kutsanmış bir rahatlama dan başka bir şey değildi.

Bundan başka bir şey yoktu.

Belki de olması gerektiğini düşünmeye başlayana kadar.

Bu düşünceyi aklına ilk getiren, arkadaşı Bridgeworth'le yaptığı bir sohbet olmuştu. Bridgeworth Oxford günlerinden bir arkadaşıydı ve Willingham'ın ev partisi başlamadan yaklaşık bir hafta önce bir akşam geç saatlerde bir şişe bordo şarabı içmişlerdi.

"Artık saygıdeğer biri oldun, Bridgeworth," demişti Julian tembelce, elindeki şarap kadehini çevirip yüzeyinde yansıyan mum ışığını izleyerek. Sıcak bir akşamdı, ızgara boştu ve Julian kravatını çoktan atmıştı, yakası açıktı, böylece odaya giren esintinin tenini serinletmesine izin veriyordu.

"Artık bir şişe konyak ve istekli bir kadınla gece geç saatlere kadar eğlenmek yok.

-Ya da iki," diye ekledi Julian, özellikle bu güzel anıyı düşünmek için duraklayarak. "Bunun yerine, akşamlarınızı 1re'nin yanında, terliklerinizi ısıtarak, elinizde bir kitapla geçireceksiniz." Büyük ölçüde şaka yollu konuşuyordu; Julian, Bridgeworth'un o yazın başlarında bir baloda tanıştığı genç dul Jemma'dan hoşlanıyordu. Ateşli bir çift olarak başlayan bu ilişki birkaç hafta içinde evliliğe dönüşmüştü - o kadar çabuk ki Julian en iyi arkadaşlarından birini evliliğe kurban verdiğini fark edince gözlerini kırpmıştı,

daha bunun kendi hayatına getireceği değişiklikleri tam olarak düşünme fırsatı bulamadan.

Bridgeworth ise Julian'a hoşgörölü bir gülümsemeyle baktı. "Bugünlerde sen de oldukça saygın davranıyorsun, eski dostum. Bir önceki geceden kalma kadehlerinle benimle en son ne zaman gezintiye çıktığını hatırlamıyorum ve duyduğuma göre, uygun bir bayanın eteklerini kokluyormuşsun." Julian'a sert bir bakış attı. "Eğer *tonun* onayını almak için bu kadar çaresizsen neden evlenmiyorsun?"

Neden Mavvied olmuyorsun?

Julian o sırada bu yoruma gülmüştü ve sohbet kısa süre sonra başka konulara dönmüştü ama Bridgeworth'un sözleri aklından çıkmamıştı. O halde anahtar evlilik miydi? Saygınlığa giden yol bu muydu -kibar toplumu değiştğine, tiyatrosunun dikkate değer olduğuna ikna etmek?

Bu düşünce ilk başta hiç de cazip gelmemişti; anne babasının ve kız kardeşinin (nihayetinde) mutlu evliliklerine rağmen, bu kurum ona hiçbir zaman çok cazip gelmemişti. Sadece kendisine cevap vermeyi seviyordu ve her akşam eve gelip karısının gününü soran, onunla paylaşacağı haberlere ilgi duyuyormuş gibi yapan bir eş hayal etmekte zorlanıyordu. Yine de, düşündükçe Bridgeworth'un haklı olabileceğini daha çok düşündü. Julian kısa bir süre önce otuz yaşına basmıştı ve tam olarak yaşlılık döneminde olmasa da, son zamanlarda maceralarının azaldığı yadsınamaz bir gerçektir. Evlilik gerçekten de böyle bir fedakârlık mıydı? Evlendiği kişiden sıkılırsa hâlâ bir metres tutabilirdi, diye düşündü. Hayatının geri kalanında aynı kadına kahvaltı masasında çekici bir şekilde gülümsemek gerçekten bu kadar zor muydu? Hayatlarının başka şekillerde birbirine bağlı olması da gerekmiyordu; zaman zaman yemek masasında karşılaşmak dışında birbirlerini nadiren gören *tonlarca* evli çift vardı.

Aslında bu konuda düşündükçe daha da ikna oluyordu ve Leydi Emily Turner'ın kendisi için mükemmel bir eş olacağından da o kadar emindi. Ne de olsa, ona kur yaptığı izlenimini çoktan vermişti.

-Neden onca emek boşa gitsin ki? Bu yüzden onu buraya, Elderwild'e, Willingham'ın ev partisine kadar takip etmiş, yeni planının bilgeliği konusunda ikna etmeye karar vermişti.

"Sana aşık olmuş gibi yapmayacağım," dedi ona açıkça, kelimeler ağzından çıkarken yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Çekici olmak, kadınların kalbini hoplatmayı asla ihmal etmeyen o hınzır gülümsemeyle zor gerçekleri yumuşatmak onun doğasında vardı ama kızın elini haince yollarla kazanmak istemiyordu. Bunu dürüstçe yapmaya kararlıydı. "Ama senden oldukça hoşlanıyorum, bu kesinlikle birçok erkeğin söyleyebileceğinden daha fazla."

"Bu pek romantik değil," dedi Emily hafifçe.

Julian aklına gelen ilk yanıtı vermekten kaçındı -kendisine göre bu korkunç evlilik kurumunun hiçbir romantik yanı yoktu- ve onun yerine bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Peki sana gelip güzel bir konuşma yapsam ve gözlerini yıldız ışığı havuzlarına, yanaklarını pembe elmalara ve burnunu da yavru bir tavşaninkine benzetsem söylediğim her şeye güvenir miydin?" diye sordu, belki de sonda biraz yolunu kaybettiğini hissederek.

"Tavşanları severim," dedi ona gülümseyerek.

"Asıl mesele bu değil. Ve her halükarda, tavşanların evlilik tekliflerinin yakınında işi yoktur."

"Hâlâ öyle mi?" diye sordu arsızca. "Konuyu biraz saptırdınız, fark etmeden edemiyorum."

"Emily," dedi sinirlenerek. "Sana tek bir soru sormama izin ver: Bir yıl sonra, iki yıl sonra, on beş yıl sonra hayatının şimdiki gibi görünmesini istiyor musun?"

Yine kaşlarını çatı. "Hayır," dedi sessizce ama bir an bile tereddüt etmeden. "İstemiyorum."

"Sana kaçmayı teklif ediyorum. Babanın Cartham'a borçlu olduğunu biliyorum - lguire ne olursa olsun, sana söz veriyorum ödeyebilirim."

Emily itiraz etmek için ağzını açtı. "Ama-"

"Sana söz veriyorum," diye tekrarladı, öne doğru eğildi ve bakışlarını onunkilerle birleştirirken her kelimeyi açıkça telaffuz etti, "ödeyebilirim."

Ağzını tekrar kapattı, belli belirsiz etkilenmiş görünüyordu. Güzel.

"Dahası," diye ekledi, "eğer şüphelerim doğruysa ve Cartham babanızı sadece finansal bir borcun ötesine geçen tehditlerle hizada tutuyorsa, size söz veriyorum herhangi bir skandalı önleyebilirim."

Kaşları tekrar çatıldı ve daha da derinleşti; tersine, bu durum onu daha az çekici kılmak yerine daha da çekici kıldı. "Nasıl?"

"Cartham'la ortak tanıdıklarımız var ve her türlü fısıltıyı duydum diyelim. Eğer babana şantaj yapıyorsa, pişman olmasını sağlayacağım," dedi Julian acımasızca. Kısa bir an için onu şoke edip etmediğini merak etti; ne de olsa birisinin onunla bu şekilde ya da bu tür konular hakkında konuşmasına alışık olduğunu düşünemiyordu.

Ancak konuştuğunda sesi şok olmuş gibi çıkmadı, sadece belki biraz kafası karışmıştı. "Benimle evlenecek kadar ileri gitmeye -babamın borçlarını ödemeye, ömür boyu sürecek bir taahhütte bulunmaya- sırf toplum seni saygın biri olarak görsün diye razı mısın?"

"Sana kur yapmanın yeterli olmadığı açık," dedi açıkça. "Londra'daki evimde oturan *tonun* yarısından bir yığın pişmanlık var - hepsini *Macbeth* sahnelememizin açılış gecesine davet etmiş ve eşlerini getirmeleri için teşvik etmiştim. Eski tanıdıklar, aile dostları, bilirsiniz işte. Bir tanesi bile kabul etmedi. Ama sen-" Bir an durakladı, bunu nasıl ifade edeceğinden emin değildi, oyalanmak istemiyordu.

"Bir skandalı atlabileceğimi kanıtladım mı?" Emily kelimeleri onun ağzından alarak önerdi.

"Evet," diye kabul etti, ağabeyinin hakaret ettiği evli bir kadının onuru için yaptığı feci, ölümcül düelloyu ve daha sonra Emily'nin sosyeteye ilk adımını attığı sırada Kıta'da öldüğünü düşünerek; Cartham gibi bir adamın kollarında geçirdiği üç mevsimi de düşünerek. Yine de hiç kimsenin onu skandalla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir şeyle suçladığını duymamıştı. Bu etkileyiciydi.

"Eğer seninle evlenirsem, insanlar bana farklı gözle bakmak zorunda kalacaklar. Tiyatromu başka türlü görmeye. Ve sen de kendi seçtiğin bir hayatı yaşamakta özgür olacaksın."

Elini tutmak için uzandı, kolunu bıraktığından beri ona ilk kez dokunmuştu, bu teklifte baştan çıkarmanın herhangi bir rol oynamasına izin vermemeye o kadar kararlıydı ki.

"Evlen benimle," dedi, "ve senin... mutlu olman için elimden geleni yapacağım." Kelimenin üzerinde bir an tereddüt etti, yerine getiremeyeceği bir şey için söz vermek istemiyordu. Onu mutlu edip edemeyeceğini bilmiyordu.

Emily gibi masumiyet, ışık ve nezaket dolu bir yaratığı *nasıl* mutlu edeceğini bildiğinden emindi. Ama onun memnun olduğunu kesinlikle görebiliyordu.

"Bunun pek çok kadının hayalini kurduğu bir evlilik teklifi olmadığını biliyorum," diye devam etti, konuşurken en yakın iki arkadaşının da aşk evliliği yaptığının ve kendisinin ona tamamen farklı bir şey teklif ettiğinin farkındaydı. "Ama bence sen ve ben birbirimizle oldukça iyi anlaşıyoruz çünkü birbirimizle dürüstçe konuşuyoruz. Sana veremeyeceğim hiçbir şeyi vaat etmeye niyetim yok, senden de bunu beklemiyorum."

Uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu, sonra dönüp göle baktı. Hafif esinti şakağındaki gevşek, kıvrılmamış bir saç telini çekiştiriyordu. Mavi-beyaz sade sabahlığından boynundaki özenli altın sarısı saç düğümüne kadar her şeyi o kadar kusursuzdu ki, bu gevşek saç teli, kadının kusursuz görüntüsündeki bu küçük çatlak onu bir şekilde yüreklendirdi. Hiç düşünmeden uzandı ve saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı, parmakları bir an için gereğinden uzun süre kaldı. Kız ona dönmedi, bu da ona yanağının yumuşaklığına, dudaklarının ve çenesinin pürüzsüz kıvrımına, boğazının uzunluğuna bakmaya devam etmesi için bir bahane verdi.

"Seninle evlenirim," dedi ve gözlerini kırpmadan ona baktı. "Üç şartla."

"Adlarını söyle," dedi basitçe.

"Birincisi, bana yalan söylememelisin." Tereddüt etti, bakışlarını onun bakışlarına dikti - ne için, tam olarak emin değildi. "Söylemeyeceğim... Eğer evliliğimizde başka bir yerde arkadaş aramak istediğin bir zaman gelirse, burnumu sokmayacağım. Ama doğrudan bir soru karşısında bana yalan söylememeni rica ediyorum."

Yatıştırıcı bir ses çıkarmaya çalışarak, "Şimdilik diğer şirket hakkında endişelenmeyelim," dedi.

Gözleri, adamın kızgınlık olabileceğini düşündüğü bir şeyle parladı. "Ben de tam olarak bunu kastediyorum lordum," diye itiraz etti. "Hassas kadın duyarlılığımı korumak için bana rahatlatıcı şeyler söylemenizi istemiyorum. Dedığınız gibi, birbirimize karşı dürüst olalım."

"Özür dilerim," dedi, belli belirsiz bir utanç duyarak. Aklının uzak bir köşesi, ilkel bakirelerin insanın özgüvenini umduğu kadar sarsmadığını fark etti; kızın eşsiz bir yeteneği vardı - ya da en azından hiç kimsenin

Onunla bir akrabalığı yoktu, bu yüzden de zaman zaman kendini bir pislik gibi hissediyordu. "Ve haklısınız, elbette. Bir sonraki şartınız nedir?"

"Mümkün olduğunca çabuk evlenmek istiyorum," dedi. "Ailemin bu habere nasıl tepki vereceğinden emin değilim ve onlara bunu durdurmaları için zaman tanımak istemiyorum. Londra'ya döner dönmez evlilik ilanını verebilirsek-"

"Daha da iyisini yapabilirim," dedi. "Özel bir ruhsat alsam ve burada, kırdan evlensek nasıl olur?"

Ona gözlerini kırptırdı. "Bunu yapar mısın?"

"Eğer evet diyecekseniz ve beni Hanover Meydanı'ndaki Aziz George Kilisesi'nde ayağa kalkmak zorunda kalmaktan kurtaracaksa-"

"Ama bunun evliliğimizi... aceleci göstereceğinden endişelenmiyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Ne olursa olsun biraz dedikodu olması kaçınılmaz. Bence ailene ya da Cartham'a bu konuda izin vermemenin avantajları

-Herhangi bir uyarının, neden olabileceğimiz fısıltılardan daha ağır basması için. Ayrıca," diye ekledi biraz kendini beğenmiş bir tavırla, "Canterbury Başpiskoposu babamın okul arkadaşıydı ve bana her zaman çok düşkün olmuştur. Bu gerçekten yararlanmak için ne mükemmel bir fırsat."

"Beyler evlenme teklif ettiklerinde her zaman bu kadar memnun olurlar mı?" diye yüksek sesle merak etti ve ani bir sırtıma isteğine karşı koydu.

Onun yerine "Başka bir koşul var mıydı?" diye sordu.

Emily'nin birdenbire kızardığını fark etti. Bu başlı başına kayda değer bir şey değildi - Emily şimdiye kadar tanıştığı tüm kadınlardan daha fazla kızarmaya meyilliydi ve bu aslında ona oldukça çekici geliyordu - ama Emily'nin kendisinden böyle bir tepki vermesine neden olacak ne gibi bir istekte bulunacağını merak etmesine neden oldu.

"Beni öpmeni istiyorum," dedi adam daha fazla düşünmeye vakit bulamadan.

Zihninin kulaklarına yetişmesi biraz zaman aldı ve ne söylediğini anladığında, kız çoktan cüretkâr sözlerinden pişman olmuş gibi görünüyordu. Yine de sözlerini geri almadı ve onunla göz temasını kesmedi; aslında, korkutulmamaya ya da söylediklerinden utanmamaya kararlıymış gibi sürekli ona baktı.

Ve Julian -güzel bir kadın cesur bir davette bulunduğunda tereddüt etmesiyle tanınan bir adam değildi- davete icabet etti.

"Bekle!" dedi aceleyle, adam başını ona doğru eğdiğinde arkasına yaslandı, bir tutam saç kadınların çekici bulduğunu bildiği bir şekilde alnına düştü.

Ancak Emily bu baştan çıkarıcı kilitten etkilenmemiş görünüyordu ve bunun yerine bir elini kaldırarak aralarında garip bir şekilde gezinmesine izin verdi. Emily'nin herhangi bir hareketini engellemek için elini uzatıp omzuna ya da göğsüne koymak istediği ama herhangi bir fiziksel temas kurmaya cesaret edemediği izlenimine kapıldı.

Bu da elbette, adamın kendisine dokunmadan onu öpeceğini nasıl düşündüğü sorusunu akla getiriyordu. Ancak şu anda, onun kendisini öpmesini hiç istemiyormuş gibi görünüyordu.

Julian en son metresinden ayrılalı birkaç ay olmuştu ama onun davranışlarının bu kadar kafa karıştırıcı olduğunu hatırlamıyordu.

"Az önce benden seni öpmemi istemedin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Şey, evet," diye çekindi Emily. "Ama bu kadar çabuk harekete geçmeni beklemiyordum."

"Tartışılması için bir komiteye göndereceğimi mi düşündünüz?"

"Hayır," dedi yavaşça, kelimeyi uzatarak. "Aslında ne düşündüğümünden emin değilim. Burada yararlanabileceğim herhangi bir deneyimim yok, anlıyorsunuzdur."

Julian dalgınca başını salladı, sonra durakladı, sözleri geç de olsa aklına geldi. Deneyimim yok.

Öpüşme tecrübem yok.

Bir şekilde hem şaşırmamış hem de tamamen şok olmuştu. Kızın kurnaz ve masum tavrından bunu beklemesi gerekirdi. Ama öte yandan, yirmi üç yaşındaydı, Londra'da birkaç sezondur dışarıdaydı ve dikkatleri fazlasıyla üzerine çekecek kadar güzeldi. Hiçbir erkek ıssız bir terasta öpücük çalmaya çalışmamış mıydı? O hiç... merak etmemiş miydi?

"Nasıl bir şey olacağını merak etmiştim," dedi usulca, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, "ama... şey, şimdiye kadar hiç kimse özgürce davranmadı." Sesi hem utanmış hem de, eğer yanılmıyorsa, biraz hoşnutsuz çıkmıştı. "Bir şehvet düşkünü tarafından baştan çıkarılmak istediğimden değil," diye ekledi aceleyle. "Ama şey... o kadar çok şey duyuyorsunuz ki

balkonlar ve vicdansız beyefendiler hakkında korkunç uyarılar. Yine de bütün bir akşamı iyi aydınlatılmış balo salonlarında geçirdim ve beni karanlık bir köşeye ya da Fransız kapılarından dışarı çekmeye çalışan tek bir kişi bile olmadı. Bu çok kafa karıştırıcıydı."

"Diğer beyefendilerin bu dikkatsizliğini telafi etmekten mutluluk duyarım," dedi, çok hızlı eğilip onu ürkütmemeye özen göstererek; utangaç bir geyiğe yaklaşıyormuş gibi hissediyordu. "Ve aslında, nişanımızı bir öpücükle mühürlemek uygun olur."

Dudakları sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi birbirine bastırdı. "Pvopev kelimesinin sizinle sık sık ilişkilendirilen bir kelime olduğunu sanmıyorum Lord Julian."

Kaşlarını çattı. "Bu 'Lord Julian' meselesini bırakın lütfen. Evleneceğiz ve az önce benden seni öpmemi istedin - sanırım resmiyetten vazgeçip birbirimize ilk isimlerimizle hitap edebiliriz, değil mi?"

"Julian," dedi yavaşça, sanki kelimenin sesini test ediyormuş gibi. Julian, yakın ailesi dışında kimsenin ona sadece soyadıyla hitap etmediğini fark etti; resmi durumlarda her zaman nezaket unvanı kullanılırdı ve arkadaşları -ve hatta sevgilileri- için her zaman sadece Belfry olmuştu.

"Kendimi oldukça yüz­süz hissediyorum," diye itiraf etti ve bunun üzerine bir sırıtışı ısırdı. Eğer sadece ilk adını kullanmak bile cesurca geliyorsa, evliliğin gerektirdiği diğer bazı faaliyetler hakkında ne hissedeceğini merak ediyordu.

"Biraz daha yüz­süz hissetmek ister misin?" diye sordu, elini kaldırıp yanağını okşadı. Elinin karşısında inanılmaz derecede yumuşak ve sıcak hissetti.

Bir süre ona baktı ve yavaşça başını salladı. İhtiyacı olan tek teşvik buydu ve eğilip dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Yumuşak bir öpücüktü, önceki sevgililerinden birine vereceği bir öpücüğe hiç benzemiyordu. Eli hâlâ kızın yanağını kavırıyordu ve ağzının ilk dokunuşunda kızın hafifçe gerildiğini hissetti. Ancak bir süre sonra küçük bir iç çekti ve öpücüğün içinde gevşeyerek başının adamın eline daha fazla yaslanmasına izin verdi. Tereddütle elini omzuna doğru kaldırdı, başparmağı boynunun yan tarafına hafifçe bastırdı ve bir anda öpücüğü derinleştirmek, onu kendine doğru çekmek, vücudunun sıcaklığını ve yumuşaklığını kendi vücuduna bastırılmış olarak hissetmek istedi.

Bunun yerine, isteksizce geri çekildi, kız gözlerini açmadan önceki saniyenin tadını çıkardı, onu gördü, yanakları kızarmıştı, dudakları hala

hafifçe ayrılmıştı. Kadın

Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve onun gözleriyle kendi gözlerini buluşturdu. Yarı yarıya kızarmasını bekliyordu - eğer bunun için bir an varsa, bu o an gibi görünüyordu - ama bunun yerine ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Violet ve Diana'nın bu yaz neden bu kadar aptalca davrandıklarını anlayabiliyorum, eğer bunu çok yapıyorlarsa."

Julian kendini durduramadan ağzının yukarı doğru bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. "Senden beklediğim şeyi asla söylemiyorsun."

Emily de ona arsız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evlendiğimizde, doğru olanı bekleme konusunda daha yetenekli olacağına eminim," dedi teselli edici bir şekilde, bir mürebbiyenin kötü not alan bir öğrenciyi rahatlatması gibi. "Şimdilik bu konuda kendini sıkıntıya sokmamalısın."

"Zorlukla-" diye başladı, ama gülümsemesinin genişlediğini görüp onu kasten kışkırttığını fark ederek sözünü kesti. Ve bir anda aklına tuhaf bir düşünce geldi: Leydi Emily Turner'la evlenmek oldukça eğlenceli olabilirdi.

İki

Emily tüm hayatını ortalığı karıştırmadan geçirmişti. Uslu bir çocuk olmuştu - yumuşak konuşan, güzelce gülümseyen, zarifçe reverans yapan bir çocuk. Beyaz, uçuk pembe ve pastel sarı elbiseleriyle balo salonlarında dolaşan hoş bir sosyete kızıydı. Tartışmadı. Surat asmadı. Skandallara neden olmadı.

Ama o akşamki yemeği dört gözle bekliyordu.

"Önce arkadaşlarına söylemek istemiyor musun, özel olarak?" Julian, göl kıyısında verdikleri aradan sonra eve doğru yürürlerken sormuştu.

"Hayır," dedi neşeyle. "Herkes bir kerede, akşam yemeğinde söyleyelim."

Ona uzun uzun bakmış ama daha fazla itiraz etmemişti. Şimdi makyaj masasının önünde oturmuş, hizmetçisi Hollyhock'un saçlarını yapmasına izin veriyordu. Oda sessizdi; Emily, Hollyhock'un Emily'nin tüm faaliyetlerini annesine rapor ettiğinden şüphelendiği için Hollyhock'la hiç iyi geçinememişlerdi. Gerçi Diana'nın hizmetçisinin ona karşı açıkça düşmanca davrandığı düşünülürse, Emily biraz kulak misafiri olmanın bir hizmetçide olması gereken en kötü özellik olmadığını düşünüyordu. Ama bu, tuvalet masasında boş boş konuşulmasına yol açmadı.

Ancak sonunda hazırды ve Hollyhock'un görevine son verildi. Emily aynada kendini inceledi. En sevdiği gece elbiselerinden birini giymişti, her zaman cildini parlattığını düşündüğü pembe ipek bir karışım. Özellikle dekolteli değildi - hiçbir elbisesi öyle değildi - ama korsajı biraz daha aşağıdan kesilmişti ve Emily kendi görüntüsüne bakarken kendini oldukça yetişkin hissediyordu.

O bir yetişkindi, diye hatırlattı kendine sertçe. Yirmi üç yaşındaydı, daha o öğleden sonra evlilik teklifini kabul etmiş ve yakışıklı nişanlısını öpmüştü. Açık havada! Gün ışığında!

Annesi bundan memnun olmazdı ama Emily öğleden sonraki gelişmelerden oldukça memnundu.

Kapıya hafifçe vuruldu ve Emily kapıyı açmak için odayı geçti. Julian salonda duruyordu, üzerinde siyah bir ceket ve yaprak ve sarmaşık desenleriyle işlenmiş zümrüt yeşili bir yelek vardı, o kadar yakışıklı görünüyordu ki Emily bir an için karşısında duran adamın gerçekten onunla evleneceğine inanamadı. Her nasılsa, güzelliğine rağmen -ki güzelliği Emily'nin çok farkında olduğu bir şeydi; kibirli olmamak için elinden geleni yapıyordu ama annesi uzun zaman önce Emily'nin yüzünün onun en değerli varlığı olduğunu açıkça belirtmişti, bu yüzden bunun tamamen farkında olmamak imkansızdı- Emily kendini Julian Belfry gibi biriyle evlenirken asla hayal etmemişti. O çok karanlık, gösterişli, hovarda ve tehlikeliydi. Kendisi için sıkıcı, zengin bir vikontun ya da başka bir beyefendinin karısı olarak bir gelecek hayal etmişti ve bu bile skandal yaratan bir oyun cehennemi sahibinin karısı olacağı korkusuyla geçirdiği yıllardan çok daha iyiydi. Hayalinde daha heyecan verici bir şey arzulasa bile.

En azından bunu elde edecek gibi görünüyordu. Julian Belfry ile evliliğinden ne bekleyeceğinden tam olarak emin değildi ama bir şekilde bunun sıkıcı olmayacağını biliyordu.

"Ortalığı karıştırmaya hazır mısın?" diye sordu ona gülümseyerek ve kolunu uzattı. Kız elini uzatıp aldı ve ona gülümseyerek karşılık verdi. "Kesinlikle."

Julian, 1sh kursundan sonra bu işe girişti.

Akşam yemeği uzun, yavaş ve canlı bir çift içindi; ev partisinin sonuna yaklaşmışlardı ve birbirlerinin yanında geçirdikleri iki haftaya yakın bir süreden sonra aynı sofrayı paylaşmaya alışmışlardı. Emily, dul markiz ile Leydi Fitzwilliam Bridewell'in (ya da Emily'nin ona Sophie demesini istemişti; Violet'in yeni arkadaşı ve Lord James'in ağabeyi Weston Markisi'nin eski bir akrabasıydı) arasında oturuyordu. Emily son çeyrek saatin büyük bir kısmını Leydi Willingham'dan bir beyefendinin baldırlarının önemi hakkında ders alarak geçirmişti. Emily başlangıçta bir beyefendinin servetinden ve mal varlığından bahsedildiğini düşünerek bunu biraz çıkarıcı bulmuştu ama

Mantıksızdı, ama sonunda anlaşıldı ki söz konusu olan bebek inekler değil, aslında erkeklerin bacaklarıydı.

"İnce kaslı baldırlar bir erkek hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatır," dedi Leydi Willingham bilgece, kralın değerli bilgeliklerini aktaran güvenilir bir danışmanın tüm ciddiyetiyle kadehinden yudumlarken.

"Anlıyorum," dedi Emily, masanın aşağısında Violet'in yanında oturan ve derin bir sohbete dalmış olan Julian'a bakmamaya özen göstererek. Julian'ın baldırlarına -ya da genel olarak bacaklarına- hiç dikkat etmemişti, ki Leydi Willingham'a inanmak gerekirse bu büyük bir hata olurdu.

"Torununuzun çok güzel baldırları var," dedi Sophie cesurca, görgü kurallarını çiğneyerek Emily'nin etrafından dolanıp doğrudan yaşlı markizle konuştu. Hanımefendiyi şok ederek adaba uydurmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama -bir an sonra ortaya çıkacağı gibi- sadece bir ustayı alt etmeye çalışan bir amatördü.

"Sen benden çok daha iyi bilirsin, kızım," dedi yaşlı markiz sakın bir sesle ve Sophie çatalını öyle bir takırtıyla tabağına bıraktı ki, masanın yarısı bir an sessizliğe gömüldü.

Julian bu fırsatı değerlendirdi. "Beni bu zahmetten kurtardığınız için teşekkür ederim Leydi Fitzwilliam," dedi sırtarak ve kadehini gözle görülür bir şekilde solgun olan Sophie'ye doğru kaldırdı. "Ama bir dakikanızı bana ayırmanızı rica edebilir miyim, bir duyuru yapacağım."

Masanın geri kalanı sessizliğe büründü, herkesin bakışları Julian'a yöneldi - herkes, yani gözleri Emily ve Julian arasında o kadar hızlı gidip gelen Violet ve Diana hariç, Emily şaşı olacaklarından endişelendi.

"Leydi Emily'ye evlenme teklif ettiğimi ve onun da bunu kabul ettiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum," diye devam etti.

Tek bir hareketle masadaki herkes Emily'ye bakmaya başladı, Emily birdenbire bu kadar dikkatle incelenen biri haline geldiği için kızarmıştı. Diğerlerini görmezden gelmeye çalışarak bakışlarını Julian'a dikti ve yüzünde küçük bir gülümsemenin kıvrılmasına izin verdi - aşık bir gelin adayının yapacağını hayal ettiği türden bir ifade.

"Burada suyun içinde bir şey mi var?" Vikont Penvale sessizliği bozarak sordu. "Önce Jeremy ve Diana, şimdi de siz ikiniz-"

"Sırada senin için bir gelin var mı, sevgilim?" Diana kardeşine tatlı tatlı sordu. "Kendini dışlanmış mı hissediyorsun?"

"Pek sayılmaz," dedi Penvale, masanın üzerinden ona karanlık bir bakış fırlatarak; normal şartlar altında birbirlerine oldukça benziyorlardı, hatta birbirlerine öfkeyle bakarken daha da çok benziyorlardı. "Daha çok, eğer sonuç buysa, bu masada servis edilen herhangi bir şeyi yemeyi ya da içmeyi bırakmalı mıyım diye merak ediyorum."

Diana ona ters ters bakarak, "Penvale'in söylemeye çalıştığına *inandığım* şey tebrikler," dedi.

"Çok doğru, çok doğru," diye aceleyle onayladı Penvale ve sanki Aoodgates açılmıştı, iyi dilekler korosu masada bir aşağı bir yukarı çınılıyordu.

"Çok zekisin," dedi yaşlı markiz Emily'ye alt sesle. "Buzağıkların mükemmel."

"Elbette," diye yanıtladı Emily, ne söylediğinin uzaktan bile farkında olmadan. "Neden evet dediğimi sanıyorsun?"

Şarabından henüz bir yudum almış olan Sophie bunu duyunca irkildi ve karşısında oturan Leydi Helen Courtenay, Sophie'nin zamansız ölümü karşısında çılgılık atıp histeri krizlerine girdi. Leydi Helen sonunda sandalyesine yığılıp baygınlık geçirdiğinde, West tarafından kokulu tuzlarla ayıltıldığında ve gözleri sulanmış minnettarlık krizlerine girdiğinde, aradan birkaç dakika geçmişti. Ancak sonunda genel düzen yeniden sağlandı ve Julian bir kez daha tüm partinin dikkatini çekmeyi başardı.

"Leydi Emily ve ben evlilik hayatımıza başlamaya o kadar hevesliyiz ki, evlenmek için gereğinden bir an bile fazla beklemeye tahammülümüz yok," dedi Julian, ses tonunu ayarlayarak düğün günüyle arasında geçen her günün dayanılmaz bir ıstırap olduğu izlenimini vermeyi başarmıştı. Emily onun gerçekten çok yetenekli olduğunu düşündü. "İşte bu yüzden yarın sabah yola çıkacağım ve mümkün olan en kısa sürede özel bir ruhsatla geri döneceğim, böylece burada, Elderwild'da evlenebiliriz."

Bu açıklama, nişanlandıklarını duyurmasından bile daha büyük bir tepkiye yol açtı.

"İşte! Ama üç gün sonra Londra'ya dönüyoruz!" Violet söyledi.

Lord Willingham, "İşi çabucak halletmek, sen akıllı bir adamsın Belfry," dedi.

Diana nişanlısına dar gözlerle bakarak, "Umarım aklına bir şey gelmez," dedi. "Seni St. George's'da tüm sosyetenin önüne çıkaracağım ki zaferimin tadını çıkarabileyim."

"Londra'nın en gözde bekârını kapma konusunda mı?" Lord Willingham ona arsızca sırtarak sordu.

"Hayır," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Bahsimizi kazanırken. Kazandığım paranın bir kısmını düğünde giymen için gerçekten korkunç bir yeleğe harcamaya karar verdim." Diana o yaz Lord Willingham'ın bir yıl içinde evleneceğine dair bahse girmişti ve bahsi kaybetmesine kendisinin neden olduğu gerçeği özellikle tatmin edici görünüyordu.

Lord James, Julian'a cesaret verici bir şekilde başını sallayarak, "Ben kendi adıma hızlı bir evliliğin tam da olması gereken şey olduğunu düşünüyorum," diye araya girdi.

"Sen yapardın James," diye masaya seslendi West. "Violet ile ne zamandır nişanlısınız? İki hafta mı?"

Penvale, Emily'nin biraz ucuz bir şaka olduğunu düşündüğü bir tavırla, "Ve bunun ne kadar işe yaradığına bir *bakın*," dedi. "Son on beş yıldır lekesiz bir mutluluktan başka bir şey yok, öyle mi?" Violet ve Lord James genç yaşta aceleci bir aşkla evlenmişler ve hararetli bir tartışmanın ardından dört yıl boyunca birbirlerinden uzak kalmışlardı; aralarındaki soğukluk kısa süre önce, biraz zahmetli de olsa, mutlu bir şekilde çözülmüştü.

"Peki ne zaman evlenmeyi planlıyorsun Penvale?" Violet muzipçe sordu. "Görünüşe bakılırsa herkes çiftleşiyor. Yalnız bekâr evinize dönüp, 1re'den önce bayat bir ekmek kabuğu yemekten endişe etmiyor musunuz?"

Bu *da* biraz haksızlık gibi görünüyordu - başlangıçta Penvale, yedi kuşaktır Penvale Vikontlarının Londra'daki evi olan St. James's Square'deki Bourne House'da yaşıyordu ve burası pek de soğuk bir yatakhane sayılmazdı.

"Son zamanlarda hepinizin aşk çiftlerinizi ne kadar sakın ve dramatik olmayan bir şekilde yürüttüğünüzü düşünürsek nasıl olmayayım?" Penvale soğukkanlılıkla sordu.

"Affedersiniz ama Lord Julian ve benim Violet, Lord James, Diana ve Lord Willingham'la bir arada olmayı hak ettiğimizi sanmıyorum." Violet ve Lord James'in bu yaz bir ayın büyük bir bölümünü var olmayan ölümcül bir hastalığı (ki bu, her iki tarafı da aslında hâlâ aşık olduklarını itiraf etmeye yönlendirmenin tamamen dolambaçlı ve dolambaçlı bir yoluydu) içeren bir akıl savaşında geçirdiklerini ve Diana ve Lord Willingham'ın Lord Willingham'ın evlilik beklentileriyle ilgili oldukça saçma bir bahse girdiklerini ve aynı zamanda gizli bir aPair yürütmeye çalıştıklarını göz önünde bulundurarak, kendisinin ve Julian'ın kıyaslandığında oldukça mantıklı davrandıklarını düşünüyordu.

Julian şarabından bir yudum alarak, "Duyduk duymadık demeyin," diye mırıldandı.

"Ama Emily," dedi Diana, elimizdeki konuya dönerek, "bu kadar az bir süre kala nasıl uygun bir düğün planlayabiliriz ki?"

"Planlayacak bir şey yok," dedi Emily. "Sessiz bir tören yapacağız - katılmak için kalış süresini biraz daha uzatmak isteyenlerin başımızın üstünde yeri var elbette - ve sonrasında belki bir düğün kahvaltısı yapabiliriz. Aşçınız için çok zahmetli olmayacaksa, bu kadar kısa sürede?" diye ekledi, bu son soruyu Lord Willingham'a yöneltmişti.

"Hiç de değil," diye güvence verdi ona. "İhtiyacınız olan her şey için ev personelim emrinize amadedir, tabii ben de öyle." Emily, Lord Willingham'ın tüm hoyrat tavırlarına rağmen, istediği zaman gerçekten de çok kibar olabildiğini fark etti. Birkaç gün önce Diana'ya yaptığı neredeyse saçma sapan romantik evlenme teklifine tanık olan biri için bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Emily bu düşünce karşısında hafif bir sızı hissetti; Diana ve Lord Willingham, tüm didişmelerine rağmen, açıkça birbirlerine aşıktılar. Violet ve Lord James de öyleydi ve evliliklerinin son birkaç yıldır kat ettiği inişli çıkışlı yola rağmen, düğün günlerinde de derin bir aşk yaşamışlardı. Emily, Julian'ın teklifini kabul etmekle kendi aşk evliliği ihtimalini sonsuza dek ortadan kaldırdığını biliyordu.

Yine de Julian Belfry'yle hoş bir mantık evliliği yapmak, şu anda önünde duran diğer seçeneklerden çok daha iyiydi. Bu onun hayatıydı, onun evliliği idi ve bunu kendisi seçiyordu - ve sadece bu hareket, bu seçim, ummaya cesaret ettiğinden çok daha fazlasıydı.

"Yaygara koparmaya gerek olduğunu sanmıyorum," dedi kararlılıkla.

"Ama bugün senin düğün günün!" Violet feryat etti. "Bütün mesele de bu zaten!"

"Leydi Emily'nin tam olarak istediği gibi bir düğün günü geçirmesi konusunda oldukça kararlıyım," dedi Julian sessizce, "başkalarının onun için istediği gibi değil." Ses tonunda öfke ima eden hiçbir şey yoktu, ama sesindeki kararlılıkla ilgili bir şey insanın doğrulup dikkat kesilmesine neden oluyordu. Emily onunla göz göze geldi ve ona göz kırptı.

Göz kırptı!

Her zaman bir bayana göz kırpan bir beyefendinin -en iyi ihtimalle- iflah olmaz bir haydut olduğunu düşünmüştü ama işte buradaydı ve ona gülümseyerek karşılık vermekten kendini alamıyordu.

"Sanırım," dedi Sophie, sessiz tebriklerini mırıldandığından beri ilk kez konuşarak, "bu oldukça güzel bir düğün olacak."

Ve ortaya çıktığı gibi, öyleydi.

Bir hafta sonra, sabah saat on birde Emily, en sevdiği gök mavisi ipek elbisesini giymiş, Violet'in o sabah kendisi için bahçeden topladığı güzel kokulu zambaklardan oluşan bir buketi tutarak, arkadaşlarının toplandığı salona indi ve Lord Julian Belfry'ye evlilik yeminini etti.

Lord James, Lord Willingham ve Penvale ayrı ayrı ona koridorda eşlik etmeyi teklif etmişlerdi ama o, evliliğine kendi başına yürümeye karar vererek bunu reddetmişti.

"Hayatımın çoğunu bir satranç taşı gibi oradan oraya taşınarak geçirdim," diye açıkladı Diana ve Violet o sabah odasında toplandıklarında, Hollyhock'un saçlarını giydirmesini eleştirel gözlerle izliyorlardı. "Sanırım bu adımı kendim için atacağım."

"Alışılmadık bir durum," dedi Diana, "ama ailene seninle ilgili planlarını bir kenara bırakmalarını söylediğin için şahsen daha fazla memnun olamazdım-"

"Diana!" Violet güldü. "Düğün gününde olmaz, lütfen."

"İnsan anatomisinin bazı bölümlerine daha aşina olmak üzere," dedi Diana, sesinde bir kahkaha tonu vardı. "Artık onu şok etmek o kadar da kolay olmayacak."

Emily aynadaki kendi görüntüsüne bakarak, "Seninle geçirdiğim bunca yıldan sonra beni şok etmenin bu kadar kolay olmasına şaşıyorum," dedi. Hollyhock'tan sade ama şık bir saç modeli istemişti; bugünlerde çok moda olan, yüzünde salınan buklelerden hiçbirisi yoktu. Violet gibi bazı hanımlar bu stili oldukça iyi taşıyabiliyordu ama Emily kendini her zaman özellikle AuPy bir koyun gibi hissetmişti ve saç maşasından çıkan yanık saç kokusunu düğün günüyle bağdaştırmak istemiyordu.

Ayrıca, annesi onu yapmak için burada değildi.

Bunun yerine saçları başının arkasında özenle örülmüş bir düğüm haline getirilmiş, yüzü bukleler ya da saçaklarla engellenmemişti. Salonda evlendikleri için bir boneye bile ihtiyacı yoktu. Oldukça hoş görüldüğünü düşünüyordu; elbisesinin mavisii gözlerinin rengiyle uyumluydu ve eldivenlerini giyerken heyecanla titremesini bastıramadı.

Bir saatten kısa bir süre içinde birinin karısı olacaktı. Leydi Julian Belfry. Bu sesi sevdiğini fark etti.

Daha bir ay önce tanıştığı bir adamla evlendiğine inanamıyordu; yine de, evli olmayan hanımların beylerle geçirmesine izin verilen süre göz önüne alındığında, Lord Julian'ı ailesinin kendisi için seçeceği herhangi bir beyefendiden daha iyi tanıyabileceğini düşünüyordu.

"Şok olmaktan bahsetmişken," dedi Diana, Emily'nin tuvalet masasından kalkıp Hollyhock'u başıyla selamlayarak uğurlamasını izlerken, "bu düğün gecesiyle ilgili sorularınızı sormak için son şansınız. Belfry'nin sizi bilgilendirmekten mutluluk duyacağından eminim ama son dakika endişeleriniz varsa şimdi dile getirin."

"Endişelenmeli miyim?" Emily biraz endişeyle sordu. Arkadaşları utangaç ve çekingen tipler değildi ve sonuç olarak, evlilik eylemi hakkında iyi bir terbiyeye sahip uygun bir genç hanımın bilmesi gerekenden daha fazla şey bildiğini hissetti - ve yine de, bunu duymanın ve gerçekten *yapmanın* çok farklı iki şey olduğu gerçeği kaldı.

"Tabii ki hayır," dedi Violet. "Belfry'nin ne yaptığını bildiğine eminim. Şöhretine bir bakın!"

Diana kaşlarını çatı. "Ama hiç Emily gibi tatlı ve masum biriyle yatağa girdi mi? Muhtemelen daha çok opera dansçılarıyla soyunma odasının duvarına karşı yaptığı kaçamaklar gibi bir deneyimi var."

"Diana," dedi Violet, arkadaşına güneşli bir gülümsemeyle bakarak, "şu anda yapabileceğin en yararlı yorum *gerçekten* bu mu?"

"Sadece hazırlıksız olmasını istemiyorum!" Diana haykırdı.

"*Şimdi* endişelenmeye başlıyorum," diye araya girdi Emily ve Diana ile Violet hemen yüzlerine aynı şekilde dehşet verici, dengesiz bir sevinç gülümsemesi yerleştirdiler. "Bu beni daha az endişeli yapmıyor," diye ekledi Emily.

Violet'in gülümsemesi yumuşayarak daha doğal ve daha az kâbus yaratacak bir hal aldı. "Bu işi biraz eline yüzüne bulaştırdığınızı hissediyorum," dedi ve elini Emily'nin omzuna koymak için uzandı. "Sadece... uzun zamandır, o *iğrenç* adamla evlenmene yardım edeceğimizden endişeleniyordum" - Bay Cartham'ın adını vermedi, Emily'nin düğün gününü onun adının fısıltısıyla bile kirletmeyi reddediyordu - "ve bunun yerine Belfry ile evleneceğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Yatak odası konusunda endişelenecek bir şey yok, ikinizin ortaya çıkabilecek sorunları çözebileceğinize dair son derece güvenim var. Ve," diye ekledi, sesi alışılmadık bir şekilde şefkatli çıkıyordu, "bence ikiniz birlikte çok mutlu olacaksınız."

Emily, Violet'in gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu telaşla fark etti ve kendi dudaklarının da biraz titrediğini hissetti. Emily, Violet ve Diana on yıldan uzun bir süredir en iyi arkadaşlardı ve kural olarak aşırı duygusal değillerdi, ancak istisnalar varmış gibi görünüyordu.

"Oh, hayır," dedi Diana uyarırcasına. "Lütfen bunların hiçbirini yapma. Birkaç hafta içinde ikinci kez gözyaşlarına boğulursam seni gerçekten asla affetmeyeceğim. Birincisi yeterince kötüydü!"

"Ama sen Jeremy için ağlıyordun!" Violet sulu bir şekilde itiraz etti. "Bu aşktı, Diana! Romantikti!"

"Korkunçtu," diye karşılık verdi Diana, "ve şimdi bir kez daha gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yakınlım." Bu Diana'ydı, "tehlikeli derecede yakın" ifadesi gözlerinin tamamen kuru ve dudaklarının büzülmüş olduğunu gösteriyordu, arada sırada gözlerini hızlıca kırpıştırması aşırı duygusallıkla

ilgili tespit edilebilen tek işaretti. Emily yine de bu gösteriden oldukça etkilendiğini hissetti.

"Diana, seni seviyorum," dedi tüm içtenliğiyle. "Seni de Violet," diye ekledi ve uzanıp Violet'in hâlâ omzunda duran elini sıktı. "On saniye içinde bu odadan çıkıyorum," dedi Diana, Violet'in gözlerini silmesini ve Emily'nin asil bir tavırla somurtmasını boyun eğmiş bir şekilde izleyerek. "Eğer yanılsam düzeltin."

Yanlış ama katılmamız gereken bir düğün yok mu?"

Gerçekten de evlendiler. Ve bir saat sonra Emily evlenmişti. O saatte yaşananları hiçbir zaman net bir şekilde hatırlayabileceğinden emin değildi; salon taze çiçeklerle doluydu ve pencerelerden süzülen sabah güneşinin ışığında parlak ve neşeli görünüyordu. Violet, Diana, Lord Willingham, Lord James ve Penvale'in yanı sıra sadece West, Sophie ve dul markiz gelmişti, diğer misafirler planlandığı gibi ayrılmışlardı.

Elderwild'ın arazisinin eteklerindeki küçük kilisenin papazı tarafından evlendirilmişlerdi ve Emily tüm törenden tek bir kelime bile hatırlamıyordu, Julian'ın yanı başındaki sıcak, sağlam varlığıyla dikkati o kadar dağılmıştı ki. Daha önce Violet'in bazen farkında olmadan Lord James'in yanında dururken ona nasıl yaslandığını ve sanki hafif ama sürekli bir gerginlikten kurtuluyormuş gibi omuzlarının nasıl hafifçe düştüğünü fark etmişti. Emily bir anda bu dürtüyü tamamen anladı, çünkü bir şekilde sadece Julian'ın bir adım ötedeki bedeninin sıcaklığından biraz daha cesur ve emin hissediyordu.

Öğleden sonrasının geri kalanı bulanıktı; kadeh kaldırmalar, kahkahalar ve serbestçe içilen şampanyalarla dolu uzun, sohbetli bir düğün kahvaltısı vardı. Lord Julian'ın arabasına doğru ilerlerken son bir kez daha kucaklaştılar ve iyi dileklerini sundular. Julian'ın Londra'ya dönmek için oldukça hevesli olduğu ortaya çıktı.

-Ev partisinde bu kadar uzun kalmayı düşünmemişti. Yolculuğa bu öğleden sonra başlayacaklardı; yolun birkaç saat aşağısında Julian'ın bildiği ve geceyi geçirmek için son derece saygın bir yer olacağına dair ona güvence verdiği bir araba hanı vardı. Emily hemen kabul etmişti; doğrusu, düğün gecelerini Elderwild'de, tüm arkadaşlarıyla aynı çatı altında geçirme fikri onda hiç de azımsanmayacak bir endişeye neden olmuştu ve bunun yerine yabancılarla dolu bir handa olma fikrini büyük ölçüde tercih etmişti.

"Bir sorun mu var?" Julian bir taşra yolunda ilerlerken sordu, öğleden sonra güneşi arabanın penceresinin dışındaki tepelere altın rengi, puslu bir parlaklık veriyordu. Julian'ın uşağı ve Emily'nin abigail'i bavullarıyla birlikte başka bir arabada onları takip edeceklerdi, böylece yeni evliler biraz mahremiyete sahip olabileceklerdi. Emily ona sorgulayan bir bakış attı ve o da ekledi, "Biraz endişeli görünüyorsun."

"Oh, hayır, ben- ben yün topluyordum," dedi, çünkü düşüncelerinin aldığı yönü kesinlikle ona söylemeyecekti. Bir düğün gecesini oluşturan her türlü eylemde bulunmak bir şeydi, ama bunlar hakkında *konuşmak* bambaşka bir şeydi. Bir *erkekle*. "Özür dilerim, çok kaba davrandım."

"Hayır, değildi," dedi biraz kaşlarını çatarak. "Beni eğlendirmek için burada değilsin."

Düşüncelerinizin içinde kaybolmaya izniniz var."

Beni eğlendirmek için burada değilsin.

Emily neden o gün, Julian'ın tek parmağına alyans taktığı ana kadar ve o an da dahil olmak üzere olan her şeyden çok bu sözlerin içinde bulunduğu durumun gerçekliğini ortaya koyduğunu bilmiyordu ama bu sözler büyük bir güçle bunu yapmıştı.

Bu arabaya onu eğlendirmek için binmemişti. Ailesinin serveti artık onun bir erkeği eğlendirmesine, ilgisini çekmesine, tatlılık, ılık ve çekicilik yansıtmaya bağlı değildi. Onunla neden evlendiğini çok iyi bilen ve kendisiyle evlenmek için aynı derecede pratik nedenleri olan bir adamla evliydi. Ondan -en azından baş başa kaldıklarında- kendisinden başka bir şey olmasını beklemiyordu.

O bir eğlence kaynağı değildi. O sadece onun karısıydı.

"Şimdi ağlayacakmış gibi görünüyorsun," dedi, erkeklerin kadınların gözyaşı dökmesi ihtimaline karşı sık sık yaptıkları gibi gerçekten telaşlanmıştı - Diana'nın belirtmekten hoşlandığı gibi, kadınların daha zayıf cinsiyet olarak görülmesinin saçma olmasının birçok nedeninden biri.

"Hayır, hayır," dedi aceleyle, hıçkırık ya da histerik bir kahkaha gibi endişe verici bir ses çıkmadan önce ağzını kapatarak. "Sadece ne kadar... rahatladığımı düşünüyorum. Seninle evli olduğum için."

"Rahatlamış görünmüyorsun," dedi kuşkuyla. "Görünüyorsun... er."

"Evet?" diye sordu, gülme dürtüsüne karşı koymak için her zamankinden daha fazla mücadele ederek.

"Bilmiyorum," dedi açık yüreklilikle, yüzünü daha iyi görebilmek için öne doğru eğilerek.

Bu bardağı taşıran son damla oldu; Emily kadınlara yakışmayan bir kahkaha attı, o kadar yüksekti ki Julian oturduğu yerde hafifçe irkildi ve çaresizce kıkırdamaya başladı.

"Eğer evliliğin bir bayan üzerindeki etkisi buysa, bu kurumu tavsiye ettiğimden emin değilim," dedi, tamamen şaşkın görünüyordu.

"Neyim var bilmiyorum," demeyi başardı, sonra kıkırdamaya devam etti. "Ben hiç böyle davranmam."

"Fark etmiştim," dedi, hâlâ ona Bedlam'dan yeni kaçmış gibi bakıyordu. "Londra'ya dönüş yolculuğunun tamamını bunu yaparak mı geçireceksin?"

"Umarım değildir," dedi, gözlerini silmek için uzandı - bir noktada, birkaç gözyaşı kahkahalara katılmıştı. Bir an sonra Julian onun eline bir mendil sıkıştırıyordu; böylesine skandal bir üne sahip bir adam için şaşırtıcı derecede düzgün bir mendili vardı, özenle ütülenmiş, beyaz keten bir çift, bir köşesine *JAB* baş harfleri dikilmişti.

Gözlerini silerken "Göbek adın ne?" diye sordu. ona huzursuzca bakmaya devam etti.

"Göbek adım mı?" diye tekrarladı adam, kafası karışmıştı ve kadın keten parçasını adamın yüzüne doğru salladı. "Oh-iyi." Birdenbire biraz çekingen göründü. "Bunun gerçekten önemli olduğunu sanmıyorum."

Emily iki kaşını da kaldırdı. "Oh, şimdi bana kesinlikle söylemelisin - ve hatırlarsan, senden bana dürüstlük sözü almıştım, bu yüzden beni *Alexander* ya da *Arthur* ya da benzer sıradan bir şeyle kandırmaya çalışma."

Julian derin bir iç çekti.

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa," dedi üzgün bir ses tonuyla, "Albinus."

"*Albinus mu?*" Emily inanamayarak sordu ve bir kez daha kahkahalara boğuldu. "Neden sana bu göbek adı verildi?" diye sordu birkaç dakika sonra, kendini biraz kontrol altına aldıktan sonra.

"Zor bir doğumdu ve ailem annemin hayatını kurtaran doktora teşekkür etmek istedi," dedi uzun uzun iç çekerek. "Görünüşe göre doktorlarının adının John olmasını istemek çok fazla olurdu."

"Kendi doktor seçimimizde kesinlikle daha dikkatli olacağız," diye ciddiyetle kabul etti Emily, bir kez daha kahkahalara boğulmadan önce yaklaşık on beş saniye boyunca yüzünü dik tutmayı başardı.

Kendini sersemlemiş hissetti. Sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibiydi; ev partisi boyunca bir dereceye kadar böyle hissetmişti, annesinin dikkatli gözlerinin altından çıkmak, akşamdan akşama Bay Cartham'ın arkadaşlığından kurtulmak çok özgürleştiriciydi. Ama şimdi, evlilik yeminlerinin edilmesiyle birlikte, gerçekten de geri dönüş yoktu. Artık kimseye ait değildi.

Daha doğrusu Julian'a aitti. Yasal olarak öyle. Ama aralarında bir anlaşma vardı.

-Birbirlerinden mantıksız taleplerde bulunmayacaklardı. Sadece karı koca olacaklardı.

Harika olacaktı.

Ve orada mutlu bir şekilde otururken, vagonun karşısında ona sırtıırken, kendi yüzünde isteksiz bir gülümsemenin belirmediğini görmekten memnun oldu, görünüşe göre iradesi dışında, şu ana kadar evli olmanın gerçekten çok hoş göründüğünü düşündü.

Ve sonra, tam bu düşünce aklından geçerken, yüksek bir çatlama sesi duyuldu, ardından endişe verici bir sallanma geldi ve araba başka bir uyarı olmadan yan yatmaya başladı, Emily ve Julian düşerken birbirlerine çarptılar.

Üç

Julian en azından üçüncü kez, "*Bu öğleden sonrasının böyle geçeceğini tahmin etmemiştim, anlıyor musun?*" dedi.

Eyerdeki adamın önünde Emily başını salladı, bu hareket başlığının adamın çenesinin alt tarafına rahatsız edici bir şekilde sürtünmesine neden oldu. Oldukça özenli bir hasır karışımıydı ve açık tenini bir çil tehdidinden korumakta oldukça başarılı olduğuna şüphe yoktu, ancak tamamen rahat bir sürüş sağlamıyordu.

Emily etrafına bakınarak, "Bu gerçekten de çok hoş," dedi ve lanet olası başlığının daha da rahatsız edici bir şekilde sallanmasına neden oldu. At sırtında bir çayıra doğru gidiyorlardı; yaz güneşinin üzerlerine vurduğu ve yakınlarda vızıldayan arıların sesinin duyulduğu, düzgün, yeşil, Aower-11led bir çayır. Sadece bir damat ve altın saçlı, hırslı boneli gelini.

Her şey çok... sağlıklıydı.

Julian bunu rahatsız edici buldu.

"Bir arabanın penceresinden bakmak çok daha hoş olurdu," dedi, çenesini saman kafesli bir kaderden korumak için kaldırarak.

"Dingili kırmak büyük şanssızlık," diye onayladı Emily, başı hâlâ yana dönüktü, hiç şüphesiz oynaşan bir kuzu ya da bir tavşan ailesi ya da benzer şekilde korkunç bir şey arıyordu. "Umarım Reeve onarımı yapabilecek birini bulabilir."

Julian'ın arabacısı Reeve, Julian ve Emily'nin zarar görmediğinden emin olur olmaz atını sürmüştü; Reeve'in haritasına göre küçük bir köyden çok uzakta değillerdi ve onarım için yardım almayı umuyordu. Julian ve Emily diğer atla Reeve'i daha yavaş takip etmişlerdi ve şimdi bulundukları yerin Kasap Yeşili köyü olduğunu bildiren bir tabelaya yaklaşıyorlardı.

"Umarım burası bir tür hana sahip olacak kadar büyüktür," dedi Julian, ağaçlarla kaplı bir yoldan hafif bir eğimle aşağı inerlerken çevrelerine kuşkuyla bakarak, yol çeşitli büyüleyici haraplık durumlarında birkaç kır evi tarafından sıralanmıştı. Köye doğru ilerlediklerinde biraz köhne bir hanın varlığını fark edince biraz rahatladı - düğün gecesi için aklındaki tam olarak bu değildi, ama bu noktada, bir yatak ve yemek servisi yapan bir mutfak olduğu sürece, herhangi bir şeyden şikayet edeceğini sanmıyordu.

Ancak on beş dakika sonra, üst kattaki küçük odada dururken, eğimli tavana çarpmamak için başını eğmek zorunda kaldığında, bu değerlendirmesini gözden geçiriyordu. Hancı onlara üst katı gösterirken çok özür dilemiş, o öğleden sonra beklenmedik bir geliş daha olduğunu ve kalan tek odanın burası olduğunu açıklamıştı. Topak topak yatak bir elf ailesi için yapılmış gibi görünüyordu.

"Ne kadar... rahat," dedi Emily parlak bir sesle ve hancıya sıcak bir gülümseme verdi. "Bu çok iyi olacak efendim, teşekkür ederim."

"Elbette leydim," diye cevap verdi hancı, Leydi Emily Turner'ın -Lady Julian Belfry, şimdi tüm güzel aristokrat ihtişamıyla, sanki bir kraliyet sarayının süitine girmiş gibi etrafa bakınırken- görüntüsü karşısında biraz şaşkın görünüyordu. "Akşam yemeği ister misiniz? Alt katta yemek yemeyi tercih etmezseniz yukarıya bir şeyler gönderebilirim."

"Bu çok hoş olurdu," diye kabul etti Emily. "Ve belki bir banyo da, eğer çok fazla zahmet olmayacaksa?"

"Elbette," dedi hancı hevesle; Julian, Emily'nin bu noktada ona kendisini dingil benzeri bir konfigürasyona sokup arabalarına bağlayarak hızlı bir şekilde yola çıkmalarını hızlandırıp hızlandıramayacağını sorabileceği ve onun da bunu memnuniyetle kabul edeceği izlenimine kapılmıştı. Zavallı adama hak vermek gerekirse, şu anda hancıya yaptığı gibi, göz kamaştırıcı gülümsemesini birine doğru yönlendirirken ona karşı koymak zordu.

Birkaç dakika içinde -ve birkaç tane daha yapmacık iltifatla- gitmişti ve Emily ile Julian baş başa kalmışlardı. Bir yatak odasında. Düğün gecelerinde ya da ona göre düğün öğleden sonrasında. Ama şu anda gerçekten kılı kırk yarmak istiyor muydu?

Aslında öyle olmadığına karar verdi.

"Evet," dedi yavaşça, karısına döndü -karısına! Ve eldivenli elini tutmak için uzandı. "İşte geldik."

"Gerçekten de," dedi ona en iyi masum bakışını atarak. Aynada pratik yapıp yapmadığını merak etti.

"Düğün gecemizde," diye devam etti.

"Öğleden sonra, sanırım," dedi kaşlarını çatarak.

"Detaylar." Küçümseyen bir el salladı ve onu kendine doğru çekti. Kadın oldukça istekli bir şekilde geldi ve adam eldivenlerin üzerindeki lanet düğmelerin her birini açma işine odaklanmak için başını eğdi. Tanrı aşkına, bu tasarım kimin aklına gelmişti? Şehvet düşkünü baştan çıkarıcıları caydırmak için mi tasarlanmıştı?

-Eldiven çıkarma girişiminden öylesine hayal kırıklığına uğradılar ki, daha ilginç bir giysi çıkarmayı denemeden tiksintiyle vazgeçtiler mi?

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi biraz kararsızdı.

Yukarı baktı. "Eldivenlerini çıkar." Başını bir kez daha lanetli düğmelere doğru eğdi.

"Ne amaçla?"

"Ha!" dedi zaferle, düğme filolarından birinde ustalaşmıştı ve ilk eldiveni elinden kaydırmaya başladı. "Biraz daha rahat etmek isteyebileceğini düşündüm," dedi ve elini ağzına götürüp yumuşak bir öpücük kondururken ona baktı. "Ne de olsa, eğer odadan bir daha çıkmaya niyetimiz yoksa-"

"Yok mu?" diye sordu gözleri büyüyerek.

"Az önce akşam yemeğinin yukarı gönderilmesini istedik," diye belirtti. "Eğer aşağıya inmeyeceksek, kendimizi evimizde hissetmememiz için bir neden göremiyorum."

"Ama yıkanmam gerek!" dedi çıplak elini indirip odağını kalan tek eldiven düşmanına yöneltirken.

"Bunun için koridora çekileceğim," dedi şövalyece, sonra biraz daha az şövalyece ve tembel bir sırtışla ekledi, "yine de bu çabada biraz yardıma ihtiyacınız olursa, kalmaktan da mutluluk duyarım."

"Peki ya... *banyo yaparken*?" diye sordu, sesi kısılmıştı, sanki banyo yapma eyleminden bahsetmek bile düşünülemez kadar skandalmış gibi.

"Kalabilirsiniz," dedi, sırtışı genişleyerek, ikinci eldiveni atıp iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Aslında, eğer herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa-"

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi büyük bir vakarla ve Julian gülmekten kendini alamadı. Kadın kaşlarını çatı. "Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?"

"O kanlı eldivenleri çıkarmak mı? Bu kadar emek harcadığı düşünülürse, bunu nasıl kazara yapabileceğinizi anlayamıyorum."

"Beni utandırmaya çalışıyorsun," dedi, adam onu bir kez daha kendine çekerken kaşları çatıldı.

"Biraz," diye itiraf etti, pişmanlık duymadan. "Siz işi bu kadar kolaylaştırınca günaha karşı koymak zor oluyor."

"Utanmam gerekiyor," diye belirtti, ellerini onunkilerin arasından düzgünce geçirebilmek için çevirirken bile. Başını geriye doğru eğerek doğrudan gözlerinin içine baktı. Bunu çok sık kullanmazdı -kirpiklerinin altından nazlı nazlı beyefendileri süzmekte ya da gözlerini utangaç bir şekilde aşağıya dikmekte çok becerikliydi- ama bunu yaptığında gözlerini kaçırmak zordu. "Tüm hayatımı şımartılarak, şımartılarak ve korunarak geçirdim, ne pahasına olursa olsun erdemimi korumam gerektiği, aksi takdirde kimsenin beni istemeyeceği söylendi. Bay Cartham ortaya çıktıktan sonra bu konuda özellikle çok çalışmam gerekti - sadece onunla ilişki kurmak bile itibarımı zedelemeye yetti ve davranışlarımın azarlanmaktan uzak olduğundan emin olmalıydım.

"Ve şimdi, ben sadece toplumun bana öğrettiği gibi tepki verirken, sen benimle alay ediyorsun." Ses tonu incinmiş olmaktan çok sinirlenmişti, ama bu Julian'ın kendini yine de biraz eşek gibi hissetmesini engellemedi. Öfkeyle dudak büktü. "Mary Wollstonecraft'ın neden bahsettiğini bildiğini düşünmeye başlıyorum."

"Mary Wollstonecraft hakkında ne biliyorsun?" diye sordu hayretle.

"Violet," diye yanıtladı ilkel bir tavırla, "doymak bilmez bir okuyucudur ve öğrendiklerini en yakın arkadaşlarıyla paylaşmayı çok sever. Her şey çok aydınlatıcıydı."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi. Başını iki yana salladı. "İtiraf etmeliyim ki, seninle evlenmek beklediğim şey değildi."

"Ve biz sadece yarım gün içindeyiz!" dedi parlak bir şekilde. "Bizi başka ne sürprizler bekliyor bir düşünün."

"Hayal etmeye cesaret edebileceğimden emin değilim," dedi, hem onu gülümsetmek için -ki bunda başarılı oldu- hem de aslında tamamen gerçek dışı olmadığı için. "O zaman benim teklifimi kabul etmek ister miydiniz?" Adam bir kaşını kaldırarak ona baktı.

"Hangi oPer'di o?" diye sordu, gülümsemesi belirsiz bir şekilde titreyerek.

"Yıkanmana yardım etmek için," dedi yavaşça, onu biraz daha yaklaştırmak için birbirine geçmiş parmaklarını kullandı. Kulağına mırıldanabilmek için eğildi. "Bunun her türlü sürprizi içereceğinden oldukça eminim."

Adam onun yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. "Her ne olursa olsun," dedi, onun elinden kurtulmaya çalışarak -ne yaptığını anladığında hemen ellerini bıraktı- "Sanırım kendi başıma gayet iyi idare edebilirim, teşekkür ederim."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Sana söyleyebileceğim tek şey, karıcığım, bunun tamamen senin kaybın olduğudur." *Eş* kelimesi dilinde garip bir his uyandırıyor, sanki nasıl konuşulacağını bilmediği yabancı bir dilmiş gibi -ki düşününce, genel olarak evlilik hakkındaki hislerini tanımlamak için tamamen yanlış bir yol değildi.

Yine de, her nasılsa, güzel, kızarmış gelinine bakarken, onun oldukça hızlı bir çalışma olacağını düşündü.

Dört

Düğün gecesi *kelimeleri* Emily'nin zihninde *her zaman* kafa karıştırıcı bir şekilde spesifik olmayan bir dizi imgeyi çağrıştırmıştı. Annesi, elbette, söz konusu faaliyetler konusunda her zaman oldukça ketum davranmış, sadece görevini yapmanın ve şikâyet etmemenin önemine dair karanlık hatırlatmalarda bulunmakla yetinmişti. Neyse ki Violet ve Diana ile olan arkadaşlığı ona çok daha fazlasını öğretmişti; buna söz konusu eylemden çok keyif alabileceği gerçeği de dahildi.

Ama yine de, bunu ilk kez yapma ihtimali, hem de hiç tanımadığı bir adamla, inkar edilemeyecek kadar ürkütücüydü.

Julian son bir alaydan sonra onu yıkanması için yalnız bırakmıştı, Julian da bunu biraz aceleyle yapmıştı. Hollyhock ve Julian'ın uşağı Humphreys henüz bavullarıyla gelmemişlerdi, bu yüzden giyecek başka giysisi olmadığı için kombinezonunu tekrar giymekten başka çaresi kalmamıştı. Kısa bir süre sonra kapı çalındı ve ellerinde akşam yemeği tepsileriyle birkaç hizmetçi belirdi; Emily ve Julian boş ızgaranın önünde boş boş sohbet ederek yemeklerini yediler.

Ve sonra hizmetçiler her şeyi toplamak için yeniden ortaya çıktılar, çıkarken reverans yaptılar ve Emily ile Julian bir kez daha yalnız kaldılar - ve onları ayıran yemeğin ve masanın engeli ve dikkat dağıtıcılığı olmadan, her nasılsa tamamen farklı hissettiren bir şekilde yalnızdılar.

Emily nedense havanın henüz kararmamış olduğunu farkındaydı. -Eylül başıydı ve günler hâlâ uzundu; birkaç saat daha hava tamamen kararmayacaktı ve burada durmak nedense oldukça uygunsuz geliyordu

Güneş ışığı pencereleri gölgeleyen perdelerin kenarlarından sızarken bile yatmak için giyinmişti.

Julian durmuş onu izliyordu, ifadesi okunamıyordu, akşam güneşinin parıltısı yüzünü daha da yakışıklı hale getirmişti ve kadın battaniyesini göğsüne daha sıkı sarmıştı. Konuşmak için ağzını açtı ama kapı çalındı ve Julian cevap vermeye gitti, bir anlığına koridorda gözden kayboldu ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Düğün gecesini tamamen soğukkanlılıkla karşılamayı beklediğinden değildi - gergin olacağını biliyordu. Ama vücudunun Julian'ın küçük, sessiz odada yaptığı her harekete nasıl uyum sağlayacağına hazırlıklı değildi. Akşam yemeğinin bir noktasında, onun kadehini tutuşunu, işaret parmağının kadehin sapından yukarı çıkıp kâseye dokunuşunu izlerken dikkati o kadar dağılmıştı ki, çatalını ağzına götürmek üzereyken duraklamış, bir süre sonra Julian'ın meraklı bir bakışla ona bakmasına neden olmuştu.

Şimdi, o geçici olarak odada yokken, düşüncelerini toplamak için biraz zaman ayırabilirdi. Kendini toparlayabilirdi.

Aşk acısı çeken bir aptal gibi davranmamaya çalış.

Tabii ki öyle değildi - kocasının estetik çekiciliğine sağlıklı bir takdir duyan yeni evli bir kadındı sadece.

Koca.

Kullanabilmek için çok garip bir kelime gibi görünüyordu - birini kendi çocuğu olarak kabul edebilmek için. Son birkaç yıldır asla kullanamayacağından endişe ettiği bir kelimeydi bu. Kendini garip bir arafta, Bay Cartham'ın kolunda asılı hissetmişti, görünüşe göre varlığı onun için babasının ona borçlu olduğu ve ödeyemediği paradan daha değerliydi. Yine de, tüm bu süre boyunca, bir teklifin yakın olduğuna dair hiçbir belirti olmamıştı. Elbette ondan bir teklif istememişti; babasının Bay Cartham'la yaptığı özel anlaşma her ne ise, evlilik içermediği, sadece şu baloda ya da şu müzikalde ona eşlik ettiği için minnettardı.

Ama sürekli onunla birlikte olmak, başka kimseden evlilik teklifi almamasını da az çok sağlamıştı.

Ve yine de buradaydı, bir kocası vardı.

Annesi ve babası nasıl tepki verecekti?

Umarım haberi eve hızlıca ulaştırırdı - iki öfkeli ebeveynin tepkisiyle karşılaşmaktansa haberi kendisi vermek isterdi.

Kapı tekrar açıldı ve kadın başını kaldırıp baktı: Julian içeri girmişti, ardından bavullarını taşıyan birkaç çocuk ve ayrılmadan önce bakır küveti aceleyle yeniden doldurmaya koyulan hizmetçiler geliyordu.

"Sanırım Humphreys ve Hollyhock sağ salim varmışlar?" diye sordu, Julian'ın sandıkları yatağın ayak ucuna koyup ayrıldıktan sonra her iki çocuğa da birer bozuk para vermesini izleyerek.

"Evet," diye kabul etti Julian. "Ayrıca Reeve'den yarın sabah aksı tamir ettirebileceğimizi duydum, ama bu bizi en az yarım gün geciktirecek, belki de daha fazla."

"Ah," dedi, er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağı yukarıda bahsi geçen öfkeli ebeveynleri biraz endişeyle düşünerek. İçinden bir ses *er ya da geç, geç* olacağından daha az acı verici olacağını söylüyordu.

Julian bir elini siyah saçlarında gezdirerek içini çekti. "Londra'ya iyi bir zamanda dönmeyi umuyordum," dedi biraz hayal kırıklığıyla. "Çok uzun süre uzakta kalmayı sevmiyorum ve zaten kırsalda planladığımdan çok daha uzun süre oyalandım."

"Benim yüzümden mi?" Emily tereddütle sordu, Elderwild'a gelişinden kısa bir süre sonra ev partisinin tamamı boyunca kalmaya niyetli olmadığını söylediğini hatırlayınca içinden tamamen mantıksız bir suçluluk dalgasının geçtiğini hissetti. Kendini suçlu hissetmesinin saçma olduğunu söyledi sertçe - Julian'ı Elderwild'da kalmaya zorlamamıştı. Ama gerçek şuydu ki, Julian sadece ona kur yapmak için kalmıştı ve bu yüzden normal hayatına daha erken dönmesini engellemişti. Birini, özellikle de kendisine oldukça büyük bir iyilik yapmış olan birini rahatsız etme düşüncesiyle içinde bir şeylerin dehşetle büzüştüğünü hissedebiliyordu.

Aslında evlilik yeminlerini içeren bir tane.

"Merak etme," dedi tembel bir el sallayarak. "Ama eğer seni tutarsam-"

"Sen yapmadın," dedi basitçe. "Ya da, daha doğrusu, kendimi ayakta tutan bendim - sonuçta sana evlenme teklif etmek zorunda değildim. Kafama silah dayadığın bile söylenemez."

"Tam tersi, sanırım," dedi, kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturma isteğine direnerek.

"Biliyorum," diye kabul etti. "Bu da eğlencenin bir parçasıydı."

"Ah," dedi, başka ne diyeceğini bilemeden. Kendisini kurtaran bu adama çok şey borçlu olduğunun bilincindeydi.

Bunu düşünmek bile aptalca geliyordu ama yine de doğru değil miydi? Onu ailesinden, Bay Cartham'dan, kendini teslim ettiği hayattan kurtarmamış mıydı?

"Suçlu görünüyorsun," dedi kafası karışmış bir sesle. Kafası karışmış gibi konuşması biraz eğlenceliydi; zarif, hovarda Julian Belfry girdiği her odayı kontrol ediyor gibiydi. Kafa karışıklığı ona yakışmıyordu.

Ama Emily yine de sevdi.

"İnsanlara rahatsızlık vermekten hoşlanmıyorum," dedi açıklama olarak, ki bu biraz hafif bir ifadeydi. Hayatının yıllarını, tam olarak kendisinden bekleneni, tam olarak diğer insanların ondan yapmasını istediği şeyi yaptığından emin olmak için kendini düğümleyerek geçirmişti.

"Biz evliyiz," dedi, sesindeki şaşkınlık bir an içinde yerini eğlenceye bıraktı. "Sanırım önümüzdeki kırk yıl boyunca bir noktada birbirimize rahatsızlık vermemiz kaçınılmaz."

Elli yıl.

Emily kırk yıl boyunca evli kalmayı hayal bile edemiyordu; ancak böyle bir sonuç elbette diğer olasılıklardan (yani skandal, dulluk ya da ölüm) çok daha tercih edilebilirdi.

"Sanırım haklısın," dedi hayıflanarak. "Bana böyle bir iyilik yapmışken canımı sıkmak istemem."

Görünürde sakın ifadesinde en ufak bir değişiklik olmasa da, bakışlarında bir şeyler karardı. Ama gözlerinde daha önce hiç görmediği bir bakış, bir ruh hali değişimi vardı. Ve kız bunu tam olarak algılayamadan, adam harekete geçti, uzun adımlarla aralarındaki boşluğu yok etti ve aralarında sadece birkaç santim kala durdu.

"Bir iyilik," diye tekrarladı, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

"Şey," diye duraksadı.

"Çünkü ben olaya biraz farklı bakıyorum," diye devam etti adam, kızın cevap vermesine fırsat vermeden. Bir elini uzattı ve yanağından aşağıya doğru tek bir parmak izi sürdü, dokunduğu her yerde teni karıncalanıyordu. Eli kızın boynunun kıvrımında durdu, elinin ağırlığı aynı anda hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi.

"İkimiz de bu evlilikten bir şeyler kazanacaktık," dedi usulca, gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Ve şimdi bu iş bittiğine göre, sanırım ikimiz de bundan oldukça keyif alacağız."

Ona baktı, ağzı kurumuştı. Ona bu kadar yakın durmanın, kokusunu içine çekmenin, tüm dikkatinin ağırlığını hissetmenin sarhoş edici bir yanı vardı. Onunla aynı sahneyi paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu, onun karşısında oynayan bir aktrisin damarlarında aynı coşkuyu hissedip hissetmediğini merak etti, ama bu düşünceyi ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde gömdü, bir anda onu kendisinden başka bir kadınla düşünmek istemedi.

Ve -kısmen bu düşünceleri kovmak için, kısmen de içini kemiren o lzzing hissiyle bir *şeyler* yapmak için, kısmen de o anda yapılacak tek şey bu gibi görüldüğü için- uzandı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Kötü şöhretli

bir çapkınla evli olmanın iyi yanı, diye düşündü Emily, beyninin o anda akıllıca düşünebilen küçük bir kısmıyla, adamın bu tür tekliflere kesinlikle çabuk karşılık vermesiydi. Öpüşmenin kontrolünün tamamen el değiştirmesi, artık Emily'nin Julian'ı değil, onun Emily'yi öpmesi bir an meselesiydi. Kolu

Emily'nin beline dolandı, boştaki eli Emily'nin ensesine doğru kaydı, parmakları Emily'nin başını kavradı, hâlâ orada duran örgülü düğüme dolandı, Emily'nin saçından geriye kalanlar

Düğün kokteyli.

Yarı kahkaha, yarı küfürle öpüşmeyi kesti, elini Emily'nin saçından ayırdı ve ciddi bir şekilde saldırmak için onu kendisinden uzaklaştırdı. "Bunu nasıl indireceksin?" diye sordu, elleri hızla çalışıyordu; Emily saç tokalarının Aoor'a çarpma sesini duyabiliyordu.

"Bu konuda biraz deneyiminiz olduğunu sanıyordum," dedi kibarca ve bir an sonra kahkahasının sıcaklığını boynunda hissetti. Kendinden aşırı derecede memnundu - Diana onların arasında zekâsıyla tanınan biriydi; hiç kimse Emily'yi tanımlamak için *eğlenceli* kelimesini kullanmamıştı. Ama o *hoşlanmıştı*

sadece annesi tarafından uygunsuz bir şaka yaptığı için birçok kez azarlanmıştı ve bu yüzden genç yaşta bu tür gözlemleri kendine saklamayı öğrenmişti.

Ama artık değil, diye düşündü neredeyse baş döndürücü bir sevinç duygusuyla. Çünkü annesinin neyi uygun ya da uygunsuz bulduğu artık Emily'yi ilgilendirmiyordu. Emily'yi ilgilendiren şey Julian'ın parmaklarını saçlarında hissetmesi, ensesindeki ağır saç düğümünü gevşetmesi ve onu çözmeye başlarken hafifçe çekmesiydi. Odada kendi nefes alış verişinin normalden biraz daha hızlı ve biraz da dengesiz olduğunun farkındaydı ve bir kez daha ona doğru döndü, aniden gerginliğe dayanamadı, Julian'ın bir süre daha onu göremeden ellerini onun üzerinde tuttu.

Daha döner dönmez Julian'ın ağzı tekrar kızın ağzındaydı, elleri kızın belindeydi, ellerinden biri aşağı doğru düzenli bir yolculuğa başlamıştı. Bir noktada hareket ettiklerini belli belirsiz fark etti, Julian onu yatağa doğru istikrarlı bir şekilde destekliyordu ve bir an sonra dizlerinin arkası şilteye temas etti ve üzerine çöktü, Julian onu takip etti, son dakikada büküldü, böylece ağırlığını ona yüklemek yerine yanına indi.

Eliyle yanağını okşamak için uzandı, bir sonraki öpücüğü için harekete geçmişti bile-

Ve işte o zaman, sadece en kısa, en öfkeli *miyavlama* uyarısıyla kan dökülmeye başladı.

Julian düğün gecelerinin acı verici, kanlı bir çift olduğu konusunda birden fazla kez uyarılmıştı ama o kendi gecesinin başka türlü olması gerektiğine karar vermişti. Ve en azından kanlı taraf olmayı beklemiyordu.

"Bu çok romantik," dedi karanlık bir sesle, bir saatin dörtte üçü geçtikten sonra Emily kollarını saran bandajların sıkılığını kontrol ederken. Bu yaralara neden olan tehlikeli yaratık, yaklaşık on adım ötedeki Aoor'da mutlu bir şekilde oturuyor ve büyük bir iştahla bir tabak yemeğe saldırıyordu. Emily daha önce onu bir tabak sütle yatıştırmaya çalışmış, yaratık da bunu büyük bir hevesle yalayıp yuttuktan sonra Aoor'un her tarafına kusmuş, bu da sağlık görevlisinin bir kez daha ziyaretini gerektirmişti.

Julian ve Emily'nin arabasının kendi köyleri dışında İngiltere'nin herhangi bir köyünde dingilinin kırılmış olmasını dilemeye başladıklarına şüphe olmayan hanın kuşatılmış hizmetçileri. Julian Aesh'ini yaratığın pençelerinden kurtarmayı başardığında, o ve Emily tıslayan, tüküren, AuPy iblisin aslında oldukça aç bir kedi yavrusu olduğunu fark edecek kadar yataktan uzaklaştıklarında zaten çağrılmışlardı.

Hizmetçiler ve hancı, yaratığın kökeni hakkında hiçbir şey bilmediklerini, onu ahır kedilerinden herhangi birinin yavrusu olarak tanımadıklarını iddia ettiler. Bunun üzerine, tahmin edilebileceği gibi, Emily'nin gözleri büyüdü ve Julian'ın kısa süre önce parçalanmış kolunu öyle bir kavradı ki, biraz daha az haysiyetli olsaydı, acı dolu bir çılgılık atmasına neden olurdu. Teslimiyet içinde iç çekerek -ve aynı anda kendini son derece evli hissederek- bir battaniyenin sevgiyle canavar için bir yatak haline getirilişini ve lord hazretlerini baştan çıkarmak için sayısız yemeğin hazırlanışını izlemişti. (Uygunsuz bir yere kaçamak bir bakış, onun gerçekten de bir erkek olduğunu teyit etmişti).

Julian, bu akşam daha fazla aşk faaliyeti olmayacağı gerçeğini kabullenerek -ki bu en iyisi olabilirdi; açık yaralarından birinin tatlı, kızarmış gelininin üzerine kanamasını hiç istemezdi- o ana kadar ancak ılık olarak tanımlanabilecek suda banyo yaptı ve kollarındaki çiziklerin her biri sıvıyla temas ettiğinde tısladı.

Bir zamanlar aynı odada banyo yapmaları fikri karşısında kız gibi dehşete kapılan Emily, Julian'ın ne durumda olduğunu bile fark edemeyecek kadar öldürücü kürk yumağına bakmaya dalmıştı.

Beklenmedik at gezintilerinin tozundan arandıktan ve çiziklerinin hiçbirinin kanamadığından emin olduktan sonra, bir gömlek ve pantolon giydi ve yaralarının sarılmasıyla ilgilenecek kadar kendini iyi hissetti.

"Marmelat," dedi, son bandajını kontrol ettikten sonra koltuğunun kenarına tünedi.

"Pardon?"

"Bir isim için," dedi ona bakarak. "Yavru kedi için." "Ah. Ben Beelzebub'ı düşünüyordum."

"Julian!" Julian'ın koluna hafifçe vurdu, ama bunu o kadar nazik bir şekilde yaptı ki, aslında her şeyden çok bir okşamaydı.

"Lucifer?" diye önerdi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çattı; odanın öbür ucundaki cehennem canavarı doğrudan yemeğine hapşırdı, görünüşe göre bu onu o kadar korkuttu ki yaklaşık bir metre havaya sıçradı ve bu sırada kalan yemeğin büyük bir kısmını Aoor'un üzerine devirmeyi başardı.

"İnsanın kendi hapşırığına şaşırması nasıl mümkün olabilir?" Emily ortalığı temizlemek için koştururken Julian yüksek sesle merak etti, bir yandan da Beelzebub-Lucifer'a güzel sözler söylüyordu. "Çarşafklar üzerindeki mücadelemiz sırasında bir tür zihinsel hasar almadığından emin misin?"

Bu akşam için hayal ettiği çarşaf kavgası kesinlikle böyle bir şey *değildi*.

"Şşşt!" dedi, sonra iblise fısıldadı, "Çok zekisin, değil mi Marmelat?"

"Ona Marmelat diyemezsin," diye itiraz etti Julian. "Benim mükemmel isimlerimi kabul etmeseniz bile, başka bir şey bulmalısınız. O portakal değil!"

"Peki," diye kabul etti Emily, gözlerini yavru kediye dikerek. Görünüşe bakılırsa sonunda yemeğini bitirmişti ve şimdi abartılı bir gerinmeyle sırtını kamburlaştırıyordu. Emily kulaklarının arkasını hafifçe kaşımak için bir parmağını uzattı ve yaratıktan bir süre sonra Julian'ın mırıltı olarak tanımladığı bir ses çıkmaya başladı.

"Bak! Şimdiden benden hoşlanıyor!" Emily, Julian'a sulu gözlü bir gülümseme verdi.

"Senden hoşlanıyorum," diye homurdandı Julian. "Yine de bu konuda bu kadar heyecanlandığını hiç görmemiştim."

"Bu kadar sevimli değilsin," dedi Emily. Tekrar yavru kediye baktı, omurgasının bir ucunu okşadı, dokunuşuyla sırtını dikleştirip mırıltısı daha da yükselince gülümsedi. "Cecil," dedi kararlılıkla.

"Affedersiniz?"

"Adı Cecil."

"Neden Cecil?" Julian sordu.

"Çünkü bir Cecil'e benziyor," dedi Emily basitçe ve Julian onunla tartışmayacağını biliyordu.

"Cecil Lucifer Beelzebub," dedi düşünceli bir şekilde. "Kulağa hoş geliyor." Emily ona ters ters baktı. "Cecil Turner-Belfry," dedi sertçe.

"İstersen ona kesinlikle böyle hitap edebilirsin. Ben sadece onun *gerçek* adını bilerek rahat edeceğim."

Emily cevap vermek için ağzını açtı ama daha tek bir kelime bile edemedi. Cecil Lucifer Beelzebub Turner-Belfry kucağına tırmandı, üç kez döndü ve memnun bir şekilde oturdu.

"Oh!" Emily kendinden geçmiş bir şekilde konuştu. "Julian, şuna bak. Sadece birinin onunla ilgilenmesini istiyor."

"Onda var," dedi Julian, kızın ona yöneltmeye başladığı yalvaran bakıştan hoşlanmamıştı. "Onu tutacaksın. Bunun için tekrar bir sulama kabına dönüşmeye gerek yok."

"Ama," dedi Emily, gözlerini ona dikerek, "bu gece sarılacağı birine ihtiyacı var, *korkuyor*."

Julian şüpheyi Cecil Lucifer Beelzebub'a baktı - bir yavru kedinin kendini *beğenmiş* görünmesi mümkün müydü?

"Korkmuyor," dedi büyük bir kesinlikle.

"Kendini güvende hissedeceği bir yerde uyuyabilirse rahatlayacağını düşünüyorum."

"O halde, çeyrek saatinizi bir yığın battaniyeyi Lord Hazretleri'nin narin kemiklerine tam uygun yumuşaklıkta düzenlemek için harcadığınız için ne kadar şanslısınız," dedi Julian, 1replace'in yanındaki derme çatma kedi yatağına dikkatle bakarak.

"Julian."

"Emily."

Emily'nin gözleri, eğer mümkünse, daha da büyüdü - bunu nasıl yapmıştı? Son derece masum ve kuzu gibi görünüyordu ve bir saat önce onu yatağa geri iterken kulağına iç geçiren kadına hiç benzemiyordu, olası düğün gecesi aktivitelerinden oluşan bir ziyafet önüne serilmişti.

Sonra, en büyük darbe: alt dudağının hafifçe titremesi.

Julian iç çekti, dayak yediğini anlayacak kadar pragmatik bir adamdı. "Peki," dedi kısaca. "Ama eğer beni uykumda öldürürse, senden bir

Evliliğimiz tamamlanmamış olsa bile, bir koca için uygun yas dönemi."

"Julian!"

Çarşafı geri çevirirken, şu ana kadar yaşadığı tüm sorunlara rağmen, bu evlilik işinin hiç de fena olmayabileceğini düşünerek sırtmaktan kendini alamadı.

Beş

Emily *bir* şeylerin ters gittiğini ilk kez pastırmanın *ortasında* hissetti.

O ve Julian kuşluk vaktine kadar uyumuşlardı ve sabah abdestlerini almak için fazla acele etmemişlerdi; Emily giyinirken Julian ortadan kaybolmuş ve çeyrek saat sonra geri dönerek, şansları yaver giderse öğleden sonra yola çıkmış olacaklarını bildirmişti. Bunun için birkaç saat geçmesi gerektiğinden, Emily Hollyhock'un da yardımıyla giyinmek için acele etmemişti.

Sonunda kahvaltıya inmişlerdi, Cecil ise yukarıda bir tabak yemek artığı ve bir tabak suyla kalmıştı. Tam Julian'ın peçetesine bir parça domuz pastırması koyup Cecil için yukarı kaçarsa fark edip etmeyeceğini düşünüyordu ki kocasında ani bir değişiklik oldu. O da kendisi gibi yemek yerken boş boş odaya bakıyor, etraflarındaki hareketlilikle pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Kocasının böyle bir huyu vardı, diye düşündü, tebaasını inceleyen bir prens gibi etrafına bakıyor, her zaman çok az *sıkılmış* gibi görünüyordu. Adamın bunun farkında olup olmadığını, hatta bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etti. İnsanın onun can sıkıntısından kişisel olarak sorumlu olabileceği tüm yolların bilincine varmasına neden olduğu için kesinlikle seçiciydi. Bu... korkutucuydu.

Ancak göz açıp kapayıncaya kadar tavırları değişmişti; bu değişim Emily'nin onu yakından izlemeyen birinin fark edemeyeceğini düşündüğü kadar inceydi ama Emily onu yakından izlediğini hafif bir utançla fark *etti*. Ve fark etmişti de.

Tembel ve sıkılmış bir memnuniyet havası bir anda kayboldu; sandalyesinde hafifçe kamburlaşarak, kimsenin karşısında dik oturmadığını ima edencesine (Emily'nin omurgası bir ölçüm çubuğu kadar dikti) duruşunu değiştirmede,

Ama bakışları keskinleşti ve Emily onun dikkatle yanlarında oturdukları pencerenin dışındaki bir şeye -ya da, olduğu gibi, *birine*- odaklandığını fark etti.

Aslında iki kişi.

Emily'nin ilk dikkatini çeken kadın oldu, çünkü inkar edilemeyecek kadar dikkat çekiciydi; saçları parlak bakır renginde, gözleri yeşil, uzun boylu ve sakindi. Yüzü güzeldi, ama mükemmelliği içinde ilginç olmayacak kadar da güzel değildi - burnunda hafif bir kanca vardı ve konuştuğunda Emily gülümsemesinin biraz çarpık olduğunu fark etti. Onda insanı kendine çeken bir şeyler vardı, tavırlarında onu bir kez fark ettikten sonra başka tarafa bakmayı neredeyse imkânsız kılan manyetik bir özellik. Emily onun aynı zamanda çok genç olduğunu düşündü - belki kendi yaşında, belki de daha da genç. Cildi pürüzsüz ve çizgisizdi, teni ıslıl ıslıdı. Yine de yeşil gözleri bilgi doluydu ve başını eğdiği açıda ve hatta kendisini tutuş biçiminde, sanki kendisine dikilmiş erkek gözlerinin farkındaymış gibi bir güven vardı. Emily, yeni evli olmasına rağmen,

Bu yaratıkla kıyaslandığında birdenbire kendini oldukça saf hissetti.

Ve sonra, geç de olsa, arabalarının yanında duran ve kapıdan çıkarken onlara eşlik etmiş gibi görünen hancıyla derin bir tartışmaya dalmış olan adamı fark etti.

Kadın nefesini içine çekti. "Bu-" diye mırıldanarak kocasına seslendi ve kocası bir an için gözlerini ona çevirdi, yüz ifadesinde belli belirsiz bir şaşkınlık vardı, sanki onun orada olduğunu bile unutmuştu.

Kadının bakışlarını takip ederek başıyla keskin bir selam verdi. "Delacre." Bu ismi Lucifer'in ismini söyler gibi söylemişti -aslında Emily onun Lucifer'in ismini bir önceki akşam sevgili Cecil için söylediğini duymuştu ve Delacre'ın ismini daha da karanlık bir tonda söylediğini düşündü.

Ancak dürüst olmak gerekirse, Vikont Delacre hakkında duyduğu her şey onun bunu sonuna kadar hak ettiğini gösteriyordu. Adam *tonlar* arasında kötü şöhretliydi.

-*Son* derece zengin ve güçlü ama tam bir alçak. O biliyordu

Hem yeni kocası hem de Diana'nın *lancé*'si gibi çapkınlıklarıyla ün yapmış pek çok beyefendi vardı ama Lord Delacre tamamen farklıydı. Julian ve Lord Willingham, evlenme tuzağına düşmekten korktukları için, sosyeteye yeni girmiş bir genç kızın yanında ölü bulunmayacak türden adamlardı; Lord

Delacre genç bir kadını mahvedecek ve yine de onunla evlenmeyi reddedecek bir adamdı. Emily, annesinin ilk sezonunda onu Delacre'dan uzak durması için uyardığını çok net bir şekilde hatırlıyordu ve bir keresinde Bay Cartham'ın kolundayken bir baloda onunla karşılaştığını irkilerek hatırladı.

Dördüncü sezonuydu, Bay Cartham'ın ona kur yaptığı ilk sezondur ve Lord Delacre ile karşılaştıklarında kalabalık bir balo salonunda ya da başka bir yerdeydiler.

"Cartham," dedi Lord Delacre, kendisinden kaçmanın imkânsız olduğu bir şekilde doğrudan yollarına çıkarak. "Sizi burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Sesinde kibirli bir küçümseme vardı ve bu da Emily'nin, en sevdiği tuhafiyeciyle ilgili uzun bir monoloğun ortasında sözünü kesen arkadaşına hızlı bir bakış atmasına neden oldu. Mesleğinin oldukça keyifsiz doğasına rağmen, son iki aydır Bay Cartham'la sohbet etmeyi şaşırtıcı derecede monoton bulmuştu. İşle ilgili konularla ilgilenmediği zamanlarda tuhaf, telaşlı bir adamdı ve tonun onayını kazanmanın anahtarı olduğunu düşündüğü görünür statü işaretlerine -doğru şapka, en etkileyici kravat düğümü- takılıp kalmıştı.

"Delacre," dedi Bay Cartham sert bir sesle. Kadının bakışları ilgiyle iki adam arasında gidip geldi. "Bize izin verirsiniz-"

Lord Delacre'ın yanından geçmek istedi ama diğer adam yolunu keserek yana doğru bir adım attı, böylece Bay Cartham bir kez daha durmak zorunda kaldı. "Adelphi'deki o hanımefendiyle olan meseleden dolayı hâlâ kızgın değilsiniz, değil mi?" Cartham, bu karşılaşma sırasında ilk kez Emily'ye bakarak, "İçinde bulunduğun şirketi bir düşün Delacre," dedi sertçe. Bu, Lord Delacre'ın karanlık, düşünceli gözlerini de Emily'ye çekti ve Emily bu adamın ilgisinin nesnesi olmaktan hoşlanmadığını fark etti. Erkeklerin hayranlık dolu bakışlarına, Bay Cartham'ın onu balo salonlarında sergilenen bir ödül gibi gezdirmesine alışmıştı ama bu, birdenbire hissettiklerinden çok daha tercih edilebilir göründü Lord Delacre'ın bakışları altında.

Kendini çıplak hissetti.

"Leydi Emily Turner, öyle mi?" dedi Lord Delacre yavaşça, gerçekten sormadan ve Emily soğuk bir şekilde başını salladı.

"Tanıştırıldığımızı sanmıyorum lordum," dedi.

"Hayır," dedi ona, sanki banyo yapması gerekiyormuş gibi hissettiren yavaş bir gülümsemeyle, "öyle olacağını sanmıyorum." Bakışları ondan Bay Cartham'a doğru kaydı. "Kendini parlatmaya mı çalışıyorsun Cartham? Değerli bir çaba ama bunun kadar güzel bir aksesuarın bile kolonilerin kokusunu sizden alacağını sanmıyorum."

"Yine de Londra'da senin koluna girmek isteyecek tek bir sosyete kızı bulabileceğini sanmıyorum, Delacre," diye karşılık verdi Cartham, diğer adama yaklaşarak.

Bu noktada Emily'nin kolunu sıkıca kavradı ve onu Lord Delacre'ın yanından geçirdi; Lord Delacre ilerlemelerini engellemek için başka bir harekette bulunmadı. Ve o akşam, ailesi yattıktan çok sonra, Emily yatak odasında tek başına yarım düzine gözyaşı döktü, sonra hızla gözlerini sildi ve yatağına tırmandı - çünkü ne daha önce ne de o zamandan beri, hiç bu kadar çok bir kupa gibi ve bu kadar az bir insan gibi hissetmemişti.

Kendisine çok az benziyordu.

Bu yüzden, pencereden Lord Delacre'ı izlerken yaşadığı bu içgüdüsel hoşnutsuzluk sarsıntısı belki de şaşırtıcı değildi. Onun burada, genç bir hanımın yanında bulunması hayra alamet değildi.

Ancak o bunu daha fazla düşünmeden Lord Delacre hancıyla el sıkışıyor ve çift arabalarına binerek gözden kayboluyordu.

"Keşke gidip o genç bayanı uyurabilseydim," dedi Emily, arabacının tüneğine sıçrayıp dizginleri eline almasını izlerken. "Gerçi durumunu bilmediğim için Lord Delacre'ın metresi olmaktan başka bir seçeneği olmayabilir." Son kelimeyi fısıltıya yakın bir sesle söylemişti; bu tür düzenlemelerden elbette haberdardı ama hanımefendilerin bunları dile getirmesi pek nazik bir davranış sayılmazdı.

"Başka seçenekleri de var," dedi Julian acımasızca, gözleri hâlâ pencereden dışarı, kalkmakta olan arabaya dikilmişti.

Emily şaşkınlıkla ona baktı. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü," dedi peçetesini masaya fırlatıp sandalyesini geriye iterek, "bu Susannah Simmons, bir sonraki yapımımın başrol oyuncusu."

"Şikâyet etmek istemiyorum," dedi Emily birkaç saat sonra, "ama şu anda işler pek iyi gitmiyor gibi görünüyor."

Karşısındaki arabada -şimdi bir kez daha tam olarak çalışan bir dingille, bir taşra şeridinde neşeyle tıkırdayan- kocası ona karanlık bir bakış attı. "Her şey yolunda," dedi kısaca. "Bir parça yağmur Reeve'i durduramaz, o çok yetenekli bir sürücüdür."

Emily pencereden dışarıya şüpheyle baktı; kara bulutlar toplanmış, sadece yarım saat önce etrafı yaz ışıltısıyla kaplayan parlak güneşi tamamen yok etmişti. Sanki bir işaretmiş gibi, bir gök gürültüsü sesi duyuldu; Cecil rahat yuvasındaki yerinden hafifçe doğruldu. Cecil şu anda, Julian'ın taşıma çantası olarak belirlediği ve birkaç kombinezonu ile doldurduğu sepetin içinde rahatça uzanmaktaydı. Julian'ın şu anda yaptığı gibi Cecil'e birden fazla kötü niyetli bakış attığını fark etmişti.

"Ona öyle bakma," dedi korumacı bir tavırla, ellerini Julian'ın bakışlarından korumak istercesine yavru kedinin etrafında dolaştırarak.

"Düşünmeden edemiyorum," dedi Julian, "o uyuz kürk yığınının senin iç çamaşırlarına benden daha yakın olması büyük haksızlık gibi görünüyor."

"Sanırım ondan nefret etmeye kararlısınız."

Julian abartılı bir centilmenlikle, "Vücudunun üst kısmının önemli bir bölümünü parçaladığında, bu konuyu seninle tartışmaktan mutluluk duyacağım," dedi.

"Bu arada," dedi Emily, yağmurun ciddi bir şekilde yağmaya başladığı pencereden dışarı bakarak, "belki de itibarsız bir vikontu ve belki de en akıllıca kararları vermese de, kesinlikle kendi aklını bilecek kadar yaşlı olan bir aktrisi aramak için kırsal alanda koşuşturmanın bilgeliğini tartışmak istersiniz?"

Julian'ın kaşları daha da çatıldı. Lord Delacre ve Bayan Simmons'ın ayrılışına tanık olduktan sonra sabah oldukça dramatik bir hal almıştı -Julian hancıyı en ufak bir bilgi kırıntısı için sorguya çekmiş (Emily bir noktada paranın el değiştirmiş olduğundan şüpheleniyordu), sonra da

arabalarının rekor bir sürede tamir edildiğini görmek için (Emily o sırada paranın el değiştirdiğini biliyordu).

Olayların bu kadar hızlı gelişmesi onu biraz şaşırtmıştı; sakın sakın kahvaltısını ederken, gününü Londra'ya ve evli bir kadın olarak heyecan verici yeni hayatına doğru seyahat ederek geçirmeyi beklerken, tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı, Aeeing çiftinin peşinde Julian'ın arabasına bindirilmişti.

"Belki de," diye devam etti Emily, "Butcher's Green'de batıya daha hızlı bir rota öneren o beyefendinin sözünü dinlememeliydik?"

"O adamı tanımlamak için kullanmak istediğim pek çok kelime var," dedi Julian, bıkkın bir şekilde elini saçlarında gezdirerek, "ama *beyefendi* bunlardan biri değil." İçini çekti, sonra pencereden dışarı daha iyi bakmak için öne doğru eğildi, şüphesiz Emily ile aynı uğursuz manzarayı görüyordu. Araba rüzgârda endişe verici bir şekilde sallanmaya başlamıştı. "Yine de bu benim hatam.

-Onu dinlememeli ve onun yerine Reeve'in önerdiği rotayı kabul etmeliydim."

Genel olarak kuzeybatı yönünde ilerlemeye çalışıyorlardı -Julian'ın handaki görevliler arasında yaptığı soruşturmalar, Aeeing çiftinin Lord Delacre'ın Cheshire'daki malikânesine doğru gittiğini göstermişti. Emily özel olarak biraz boşa kürek çektiğini düşündüğü bir şey için Cheshire'a kadar gitme fikrinden pek hoşlanmıyordu, bu yüzden Julian'ın acele etme isteğine tamamen anlayışsız değildi - yine de bu yarım yamalak plandan vazgeçip Londra'ya dönme isteğine *daha* da *anlayışlı* olurdu.

"İtiraf etmeliyim ki, bu sabah uyandığımda günü böyle bitireceğimi düşünmemiştim," dedi neşeyle. Julian'ın yavaş ilerlemelerinden ve her an daha da kötüleşen hava koşullarından dolayı giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordu ve içgüdüsel olarak en neşeli ses tonunu benimsedi, geçmişte anne babası kavga ettiğinde ya da onları rahatsız eden bir şey olduğunda sık sık yaptığı gibi.

Bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Julian hâlâ boynunu büküp pencereden dışarı bakarken, "Yemin ederim, seninle tamamen aynı fikirdeyim," dedi.

"Onları yakalayamazsak çok mu kötü olur?" Emily biraz tereddütle sordu - Julian'ın şu anda planlarının sorgulanmasına pek iyi yanıt vermeyeceği izlenimini edinmişti.

"Evet," diye cevap verdi. "Bayan Simmons'ın benim başrol oyuncum olması ve bu role dublöründen çok daha uygun olması bir yana, herhangi bir skandala tahammül edemem, hele de bu kadar zahmete girmişken..." Birdenbire sözünü kesti, ne söylemek üzere olduğunu ve bunu kime söylemek üzere olduğunu fark etmiş gibiydi. Biraz garip bir şekilde öksürdü. "Tiyatronun itibarına daha fazla zarar vermek istemiyorum," diye bitirdi sözlerini ama Emily söylenmemiş sözleri de duymuştu: Belfry kendini daha fazla skandalın içinde bulursa onunla evlenmenin ne anlamı kalırdı ki? Evliliğinin tek amacı rezil olmaktan kaçınmaktı.

Julian elini arabanın tavanına vurmak için uzattı, araba hemen durdu ve kendini hava koşullarından korumak için paltosunu kaldırarak kapıdan dışarı fırladı, Emily'yi bir sepetin içinde mırıldanan bir kediyle ve Julian'ın öfkesini bir nebze olsun dindirmeyi başaramamış olmanın huzursuz hissiyle baş başa bıraktı.

Bir dakika içinde geri dönmüştü, siyah saçları yağmur damlalarıyla parlıyordu, yüz ifadesi asıktı. Ağzı ince bir çizgi halindeydi, kaşları düşüktü. Arabaya yeniden biner binmez şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Emily endişeyle sepetin içine baktı.

"Korkuyor musun, Cecil?"

"Neden öyle olması gerektiğini düşünemiyorum," dedi Julian. "Muhtemelen yıldırım kendisi çağırmıştır."

Emily, Cecil'in burnunun etrafındaki küçük beyaz kürk parçasında bir parmak izi sürerken ona sert bir bakış attı.

"O zaman durup bir yere sığınacak mıyız?" diye sordu kocasına. "Fırtına daha da şiddetlenirse fazla ilerleyebileceğimizi sanmıyorum." "Sığınacağız," dedi Julian ve sesinde garip, teslimiyetçi bir ton vardı.

Emily anlamadı.

"Kaybettiğiniz zaman için üzülüğünüzü biliyorum," dedi, sesinin yatıştırıcı olduğunu umarak, "ama Lord Delacre ve Bayan Simmons da durmak zorunda kalacaklardır."

"Haklı olduğunuza hiç şüphem yok; aslında fırtına kuzeyden geliyor gibi görünüyor, bu yüzden muhtemelen çoktan ertelenmişlerdir." Tüm bunları söyledi

son derece kasvetli.

"O zaman neden bu kadar rahatsız oldun?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Çünkü," dedi ağır bir iç çekişle, "nerede olduğumuzu ve sığınılacak en mantıklı kişinin kim olduğunu anladım."

"Öyle mi?" Emily sordu; hesaplamasına göre Oxfordshire'da bir yerdeydiler.

"Çok yakınız," dedi Julian, bir adamın ses tonuyla

"Risedale Kontu'nun kır evine."

Emily kaşlarını hafifçe çatarak, "Risedale," diye tekrarladı. "Ama o evli değil miydi-" "Evet," dedi Julian karanlık bir sesle. "Kız kardeşim."

Altı

Risedale Kontesi en azından üçüncü kez, "Bunun ne kadar keyifli olduğunu *anlatamam*," dedi. Emily artık devrilme tehlikesi olan bir vagona olmadığı için -gerçekten de son yirmi dört saat ona vagonların bir ulaşım aracı olarak tavsiye edilebilirliği konusunda ciddi şüpheler vermişti- bunun keyifli olduğunu düşündü ama kuru giysiler giyiyor olsaydı bunun çok *daha* keyifli olacağı da inkâr edilemezdi.

"Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederiz, Leydi Risedale," dedi uzun boylu kocası ve onun neredeyse bir o kadar uzun kız kardeşine ayak uydurmak için koşuştururken, Risedale Kontu'nun kır evi olan Dovecote Malikânesi'nin koridorlarından birinde ilerliyorlardı. Kontes, vıcık vıcık olmuş erkek kardeşi ve baldızı kapısına dayandığında, özellikle de o ana kadar bir baldızı *olduğunu* bilmediğini düşünürsek, düpedüz sevinçli görünüyordu.

"Frances, lütfen," dedi kontes neşeyle. "Ne de olsa artık kardeşiz!"

"O zaman bana Emily demelisin," dedi Emily sıcak bir sesle, ayakkabılarının çıkardığı hafif gıcırdama seslerini duymazdan gelmeye çalışarak. Kuru kalması için büyük çaba sarf edilmişken bu kadar ıslak olması için hiçbir neden yoktu, ama arabadan inip doğrudan devasa bir su birikintisine basma talihsizliğini yaşamıştı ve öyle de oldu. Julian onun çırpınışını fark ederek durakladı ve uzanıp kolunu kendi koluna doladı.

Kontes -Frances- Emily'nin yaşlarında ya da belki biraz daha gençti; uzun boylu ve ince yapıydı, saçları koyu kumraldı ve gözleri kardeşinkilerle aynı göz kamaştırıcı maviydi. Emily onun birkaç sezon boyunca büyük bir başarı gösterdiğini, tutkulu bir aşk evliliği olduğu söylenen Risedale Kontu ile nişanlanmadan önce son derece uygun beyefendilerin evlilik tekliflerini geri çevirdiğini hatırlıyordu. Emily'nin son on beş dakikaya dayanarak edindiği izlenim, aşırı derecede

Ağabeyine düşkündü ve birlikte geldiği karısı hakkında meraklan yanıp tutuşuyordu.

Kontesin hakkını teslim etmek gerekirse, bu merakını gizlemekte takdire şayan bir iş çıkarıyordu.

Şimdiye kadar.

"Julian'ı istediğimiz kadar sık göremiyoruz," diye devam etti Frances, omzunun üzerinden kardeşine sevgiyle bakarak. "İşin sırrının onu evlendirmek olduğunu ve sonra hemen kapımızda belireceğini en başından beri bilmeliydim."

"Kendime pay çıkarabileceğimi sanmıyorum," dedi Emily. "Bizi bu öğleden sonra buraya getiren oldukça ilginç bir dizi olay oldu."

Frances, "Kuruma fırsatı bulduğunuzda her şeyi duymak isterim," dedi. "İşte geldik, burası bizim en iyi misafir odamız. Burada oldukça rahat edersiniz." Frances konuşurken önlerindeki kapıyı açtı ve ortaya sadece tek kişilik bir oda değil, küçük bir oturma odasından yatak odasına açılan bir süit çıktı; Emily açık iç kapıdan büyük bir yatağın görüntüsünü seçebiliyordu.

Elindeki sepetten meraklı bir *miyavlama* sesi geldi ve Emily şaşkınlıkla yere baktı, neredeyse sepeti tuttuğunu unutmuştu. Cecil giysilerinden oluşan kozasından başını kaldırıp ona baktı. Aralarında sadece o, fırtınadan tamamen sıcak, kuru ve yara almadan çıkmış gibi görünüyordu ve Emily, yavru kediye duyduğu büyük sevgiye rağmen, arabadan ön kapıya kadar olan kısa yolculuk sırasında onun sağlığıyla ilgilenmek için bu kadar çok enerji harcamasaydı, kendisinin biraz daha sıcak ve kuru olup olmayacağını merak etmekten kendini alamadı.

Frances, tahmin edilebileceği gibi, AuPy'nin küçük siyah-beyaz yüzünü görünce sevinçten paroksizmlere kapıldı ve Emily, yeni sevgili arkadaşının ev sahibesinin ona hevesle bahsettiği ihtişam ve sevginin tadını çıkaran tablosuna sevgiyle baktı. Gerçekten de insanın gözlerini yaşartmaya yetiyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Julian alt sesle.

Emily kaşlarını çatarak ona baktı.

Cecil mırıldanmaya başladı.

Birkaç dakika daha böyle konuştuktan sonra Frances, lord hazretleri için mutfaktan mükellef bir ziyafet hazırlatacağına dair söz vererek oradan ayrıldı.

Julian, "Teşekkür ederim Frannie, gerçekten çok acıktım," dedi.

"Kediyi kastetmiştim Julian, saçmalama," dedi kız kardeşi sertçe. "Gidip kuru giysiler giy. Bir parça yağmur yüzünden normal bir insan gibi yemek yemek ve sosyalleşmek için aşağıya inemeyecek kadar travmatize olduğuna inanmıyorum."

Julian odadakilere, "O kediden nefret ediyorum," diye söylendi ve Emily, bu kez Frances de kaşlarını çatarak ona katılınca oldukça memnun oldu.

Üç çeyrek saat sonra, Emily ve Julian sıcak ve kuruydular ve Frances'in yeşil salon diye adlandırdığı yerin rahat konforunda mutlu bir şekilde zencefilli bisküvilerini yiyorlardı - gerçekten de yeşil ipek kanepeden yeşil ve altın kâğıtlı duvarlara kadar oldukça yeşildi - yağmur bir duvarı kaplayan tırizli pencerelerden görülebilen şiddetli bir sağanak halinde devam ediyordu.

"Krema? Şeker?" Frances çayını doldururken Emily'ye sordu.

"Ben de teşekkür ederim," dedi Emily, kendi fincanını kabul edip Frances'in kardeşinin fincanına bolca süt ve iki küp şeker eklemesini ilgiyle izleyerek. Emily'nin eğlenen yüzünü gören Frances sırıttı.

"Evet, hâlâ kreşteki küçük bir çocuk gibi çay içiyor," dedi ve fincanı hiç de utanmış görünmeyen kardeşine uzattı.

"Tadı güzel değilse neden içmem gerektiğini anlamıyorum," dedi pişmanlık duymadan.

"Sabahları çişini sade içiyorsun," dedi Emily, sonra duraksadı ve bunu fark ettiğini belirtti. Son derece... bir eş gibi görünüyordu.

"Çünkü sabah saatlerinde kendimi insan gibi hissetmemi sağlayan tek şey olduğu için coPee içmekten başka seçeneğim yok," dedi ve çayından bir yudum daha aldı. "Ancak çay bir seçimdir ve hoşuma gitmiyorsa neden içmeyi seçmem gerektiğini anlamıyorum."

Emily kendi çayından bir yudum aldı ve çayın damağını haşlama hissinin tadını çıkardı. "Bence tadı çok güzel," dedi sakın bir sesle.

"Doğal değilsin," diye cevap verdi, ama onunla alay ederken gözlerindeki bakış, onu hiç de öyle bulmadığını söylüyordu.

Bu arada Frances de kendi fincanını hazırlamıştı ve bu alışverişi büyük bir ilgiyle izliyordu.

"Yani," dedi, yeterince sabırlı ve kibar davrandığına karar vermiş gibi görünüyordu. "Sen evlisin."

"Sanırım bunu zaten tespit etmiştik," diye onayladı Julian.

"Özel lisansla," dedi Frances.

"Sana söylediğimiz gibi," diye yanıtladı kardeşi. "Dün."

"Geldiğimizde size söylediğimiz her şeyi tekrarlamak niyetinde misiniz, yoksa bize sormak istediğiniz bir soru mu var?" Julian sandalyesinde arkasına yaslanarak tembelce sordu. Emily onun kasıtlı olarak kışkırtmaya çalıştığını, son on yılda kendisine oldukça iyi hizmet etmiş olan hoppa ilgisizlik havasını benimsediğini anlayabiliyordu. Ama fark etti ki, eğer o bunu biliyorsa, Frances de kesinlikle biliyordu.

Frances, Emily'nin bir yudum çayda olabileceğini düşünemeyeceği kadar sinirli bir şekilde çayından bir yudum alarak, "Sen çok sinir bozucu bir adamsın," dedi. "Ama madem bahsettin, evet, hayatımda tanıdığım en bekâr adam olan kardeşimin nasıl olup da bir inek otlığında özel izinle evlendiğini öğrenmeyi *çok* isterim."

Emily bunun, ne de olsa İngiltere'nin en görkemli malikânelerinden biri olan Elderwild'a haksızlık olduğunu düşündü ama itiraz etmek için uygun bir zaman olduğunu da sanmıyordu. Kendisi ve erkek kardeşi pek yakın değillerdi - kendisinden on yaş büyüktü ve onu her zaman daha çok sinir bozucu biri olarak görmüştü- ama Diana ve Penvale'de geçirdiği yıllar boyunca yaptığı dikkatli gözlemler ona, aralarında yakın bir bağ *olan* kardeşler bile olsa, küçük çekişmelere dönüştüklerinde karışmamanın akıllıca olduğunu öğretmişti.

Julian ayakkabılarını kontrol ediyormuş gibi yaparak, "Evet, bir inek otlığı," diye söylendi. "Sanırım biraz ineğe bile bastım-"

"Julian Belfry, Tanrı yardımcım olsun, eğer bana hemen şimdi açıklama yapmazsan-"

"Annemin eskiden iplerinizi elimde tutmama izin verdiğini hatırlayın lütfen, o yüzden bu mahalleden gelen tehditleri pek ciddiye almadığım için beni affedin."

"Annemden bahsetmişken," dedi Frances, "onu ve babamı nikahınızdan haberdar ettiniz mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Julian.

"Julian, onlara anlatmalısın!" Frances itiraz etti.

"Frannie, düğünden bu yana sadece bir buçuk gün geçti - travmatik araba kazaları ve kendi evlilik yatağında neredeyse parçalanmaktan kurtulduğum için onlara bir not yazmak öncelikler listemin en üstünde yer almıyorsa lütfen beni affet." Sırıtarak durakladı. "Ve umduğum şekilde *değil*."

"Julian!" Frances ve Emily hep bir ağızdan bağıldılar.

Sırtışı genişledi.

"Özür dilerim," dedi, sesi pek de pişman olmuşa benzemiyordu.

"Bu annemle babama söyleyebileceğim anlamına mı geliyor?" Frances biraz neşeyle sordu.

"Öyle değil."

"Ama eğer onlara söylemeye niyetiniz yoksa-"

"Ben öyle bir şey demedim," diye araya girdi. "Sadece masama gitmeden önce Londra'ya dönüp yaralarımın kanaması durana kadar beklemeyi düşündüm."

"Julian," dedi Frances sert bir sesle, "tüm sorunlarını o sevimli kediciğe yüklemen hiç yakışık almıyor."

"Teşekkür ederim Frances," dedi Emily minnetle. "Bu konuda sana katılıyorum."

"Ama," diye devam etti Frances, bakışları kardeşinin üzerinde keskinleşerek, "eğer bundan annemle babama sadece söz etseydim -ya da belki sadece onlara heyecan verici haberlerin olabileceğini ima etseydim-"

"Annemi bir dahaki görüşümde Everly Priory'deki misafir odasında vazoyu kıranın ben değil, sen olduğunu *ima* edeyim mi?" Julian hoş bir şekilde sordu. "Hani şu kraliçenin hediyesi olan?"

"Julian Belfry!" Frances öfkeyle haykırdı. "Bu *on beş yıl önceydi*-" "Yine de annemin gerçekleri duymak isteyeceğinden eminim. olayların sırası söz konusudur."

"Ee," dedi Emily, Frances'in bu ihanet tehdidi karşısında bir an için öfkeden nutku tutulmuş gibi görüldüğünü gözlemleyerek. "İkinizin arasındaki yaş farkı nedir?" Bu soru yaklaşık iki saniye boyunca güvenli ve zararsız bir soru gibi göründü, sonra her iki çiftin de gözleri kısıldı.

"Yedi yıl," dedi Frances çabucak. "Ah,"

dedi Emily, "aynı-" "*Sekiz* yıl," diye araya girdi Julian.

Emily sorgulayan kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Ben Haziran'da doğdum. Frances Aralık'ta doğdu. Yedi buçuk yıl eder, yani yuvarlarsak sekiz yıl eder."

Frances öfkeyle, "*Biz* böyle bir şey yapmıyoruz," dedi. "Kolayca yediye yuvarlanabilir, ki bu da elbette mantıklı bir yaklaşım. Sence de öyle değil mi Emily?"

Emily uzun süredir devam ettiğinden şüphelendiği bu tartışmada hakemlik yapmaya çağrılmaya hazır değildi. "Gerçekten bir şey söyleyemem," diye mırıldandı, bu her zaman bir hanımefendinin her türlü durumda verebileceği en güvenli cevaptı ve gerçekten de çoğu zaman kendisinden istenen tek cevaptı.

Julian, Emily'nin kişisel olarak biraz mantıksız bulduğu bir kendini beğenmişlikle, "Sanırım Emily'nin doğum günü Mayıs'ta, yani yaşlarımız oldukça uyumlu," dedi; ne de olsa hiçbirinin doğum günleri üzerinde en ufak bir kontrolü yoktu.

"Bu pek de verimli bir tartışma konusu gibi görünmüyor," dedi diplomatik bir tavırla, sonra durakladı. "Doğum günümün ne zaman olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu kocasına. Bu konunun aralarındaki konuşmalarda hiç gündeme gelmediğinden emindi.

Julian birdenbire çay fincanının içindekilerle son derece ilgili göründü. "Leydi Templeton'a sordum." Onun gözleriyle buluşmak için başını hafifçe kaldırdı, ifadesi anlaşılmazdı.

Emily kaşlarını çattı. "Ama neden Diana'ya sordun ki?"

"Yakında olacağından ve bana söylemeyeceğinden endişelendim ve kaçırmak istemedim. Ama sana sormak istemedim, çünkü gelecek hafta olsaydı ve sen bunu itiraf etseydin, bana söylediğin için sana bir hediye almışım gibi hissedeceğini düşündüm ve-" Garip bir öksürükle konuşmasını kesti ve

Emily onun şimdiye kadar gördüğü en rahatsız ifadeye sahip olduğunu düşündü. O anda yüzündeki ifadeyi gizlemek için çay fincanını hızla dudaklarına götürdü.

Uzun boylu, sırık gibi bir adam olan kontun aniden ortaya çıkmasıyla bölündüler. Emily onunla daha önce de karşılaşmış ama birkaç kelime konuşmaktan, belki de bir dans etmekten fazlasını yapmamıştı. Yakışıklıydı, diye düşündü Emily, oldukça itici bir şekilde -orta kahverengi saçları ve benzer tonda gözleri vardı, ama Julian ya da Frances'in kendisi kadar çarpıcı değildi. Emily, Frances'in bakışlarının onun yüzüne indiği anda yumuşamasını izlerken, onların bir aşk uyumu olduğundan kuşku duymuyordu; Kont uzun adımlarla odayı geçip Frances'in arkasında durdu ve başını kaldırıp ona bakarken bir elini omzuna koydu.

"Sorgulaman tamamlandı mı aşkım?" diye sordu, sesi alaycı ve şefkat doluydu.

"Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok." Karısı cahil numarası yaparak yüzünü eğip bir kez daha misafirlerine baktı. "Julian burada!"

"Anladım," dedi Kont, Julian'ın elini sıkmak için geçerken; Julian onu karşılamak için ayağa kalktı ve boştaki eliyle Kont'un omzunu sıvazladı. Emily'nin aile geçmişi hakkında bildiklerine bakılırsa, kız kardeşi ve eniştesinin yanında hiç beklemediği kadar rahat görünüyordu; belli ki ailesiyle arasındaki sözde yabancılaşma kız kardeşine kadar uzanmıyordu.

"Ve Graves bana Belfry'nin yanında gizemli yeni bir eşle burada olduğunu söylediğinde, onları maruz bıraktığınız işkenceden kurtarmak için hemen gelmem gerektiğini biliyordum," diye devam etti Kont.

"Risedale, karım," dedi Julian, elini Emily'nin sırtına koyarak.

"Leydi Emily," dedi Kont, elini eğerek. "Ya da şimdi Leydi Julian, sanırım."

"Emily bir tane yapar," dedi ona gülümseyerek, dikkati Julian'ın elinin sırtındaki hafif, nazik baskısını hissetmekle dağılmıştı. "Sanırım artık bir çeşit aileyiz." Bu sözleri söylerken, Julian'ın elinin belinin hafif kıvrımına doğru kaydığını ve orada hafifçe dinlendiğini hissetti. *Aile* kelimesini telaffuz ettiğinde garip bir acı hissetti; uzun zamandır -hatırlayabildiği kadarıyla, gerçekten- aileleri onun için çok büyük bir teselli olmamıştı. Erkek kardeşi

Hayattayken onunla birlikte olmayı küçümsemişti ve anne babası onu kendisi yapan her şeyden çok reveransının derinliği ve yanaklarının pembeliğiyle ilgilenmişlerdi; onların gözünde kızları bir yükü, onu yetiştirme zahmetini ve masrafını telafi etmek için mümkün olduğunca iyi yararlanılması gereken biriydi. Anne ve babasını kendi tarzında seviyordu ama bazen gecenin en karanlık vaktinde kendine itiraf ettiği gibi, onları *sevdiği zamanlar* bir araya geldiği zamanlardı.

Julian'la evlenmesi, yıllar içinde ailesinden uzaklaştığını bilmesi Julian'ın sadece bir tiyatro satın almakla kalmayıp işletmesinde de aktif rol almaya karar vermesinin ardından -sahneye çıkmak, günlerini kulübünde akranları arasında geçirmek yerine Belfry'deki ofisinde oyuncularla dirsek temasında geçirmek- ailevi bağlarında pek bir değişiklik beklemiyordu ama bu öğleden sonra beklediğinden çok daha farklı bir ilişki tablosu ortaya çıkmıştı. Burada bir baldız, bir kayınbirader vardı ve her ikisi de Julian'ın sevdiği türden insanlar gibi görünüyordu. Kendisine biçtiği aileden başka bir aileye sahip olma fikri - Violet ve Diana bu noktada onun için kız kardeşlerdi ve kan bağı olan akrabalarının hepsinden daha değerliydiler - şaşırtıcı ve beklenmedik bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Sanırım Frannie böyle ani bir evliliğe yol açan koşullar hakkında sizden tüm ayrıntıları saklıyordur?" diye sordu kont, kaşları çatıktı ve Emily birçok evliliğin büyük bir hızla gerçekleşmesinin tamamen skandal olan nedenini düşünürken yanaklarının hafifçe ısındığını hissetti

-Ve Risedale ile Frances'in, onun aceleyle evlenmesinin nedeninin de bu olduğunu düşünebilecekleri gerçeği.

Emily diplomatik bir tavırla, "Evliliğimiz konusunda... çok hevesliydi," dedi. Julian onun yanında bir kahkaha attı ve Kont'un ağzı seğirdi.

"Yıllardır Belfry'nin evlenmesini umuyordu -onunla ilk tanışmamızın nedeni küçük kız kardeşimi Belfry'yle tanıştırmak istemesiydi, tabii ki ben bunu yapmazdım-" Julian aniden sözünü kesti, aniden aslında eniştesiyle evlenmiş olan kadınla konuştuğunu hatırlamış gibiydi. Emily, Julian'ın elinin bir an için belinde sıkıldığını ve sonra tekrar gevşediğini hissetti,

Yana doğru hızlıca bir bakış attı ve adamın ağzının kenarlarında oluşan belli belirsiz çizgileri gördü, ancak bunlar kısa süre içinde hafıfledi.

"Buna izin vermez miydiniz?" diye tahmin etti, suçlamadığını göstermek için Kont'a gülümseyerek. "Sizi suçladığımı söyleyemem lordum, anladığım kadarıyla Julian evlenecek biri olduğuna dair hiçbir işaret vermemiştir."

Frances, Emily'nin yaklaşık bir saat öncesine kadar söz konusu birliktelikten haberdar olmadığı düşünülürse, pek de hak etmediğini düşündüğü kendinden memnun bir ses tonuyla, "Onun sadece doğru kadını beklediğini hep biliyordum," diye ısrar etti. "Biliyorsun işte." Belli belirsiz bir el salladı. "Aşk tanrısının oku, şaşmaz hedefiyle-"

"Ne alıntılıyorsun?" diye sordu kocası, eğlenerek.

"Kendim," diye yanıtladı büyük bir vakarla. "Kendi şiirsel sözlerimi uydurmak varken neden ölü bir adamdan alıntı yapayım?"

"Yeterince makul," diye onayladı ve Emily onun karısıyla tartışırken dikkatli olmayı çoktan öğrendiği izlenimine kapıldı. Violet ve Diana'nın Frances'i çok seveceklerini düşünüyordu; belki Londra'da hep birlikte akşam yemeğine gelebilirlerdi....

"Her halükârda, sonunda papazın fare kapanına yenik düştüm," dedi Julian ve Emily ona sinirli bir bakış fırlattı. Bu ifadeden her zaman hoşlanmamıştı, çünkü söz konusu bayanın fareyi yakalamak için papazla komplo kurduğu ima ediliyordu.

"Sanırım evliliğimiz için özellikle istekli olan sizdiniz, lordum," dedi tatlı bir sesle ve ona en güzel bakışlarını attı. "Belki de yakalandığını iddia etmesi gereken kişi benimdir."

"O zaman seni nasıl ikna etti?" Frances büyülenmiş gibi bakarak sordu. "Senin hakkında en ufak bir skandal bile duymadım-"

"Sadece ailem hakkında mı?" Emily sözünü kesti, kelimeler ağzından çıktığında onları söylediğini tam olarak fark etmemişti. Bazen böyle cevapları zihninde formüle eder, keskin ya da esprili (ya da ideal olarak her ikisi birden) karşılıklar verirdi. Bu, ilk kez sahneye çıktığı yıl edindiği bir alışkanlıktı; evde uygun davranışlarla ilgili bitmek bilmeyen bir dizi hatırlatmaya ve potansiyel talipleriyle bitmek bilmeyen bir dizi bıktırıcı konuşmaya maruz kalmıştı

her akşam. Bu cevapları bulmak zaman geçirmenin bir yoluydu - kendini delirmekten alıkoymanın bir yolu. Ancak bunları asla *yüksek sesle* söylemezdi.

Görünüşe göre şimdiye kadar.

Frances kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu -bu huyunu ağabeyiyle paylaşıyor gibiydi- ve yüzündeki ifade, eski Leydi Emily Turner hakkındaki düşüncelerini gözden geçirdiğini açıkça gösteriyordu.

Frances biraz daha dikkatli bir şekilde, "Şöyle diyelim," dedi, "etrafınızda dönen skandallara rağmen itibarınız bana her zaman son derece bozulmamış göründü."

Julian'ın onunla neden evlenmek istediğini özetlemenin en kısa yolu bu değil miydi? Şöhreti, kardeşinin skandal düellosuna, babasının kirli borçlarına ve Bay Cartham gibi bir adamın sürekli ilgisine dayanabilen Leydi Emily. Kötü şöhretli Julian Belfry'yi saygınlığa kim daha iyi sürükleyebilirdi?

Bu, Emily'nin gözleri tamamen açık olarak kabul ettiği bir anlaşmaydı - evliliğinin doğası ya da yeni kocasının birlikteliklerinden ne kazanmayı umduğu konusunda yanıltılmamıştı. Kocasının ona sunduğu özgürlük ve kendi hayatı üzerindeki kontrol göz önüne alındığında, bunun adil bir takas olduğunu düşünmüştü. Ama bu, her ne kadar mükemmellikten bıkmış olsa da, Julian'ın ondan beklediği şeyin bu olduğunu, hatta onunla evlenmesinin tek nedeninin bu olduğunu hatırlatan biraz tatsız bir şeydi. "O zaman onu eşim olarak seçmekle ne kadar akıllıca davrandığımı görebilirsin," dedi Julian, kendinden memnun bir sesle. Emily'nin kalbi bu küçümseyici sözler karşısında hafifçe burkuldu ama Frances'in gözlerinin kısıldığını görünce garip bir şekilde rahatladığını hissetti

onun adına onaylamadığını söyledi.

"Bu pek romantik değil, Julian," dedi Frances.

"Özür dilerim," dedi Julian abartılı bir centilmenlikle. "Bunun yerine Emily'nin gözlerinin parlak yıldızlar gibi, yanaklarının mükemmel bir yaz gülü renginde olduğundan mı bahsetmeliydim?"

"Eğer hasta olmamı istemiyorsanız, hayır," dedi Frances tatlı bir sesle. "Ben sadece evliliğinizi bir iş anlaşması gibi anlatmadığınızı duymayı umuyordum."

Ama bu oldukça zor olurdu, diye düşündü Emily, bunun tam olarak bir ticari işlem olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak.

Yedi

"Yarın," dedi Julian kararlılıkla, iki gün sonra, "sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Emily ve Frances hep birlikte çay fincanlarını indirip pencereden dışarı baktılar. İki gün süren yağmurdan sonra -Julian'ın çılgınca bir iyimserlikle ilk ışıktaki yola çıkacaklarını tekrar tekrar ilan ettiği iki gün- hava nihayet düzelmiş görünüyordu.

"Bugün hiç yağmur yağmadı," diye itiraf etti Emily, pencereden dışarı bakmaya devam ederken çayından bir yudum aldı. "Sanırım yarın gerçekten yola çıkabiliriz."

"Lütfen bana Delacre'ı hâlâ yakalayabileceğini düşünmediğini söyle, Julian," dedi Frances, kendi çay fincanını bırakıp öğleden beri üzerinde çalıştığı mektubu karalamaya devam etmek için bir kalem aldı. İptal edilen kovalamaca hakkında bilgilendirilmişti ve Aeeing çiftini yakalayabilecekleri konusunda şüpheleri vardı. "Bayan Simmons için bir yedeğiniz var, değil mi? Yedek oyuncular tam da bunun için değil mi?"

"İstiyorum," dedi Julian elinden geldiğince sabırla, "ama dublör istemiyorum. Başrol oyuncumun ait olduğu yerde, Londra'da sahnede olmasını istiyorum, Delacre gibi bir bağlının aşk yuvasına sığınmasını değil. Ayrıca," diye ekledi, "o yedek oyuncudan daha iyi. Bu yüzden ona rol verdim. Bu gösteri bizim için bir başlangıç ve başarılı olmasını istiyorum."

"Bu bir komedi değil mi?" Frances sordu; Belfry genellikle bununla tanınırdı.

"Ben buna *entelektüel* komedi diyorum," diyor Julian. "Beatrice ve Benedick'in birbirlerinden hoşlanmamalarının teolojik farklılıklardan kaynaklandığı *Much Ado About Nothing*'in yeniden uyarlaması. Genç bir oyun yazarına ait.

Fustian, ve bu gerçekten bir şey - hala komik, ama espriler, şakalar ve daha yüksek nitelikte müzikle."

Karşısındaki Emily ve Frances gözlerini kırptırdı.

"Kulağa..." Emily söze başladı, sonra doğru sıfatı aradığı her halinden belliydi.

"Çığır açmak mı?" Julian önerdi.

"İnanılmaz," diye ekledi Frances.

Adam ona sinirli bir bakış attı ve kadın bir kez daha çay fincanıyla meşgul oldu.

"Normal bir komedi türünün yeterli olmaması için bir neden var mı?" Emily dikkatle sordu.

"Zaten 'olağan türde' bir sürü komedi var," diye açıkladı Julian. Tüm bunlar Belfry için yaptığı planın bir parçasıydı; bir zamanlar müstehcen ve tamamen uygunsuz bir kurum olan Belfry'yi teatral başarısıyla övülen bir kurum haline getirme vizyonunu gerçekleştirmeye yönelik bir adımdı. "Fustian'ın inanç anlayışımız ve insan aklının sınırları hakkında söyleyecek bir şeyleri var."

Frances bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Ama insanlar komedileri *sever*," dedi. "Kimse tiyatroya gidip de bir vaaz dinliyormuş gibi hissetmek istemez."

"Sizi temin ederim, böyle bir şey hissetmeyecekler," dedi Julian usulca. "Kendilerini... aydınlanmış hissedecekler."

"Julian," dedi Frances sabırla, "eğer insanlar kendilerini aydınlanmış hissetmek isteselerdi, Belfry'ye değil, bir konferansa giderlerdi."

"Değiştirmeye çalıştığım şey de tam olarak bu," dedi Julian, sesine sinirlilik karışmasını engellemeye çalışarak. "Belfry, insanların yarı sarhoşken, bir akşam boyunca peşinden koşacakları bir etek ararken gittikleri türden bir tiyatro olmayacak. Belfry'ye sanatsal değerleri için gidecekler. Sosyete arasında görülecek ve görülecek bir yer haline gelecek - Tanrı biliyor ya, hepsi olduklarından daha zeki görünmek için çırpınıyor."

"Bu yüzden mi şu aktrisini yakalamaya bu kadar kararlısın?" Frannie hâlâ şüpheli bir ses tonuyla konuştu.

"Kesinlikle." İçini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "İhtiyacım olan son şey lanet olası Delacre'ın adının Belfry ile aynı cümlede geçmesi - adam dokunduğu her şeyi kirletiyor. Bu yüzden Bayan Simmons'ı hemen yakalamalıyız,

Delacre'ın en iyi aktrislerimden biriyle kaçtığı haberi Londra'ya ulaşmadan önce." Bu planı gerçekte hissettiğinden biraz daha emin bir şekilde dile getirdi; Aeeing çiftine karşı epeyce zemin kaybettiklerine dair sinsi bir şüphesi vardı ve geçen her günle birlikte, Londra'daki insanların, özellikle de menajeri ve iş ortağı Laverre'nin dönüşünü beklediğinin giderek daha fazla farkına varıyordu.

"Ama Julian-" Frances itiraz etti, sonra aniden durdu ve dikkatini önündeki mektuba verdi. Julian gözlerini kırptırdı; Emily'nin ona attığı hızlı bakış yüzünden kız kardeşinin konuşmayı kestiğinden neredeyse emindi, ama buna inanamıyordu - hiç kimse Frances'i bu kadar çabuk susturmayı başaramamıştı. Bir cadıyla mı evlenmişti?

"Julian," dedi Emily sessizce, "ailem henüz evlendiğimizi bilmiyor ve gittiğimiz her gün bu haberin onlara -ve Bay Cartham'a- ulaşma olasılığını artırıyor." Cartham'ın adını söylerken sesi hafifçe düştü ve Emily'nin bu küçük rahatsızlık belirtisinin onu rahatsız ettiğini fark etti. Onun, adını mutsuz bir mırıltıyla söylediği bir adamın yanında yıllarını geçireceğini düşünmek hoşuna gitmiyordu.

"Onlara bu haberi verecek kişi olmayı çok isterdim," diye ekledi ve adam onun hiç de sivri *görünmeden*, oldukça sivri bir üslupla bir şeyler söylemeyi başardığını hafifçe etkilenerek fark etti.

Ve sonra başka bir şey söylemedi.

Julian ona baktı.

Çay fincanını dudaklarına

götürdü. İç çekti.

Merakla ona baktı.

"Peki," dedi kısaca, kaybedeceği bir savaşa girdiğini anlamayacak kadar aptal değildi. "Londra'ya döneceğiz o zaman." Tedirgin bir elini daha saçlarının arasında gezdirdi. "Herhalde en iyisi bu karmaşayı mümkün olduğunca çabuk çözmek." Sözleri karşısında kaşlarının hafifçe kırıştığını görünce aceleyle ekledi: "Tiyatrodan bahsediyorum. Evliliğimizi değil." Başını hafifçe salladı ve evlenmeden önce ayağını kendi ağzına sokma ihtimalinin çok daha düşük olduğundan emin olduğu gerçeğini düşündü.

Frances'in onları büyük bir ilgiyle izlediğini fark etti. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ona, biraz huysuzca.

"Senin evlenmen," dedi kız kardeşi, oldukça kararlı bir şekilde, "*yıllardır* başıma gelen en iyi şey."

İlk iki günkü araba yolculuklarının aksiyon dolu doğasına rağmen, Dovecote Malikânesi'nden Londra'ya olan yolculukları büyük ölçüde olaysız geçti.

Julian vagonun öbür ucunda, dikkati tamamen kucağında kıvrılmış olan ve rahat tüneğinden Julian'a kendinden memnun bir ifadeyle bakan Cecil Lucifer Beelzebub'da olan Emily'ye bakarken, bir açıdan *üzücü* derecede olaysız, diye düşündü. Emily'nin küçük iblisin onun sıcak kucağından başka bir yerde uyumasının beklenemeyeceğinden tamamen emin olduğu ortaya çıkmıştı - en azından Londra'ya dönene kadar değil, orada ona uygun bir yatak bulana kadar.

Julian, Dovecote Malikânesi'ndeki ilk gecelerinde rüzgârın hangi yönden estiğini fark ettiğinde, "Muhtemelen bir ahırda doğmuştur," demişti. "Etrafı farelerle çevrili. Ocağın önündeki bir koltuğun geceyi geçirmesi için aşırı travmatik bir yer olacağını sanmıyorum."

"Ama görmüyor musun," demişti Emily, gözleri faltaşı gibi açılmış, zavallı yaratığı göğsüne bastırarak, "işte tam da bu yüzden onu yanımda tutmak istiyorum. Ne tür korkunç koşullarda doğduğunu ancak hayal edebiliriz - bizimle birlikte sevgi ve şefkatle dolu gerçek bir yuvası olduğunu bilmesini istiyorum."

"Biraz sevgi ve şefkate ihtiyacım var," diye mırıldandı Julian, doğal olarak mırıldanmaya başlayan ve böylece Emily'yi coşkulu bir mırıldanmaya sevk eden yavru kediye şeytani bir bakış fırlatarak. Yine de konuyu zorlamamıştı, isteksiz bir kadını yatağına çekmek gibi bir arzusu yoktu, gerçi Emily'nin şimdiye kadar öpücüklerine verdiği karşılıklara bakılırsa, isteksiz olduğunu düşünmüyordu.

Sadece AuPy, büyük boy bir fareye benzeyen bir yaratık üzerindeki dengesiz 1xation'ının üstesinden gelmek için yeterince istekli değildi.

Ama Şimdi nihayet Londra'ya dönmüşlerdi, öğleden sonra güneşi Mayfair sokaklarında uzun gölgeler oluŐtururken, arabanın içinde tıkır tıkır ilerliyorlardı. Portland Meydanı'ndaki görkemli bir konağın önünde durdular ve Emily nerede olduklarını fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırarak pencereden dışarı baktı.

"Ama... ama burası ailemin evi," dedi, pencereden dönüp Şaşkınlıkla ona bakarak. Son duraklarında Reeve'e yolu tarif etmiş olan Julian, doğru karar verdiğini umarak biraz endişeyle ona baktı.

Cecil Lucifer Beelzebub'ı kucağından kaldırıp iç çamaŐırını yatağına yerleŐtirmek için öne uzanırken, "Onlara hemen söylemek isteyebileceğini düşündüm," diye açıkladı. "Haberı başkasının vermesinden endişe ettiğini biliyorum ve eğer bir skandaldan kaçınmak istiyorsak, topluma ailenin bu evliliğı desteklediğı izlenimini vermeliyiz. Doğrudan bizden duyarlarsa bunu yapmaları daha olasıdır."

"Ah, evet," dedi ve kendini tutuŐunda hafif bir gerginlik, boynunun çizgisinde belli bir gerginlik fark etti. Gergin olduğunu fark etti.

"Beklemeyi mi tercih edersin?" diye sordu, onu rahatsız olduğı bir Şeye zorlamak istemiyordu.

"Hayır," dedi oturduğı yerde doğrulurken. Gördüğü sinir izleri bir anda yok olmuş gibiydi ve bir kez daha Temmuz ayında tiyatrosuna giren Leydi Emily ile karşı karşıyaydı - altın saçlı, inanılmaz derecede güzel, omurgası dik, hiçbir rahatsızlık belirtisi görülmiyordu.

"Hayır," diye tekrarladı, "onlara söyleyelim. Bir Şartla," diye ekledi, adam arabanın kapısını açmak için uzanırken elini kaldırdı. Adam merakla kaşlarını kaldırdı. "Konuşmayı ben yapmak istiyorum."

Arabanın dar ortamında mümkün olduğı ölçüde en iyi kibar selam taklidini yaptı. "Misafirim olun," dedi ve bundan hoşlanabileceğı beklentisine kapıldı.

Emily, ani evliliğini ailesine haber verdiğinde onlardan nasıl bir tepki beklediğinden emin değildi ama bunun sessizlik olduğunu düşünmiyordu.

Ancak, kısa süre önce yaptığı evlilikle ilgili oldukça dolambaçlı ve dolambaçlı bir açıklamadan sonra onu karşılayan şey sessizlik oldu.

Rowanbridge Evi'ndeki sabah odasına, bir ay önce evden ayrılmış olan evin kızının bir haftadan fazla gecikmeyle ve habersizce, yanında bir kocayla geri dönmesine anlaşılır bir şekilde şaşırmış olan kahya Cloves tarafından biraz karışıklıkla sokulmuşlardı. Emily annesinin çok sevdiği rahatsız, cılız sarı ipek Louis XIV sandalyelerinden birine oturmuş, Julian da onun yanında durmuş, kolunu sandalyenin arkasına dayamıştı, yakınlığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Anne ve babası aynı kaşları çatarak odaya girdiklerinde, Julian kısa bir selam verip mırıldanmış, ama bunun dışında tamamen Emily'ye boyun eğmişti.

Anne babasına artık onların iplerinde dans eden bir kukla olmadığını söyleyebildiği an, anlatmaktan biraz olsun tatmin olup olmayacağını merak etmişti.

Ama şimdi, söz konusu ebeveynler sessizce önünde oturuyordu ve öncelikle biraz endişeli hissetmeye başlamıştı.

"Anne?" diye cüret etti. "Baba? Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Karşısındaki annesi çenesini kapatacak kadar soğukkanlılığını geri kazandı ve hemen elini koluna atarak bir mendil aldı ve aniden titreyen dudaklarına bastırdı. Buna karşılık babası, hiçbir zaman hayra alamet olmayan belli bir alçalma dışında hiçbir duygu belirtisi göstermedi.

Emily aniden anne ve babasının son birkaç yıl içinde yaşlandığını fark etti. Annesi hâlâ yakışıklı bir kadındı ama sarı saçları parlaklığını biraz kaybetmişti ve bakımsız görünmeye başlamıştı, ağzını çevreleyen çizgiler ve gözlerinin arasında sürekli görünen bir kırışıklık vardı. Babasının da saçlarında ve bıyıklarında hatırı sayılır miktarda beyazlık vardı ve gözleri bir zamanlar olduğundan daha az parlaktı. Bu manzara Emily'nin küçük bir keder duymasına neden oldu.

Ancak Emily hüznü düşüncele dalamadan annesi konuştu. Emily'nin deneyimlerine göre anne ve babasının birbirleriyle mümkün olduğunca az vakit geçirmekten hoşlanmalarına rağmen, titreyen elini uzatarak kocasının kolunu tuttu.

"Nasıl yapabildin?" diye sordu, mendilini kelimeleri çıkaracak kadar indirdikten sonra sanki duygularına yenik düşmüş gibi tekrar ağzına bastırdı. "Ne yapacağız, eğer Bay Cartham..." Gözleri Julian'a kaydı, sonra bir kez daha kızına dikildi, belli ki aile dışından birinin önünde para gibi bayağı bir konuyu tartışmaktan çekiniyordu.

Julian boğazını temizledi, sonra konuşmadan önce hızlıca Emily'ye baktı, bakışlarında açıkça izin okudu.

"Kızınız evliliğimizin sizin refahınız üzerinde yaratabileceği etkiler konusunda çok endişeliydi leydim, bu yüzden Lord Rowanbridge'in borçlarını, her ne olursa olsun, ödeyebilecek durumda olduğuma dair ona güvence verebildim. Bunu Emily'ye bir düğün hediyesi olarak düşünebilirsiniz."

Sesi çok sıcak değildi ama Emily onun ses tonunda herhangi bir hoşnutsuzluk belirtisine izin vermemek için elinden geleni yaptığını anlayabiliyordu.

Babası ilk kez konuşarak, "Bu sadece bir körlük meselesi değil," dedi. "Bay Cartham-" Sözüünü kesti ve karısıyla kızı arasında bir bakış attı. "Belki sen ve ben özel olarak konuşabiliriz, Belfry? Hanımlardan uzakta? Bu tür konularla onları rahatsız etmeye gerek yok."

"Baba," dedi Emily, hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak, "eğer annem zaten ayrıntılardan haberdarsa, ki öyle olması gerektiğini düşünüyorum, o zaman neden benim önümde özgürce konuşamadığını anlamıyorum - finansal sorunlarımıza bu kadar düzgün bir çözüm bulmuşken değil." Ses tonunu yumuşak tuttu; belki, sadece belki, ailesinin minnettar olabileceğini beklemek elbette çok fazla olurdu.

"Emily, bu konu senin kulakların için uygun değil," dedi babası sertçe. Bu arada annesi de dikkat çekici bir şekilde sustu.

"Kızımın bu tür konuları tartıştığını duymak için yaşayacağımı düşünmek!" diye yakındı.

Emily bir iç çekişi bastırdı, aniden, alışılmadık derecede sabırsız hissetti.

"Ama bu çok saçma," dedi. "Evliliğimin sizin için bir şok olduğunu anlıyorum ama bunun sizi eskisinden daha iyi bir konuma getireceğini görmelisiniz."

"Rowanbridge, Cartham'ın sahip olabileceği... başka bir koz hakkında endişeleniyorsan," dedi Julian babasına, sesi eşit ve ölümcül ciddiyetle, "Ben

Cartham'la birçok ortak tanıdığımız olduğunu ve benim de kendisi hakkında biraz bilgi sahibi olduğumu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Ne ima ettiğinizi bilmiyorum, Belfry," dedi Marki sert bir sesle, "ama -"

"Hiçbir şey ima etmiyorum," diye araya girdi Julian. "Sadece, eğer Cartham'la gizli kalmasını istediğiniz bazı kirli işlere bulaştıysanız, sizi temin ederim ki Cartham'ın sessizliğini sağlamanın yollarını biliyorum."

Emily'nin babası ve kocası birbirlerine uzun uzun baktılar ve Emily, onun önünde açıkça konuşmamaları karşısında hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedi. Ancak çığlık atmak yerine, en neşeli ses tonuyla, "İşte böyle, baba, anne. Her şey yoluna girecek!"

"Ama ne pahasına?" diye feryat etti annesi. "Kızımın, bir markizin, on kuşak öncesine dayanan bir unvanın kızının evlenmesi gerektiğini düşünmek-

"Bir markizin oğlu mu?" Emily araya girdi. "Kimin unvanı da, sanırım, oldukça eski?"

"Kimin *tiyatrosu var?*" dedi annesi dramatik bir fısıltıyla, sanki Julian bir buçuk metre ötede durmuyormuş gibi.

"Peki bu benim kumarhane sahibi bir adamla evlenmemden nasıl daha kötü olabilir?" Emily sordu. "On dakika sohbet etmeye bile zor katlanabileceğim bir adamla?"

Belli belirsiz bir şaşkınlık duygusuyla, bunu ailesine ilk kez itiraf ettiğini fark etti. Bay Cartham'ın arkadaşılığının yükünü o kadar uzun süredir o kadar yoğun hissetmişti ki, yine de bu sıkıntısını ailesine hiç dile getirmemişti. Ne anlamı olabilirdi ki? Şikâyet etmek, onları sadece kendisinin mulish, nankör ve mantıksız olduğuna ikna etmeye hizmet ederdi.

"Histerik olma Emily," dedi annesi, neredeyse Emily'nin inanamayarak gülmesine neden olacaktı -hayatında hiç histerik olmamıştı. "Bay Cartham sadece geçici bir talipti. Onunla evlenmene izin vermeyi asla düşünmezdik."

Emily göz ucuyla, kaçamak bakan babasını gördü ve Emily fark etti: Annesi durumlarının ne kadar vahim olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı. Babasının mı ona söylemeyi reddettiğini, yoksa annesinin mi ona söylemediğini bilmiyordu.

Dinlemeyi reddetti ama bir şekilde markiz, yıllarını skandallarla geçirmiş çeyizsiz kızı için hâlâ muhteşem bir eş olacağına kendini ikna etmişti.

Julian annesine doğru bir bakış atarak, "Kızınızın *yerleştiğini* düşünüyorsanız özür dilerim leydim," dedi ve sanki son kelime tatsız bir şeymiş gibi konuştu. "Ama sizi temin ederim ki, kocanızın borçlarını -ve ortaya çıkabilecek diğer zorlukları- ve kızınızın geçimini sağlamaktan daha fazlasını yapabilirim." Julian'ın sesi soğuk ve 1rm'dı, Emily'nin kulakları için neredeyse tanınmaz haldeydi ve bir anda, aristokrat yetiştirilme tarzına rağmen tiyatrosunu neden bu kadar başarılı bir iş operasyonuna dönüştürmeyi başardığını anladığını düşündü. Kimse bu sesle tartışmak istemezdi. "*Sanki* bu kadar bayağı bir şeyle ilgilenecekmişim gibi!" dedi Markiz, ağır hakarete uğramış bir ses tonuyla ve Emily bir anda yeterince vardı.

"Sen yapmaz mıydın anne?" diye sordu soğukkanlılıkla ve o kadar hızlıydı ki bunu hayal edip etmediğini merak etti; Julian'ın elinin omzunda rahatlatıcı bir şekilde sıkıldığını hissetti. "Babamın borçları *yıllardır* davranışlarımı belirlerken mi? O borçların sahibi Bay Cartham'a borç vermememiz gerektiği için mükemmel beyefendiler korkup kaçarken mi?" Oturduğu yerden kalktı, nedense bu derece öfkeye otururken katlanamayacağını hissediyordu. "Peki bu konuda bana hiç danışıldı mı? Tabii ki hayır. Benden sadece tam olarak emrettiğiniz gibi davranmam, talep ettiğiniz uysal, itaatkâr kızınız olmam beklendi-"

"Senden bir hanımefendi olman bekleniyordu," dedi annesi sertçe. "Ve bir hanımefendinin davranması gerektiği gibi davranmalısın."

"Elbette," dedi Emily başını sallayarak. "Ve benden o kadar mükemmel bir hanımefendi olmam bekleniyordu ki, Bay Cartham gibi kötü bir karakterle yakın ilişkiden itibarım zarar görmeden çıkabilsin. Bunun ne kadar zor olduğunu *biliyor* musun? Ne kadar yorucu? Yıllar boyunca her gün *o kadar* mükemmel olmak zorunda kalmak?"

"Sen her kız çocuğundan beklenen şeyi yaptın," dedi annesi gürleyerek. "Aileni destekledin."

"Ailem," diye tekrarladı Emily, gülmek için çılgınca bir istek duyuyordu. Bu dürtüyü biraz zorlukla kontrol etti, ama yüzündeki ironik ifadeyi tam olarak bastıramadı

Dudakları her zamanki dikkatli gülümsemesinden çok farklıydı. "Sadece kendilerini düşünen ailem. Benim ne isteyebileceğimi, geleceğimi bir kez bile düşünmeyen ailem-"

"Senin geleceğin bu ailenin iyiliği için parlak bir evlilik yapmaktı," dedi annesi kısaca. "Kraliçenin önünde reverans yaptığın andan itibaren bunu gayet iyi biliyordun."

"Babamın borçları ödenmemişken, çeyizim olmadan benimle kim evlenirdi sanıyorsun?" Emily annesine kuşkuyla sordu. "Tüm hayatımı Bay Cartham'ın kollarında geçirecektim, ta ki belki de o benim evlenmeye değer olduğuma karar verene kadar ve babam da tüm para sorunlarımızı çözmek için bunu kabul edecekti! Bunu mu tercih ederdin?"

Annesi, "İşler asla o noktaya gelmezdi," diye ısrar edince Emily, annesinin durumu gerçekte olduğu gibi anlamakta nasıl bu kadar başarısız olduğunu anlayamayarak ona bakakaldı. Babasına baktı, o da kaçamak bakışlarını sürdürüyordu; Emily'nin, aslında tam da böyle olacağından emin olmak için ihtiyaç duyduğu tek onay buydu. Ancak annesi bunu fark etmedi ve ekledi, "Bay Cartham'la olan bu iş eninde sonunda halledilecekti ve sen de bir vikont ya da kontla evlenip bize karşı görevini yerine getirecektin! Ama sen bunun yerine-"

"Onun yerine benimle evlendi," dedi Julian, sessizce ama oldukça sakin bir şekilde, bakışları yüzünde belirgin bir hoşnutsuzluk ifadesiyle anne ve babasına dikilmişti. "Ve karımla bir daha bu şekilde konuşmamanızı öneririm - eğer söz verdiğim gibi size yardım etmemi istemiyorsanız."

Julian'ın kendisinden böylesine sahiplenici ve koruyucu bir şekilde karısı olarak bahsettiğini duymak Emily'nin içinde bir şeyleri ısıtmıştı. Yıllardır ne kadar yalnız, ne kadar korunmasız hissettiğini, birinin onun adına konuşmasının bu kadar yeni bir şey olması gerektiğini tam olarak fark etmemişti.

"Şu anda bunu daha fazla tartışmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi dikkatle, annesinin hâlâ titreyen dudağını görünce içinde bir şeyler zayıflamaya başlamıştı bile. "Baba, sanırım sen ve Julian finansal düzenlemeleri daha sonraki bir tarihte yapabilirsiniz; uzun bir gün oldu ve eve dönmek istiyorum. Yarın eşyalarımı alması için birini göndereceğim."

"Elbette Hollyhock-" diye başladı annesi.

"Hollyhock yeni evimde bana eşlik etmeyecek," dedi Emily kısaca. "Kendime yeni bir yardımcı tutacağım." Dönüp kendisini tam olarak tanımlayamadığı bir ifadeyle izleyen Julian'a baktı. "Gidelim mi?"

"Önden buyurun," dedi ve Emily'nin geçmesine izin vermek için geri çekildi. Emily, kocası peşinde, hâlâ şaşkın olan anne ve babasını ardında bırakarak odadan çıktı.

Sekiz

Emily'nin keşfettiğine göre, *insanın aklından geçenleri* ailesiyle *konusması* çok canlandırıcı bir şeydi.

O akşam Julian'la birlikte yatak odasındaki şöminenin önünde, aralarında küçük bir masa olduğu halde şarap kadehlerini yudumlarken neşeyle, "Sanırım yüzlerindeki ifadeyi hayatımın sonuna kadar unutmayacağım," dedi. Kızarmış jambon ve çeşitli sebze yemeklerinin yanı sıra tatlı olarak da hamur işleriyle dolu bir tabakla iki kişilik bir yemek yemişlerdi; bunlar onlara, ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolan bir uşak tarafından sunulmuştu. Evin efendisi o akşam yanında yeni bir eşle eve döndüğünde o da diğer görevliler gibi yüzünde herhangi bir şaşkınlık belirtisi olmaması için çabalamıştı ama Emily buna kanmamıştı; göz ucuyla Julian'ın uşağının kaşlarını hafifçe kaldırdığını görmüştü ki bu da bir İngiliz uşağı için giysi yırtma ve histeriye eşdeğerdi. Emily ise bu gece alt katta resmi bir akşam yemeği yemedikleri için minnettardı; yıllardır bu rol için hazırlandığı düşünüldüğünde, artık bir evin hanımı olduğu bilgisi beklenmedik bir şekilde bunaltıcıydı. Ancak şimdi bu gerçek olduğuna göre, özellikle de söz konusu evi gördükten sonra, bu beklentiyi biraz ürkütücü bulmaya başlamıştı.

"Ama bu çok... saygın bir şey," demişti aşağı inerken.

Julian'ın Duke Caddesi'ndeki evinin önündeki arabaya.

"Ne bekliyordun?" diye sormuştu, önlerindeki zarif kasaba evinin merdivenlerini çıkarken kolunu yanına sıkıştırarak. "Bir kötülük yuvası mı? Köhne bir sokağa sıkışmış, penceresinde kırmızı perdeler, hizmet etmeye hazır, yakınlarda bekleyen tek tük açık saçık giyimli kadınlar?"

Emily gözlerini kırpıştırarak, "Şey," dedi, "evet."

Julian buna glmt, Emily de glmt, sonra aceleyle görevlilerle tanışma faslı başlamış, evin kısa bir turu yapılmıştı - dekorunda kadın eli değmediğı aşikârdı ama hiç kuşkusuz bu ev, ahlaksız bir hovardanın değil, bir beyefendinin eviydi.

Ancak yemek sona ererken Emily kendi sinirlerinin giderek daha fazla farkına varıyordu; bu sinirler tamamen Julian'la bir haftadır evli oldukları ve evliliklerini henüz tamamlamadıkları gerçeğine odaklanmıştı.

Emily bu düşünce aklından geçer geçmez kaşlarını çatı. Ne korkunç bir ifadeydi bu. Diana ve Violet onu evlilik eyleminin oldukça zevkli olduğuna inandırmışlardı ama işin içine *zıfaf* kelimesi girince kulağı hiç de öyle gelmiyordu. Bu kelime onun yerine annesinin ona verdiği izlenimi çağırırtıyordu; kısacası, bu tatsız ama gerekli bir deneyimdi, şikâyet etmeden katlanılmalıydı ama mümkün olduğunca seyrek yapılmalıydı.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" Julian masanın öbür ucundan, koltuğuna hafifçe yaslanmış, elinde şarap kadehi, hâlâ anne ve babasının şaşkın yüzlerini hatırlayıp kıkırdarken sordu.

"Ben de *tam bu* kelimeyi düşünüyordum," dedi Emily boş boş ve Julian'ın sandalyesini neredeyse geriye doğru devirdiğı o anın tadını çıkardı.

"Affedersiniz?" diye sordu.

"Çok romantik bir kelime değil," diye devam etti. "İnsanın kıyafetlerini çıkarıp Aubusson halısının üzerine düşerek tutkulu bir şekilde sevişmek istemesine neden olmuyor."

"Julian kadehini bırakarak, "Aubusson halıları üzerindeki tutkulu buluşmalar hakkında tam olarak ne biliyorsun?" diye sordu.

"Birinci elden bir şey yok elbette," dedi Emily neşeyle, "ama Violet evlerindeki kütüphaneyi her zaman çok sevmiştir. Mutlu anıları geri getirdiğini söylüyor."

Julian öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayarken bir kahkaha attı ve Emily ona sırtıttı.

"Eğer onlarla yemeğe davet edilirse, ne tür dehşetlere tanıklık ettiğini düşünmeden o halının üzerinde durabileceğimden emin değilim," dedi, ayağı kalktı ve masanın etrafında dönerek ona doğru ilerledi.

Gözlerinin kenarları eğlendiğini gösteriyordu. "Gerçi Violet ve Audley'nin evine en son Violet'e korkunç bir teşhis koyan bir doktor gibi davrandığım zaman girdiğimi düşünürsek, Audley'nin beni çatısı altında istediğinden hâlâ emin değilim."

Emily'nin zihninde Violet ve Lord James, Diana ve Lord Willingham'la akşam yemekleri canlanmıştı; annesinin koruyucu, şefkatli kanatları altından çıkıp Londra'yı arkadaşlarının yaşadığı gibi yaşayabilecekti. Onunki bir aşk evliliği değilse ne önemi vardı? Eğer bu sayede arkadaşlarıyla uzun akşam yemekleri yiyebilecekse, Julian Belfry ile evlenme kararından bir an bile pişmanlık duymayacaktı.

"Bu plan hakkında şikayet etmemelisin," dedi ona hafifçe. "Eğer Violet ikna olmasaydı-"

"Neredeyse zorla," dedi karanlık bir sesle.

"Eğer Violet, Lord James'le arasını düzeltme çabalarında oyunculuk yeteneklerini kullanman için seni *ikna* etmeseydi," diye devam etti Violet, onun sözünü duymazdan gelerek, "o ve ben asla Belfry'deki bir gösteriye katılmayacaktık ve sen ve ben tanışmayacaktık."

Uzanıp kızın ellerinden birini tuttu ve onu sandalyesinden kaldırıp kendisine doğru çekti. "Ve bu ne büyük bir utanç olurdu." Sözcükler kızın düşündüğünden daha ağırdı, sesinde sık sık görülen alaycı ton yoktu, cümle tamamen içtenlikle söylenmişti. Birbirlerine dönük dururlarken bir an için aralarında bir duraksama oldu, kızın eli hâlâ onunkinin yanındaydı ve sonra adam tekrar konuştu, sesi bu kez bir oktav daha alçaktı. "Bu özel kelimeyi düşünmenin bir nedeni var mıydı?"

Tabii ki Emily kızardı. "Şey," dedi. "Sadece birkaç gün önce evlendik."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı Julian, onu tekrar kendine çekerek, attığı her adımda aralarındaki boşluk yavaş yavaş ortadan kalkıyordu. "Korkunç yakalı yaşlı bir adam Tanrı hakkında gevezelik ediyordu, sanırım."

Emily şaşkın bir kahkaha attı. "Tanrı'nın papazlarla alay eden kocalara pek iyi gözle baktığını sanmıyorum."

Julian uzanıp boştaki elini nazikçe onun beline koydu. "Ben şahsen Tanrı'nın bir karı kocanın ne yaptığına ya da ne söylediğine çok fazla dikkat etmediğini umuyorum."

Dürüst olmak gerekirse, yatak odalarının sınırları içinde."

"Peki tam olarak ne yapıyorlar?" diye sordu, konuşurken sesi fısıltıya dönüşüyordu.

Cevap olarak Julian onu öptü.

Yavaş, durgun bir öpücüktü bu, acelesi olmadığını, başka bir yerde olmadığını, ağzını Emily'nin ağzında hissetmekten, dudaklarının Emily'nin dudaklarını ayırmasından, dilinin Emily'nin diline değmesinden başka önemli bir şey olmadığını ima eden bir öpücük. Emily onu bir kez daha öptü, birkaç dakika önce onu saran tereddüt ve belirsizlik bir anda yok olmuştu. Bir kolunu onun boynuna dolamak için uzandı, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek kendini ona doğru bastırdı ve vücudunun onunkine uyum sağlamasının keyfini çıkardı. Adamın kolu kadının beline dolandı ve diğer eli yavaşça kadının yanağını ve çenesinin kıvrımını kavrayarak onu daha derinlemesine öpebilmek için yüzünü eğdi.

Emily, şu anda sahip olduğu sınırlı zihinsel kapasitesiyle, onun öpücüklerini tanımlamak için iyi bir yol olduğunu düşündü. Onu sanki her parçasını o öpücüğe koyuyormuş gibi, sanki o anda onun için onu öpmekten daha önemli bir şey yokmuş gibi öpüyordu.

Emily ne yaptığının tam olarak farkına varmadan ellerini adamın kravatına götürdü ve düğümü biraz karıştırdı. Julian bir kahkaha atarak öpüşmelerini kesti ve ona yardım edebilmek için aralarında yeterince boşluk yaratmak amacıyla küçük bir adım geri çekildi. Yüzü hafifçe kızarmıştı ve Emily buna kendisinin neden olduğunu bildiği için içinde garip bir güç dalgası hissetti. Violet ve Diana, evlilik eylemiyle ilgili tüm uyarı ve tavsiyelerine rağmen -ki bunların sayısı çok fazlaydı- onu, bir erkeğin merhametine ve gücüne sahip olduğunu bilmenin verdiği baş döndürücü heyecana hazırlanmamışlardı. Bu adamın Julian Belfry olduğunu bilmek her nasılsa her şeyi daha da güzelleştiriyordu. Emily ıslah olmuş çapkınların en iyi kocalar olduğuna dair atasözüne her zaman şüpheyile yaklaşmıştı ama - Julian'ın nasıl bir koca olacağını söylemek için henüz çok erken olsa da- en azından heyecan verici kocalar oldukları kesinlikle doğru görünüyordu.

Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, Julian şu anda onun karşısında durmuş, kravatıyla boğuşurken pek de o her zamanki hovarda haline benzemiyordu.

"Sanırım Humphreys sonunda şehre, kibar bir topluluğun arasına döneceğimiz düşüncesiyle biraz fazla heyecanlanmış olabilir," dedi.

Küfür etti, ardından "ha!" diye bir zafer çılgılığı attı. "Kravatımı öyle özenle bağladı ki sanırsınız kraliçeyle çay içmek için nişanlandık."

"Bu düğümün bir adı var mı?" Emily gözlerini adamın boğazında görünen çıplak deri parçasından ayırmaya çalışıp başaramayarak sordu.

Julian karanlık bir sesle, "Sanırım bu onun kendi alçakça icadı," dedi, kravatını bir kenara atıp ceketini de silkerek. Sadece gömlek kolları ve yeleğiyle dururken, Emily onun omuzlarının genişliğini takdir etmekten kendini alamadı. Bir elini yeleğine uzattı ve oradaki düğmelerden birini çözdü. Aşırı cüretkâr olup olmadığını merak ederek ona hızlıca bir bakış attı, ancak bakışlarında öyle bir sıcaklık ve sıcaklık vardı ki, göğsüne ve yüzüne doğru bir kızarıklığın süründüğünü hissetti ve yanlış bir şey yapamayacağına karar verdi, eğer ona böyle bakıyorsa. Rowanbridge Evi'nin salonunda nakış işlemek için geçirdiği uzun saatler boyunca çevik olan parmaklarıyla diğer düğmeleri de çabucak ilikledi.

Annesi onu bu becerilerini geliştirmeye teşvik ederken aklından geçen buydu.

Şu anda, hassas el işleriyle geçirdiği o saatler için özellikle minnettardı, çünkü bu, Julian'ın yeleğinin birkaç dakika içinde bir kenara atıldığı ve gömlek kollarıyla karşısında durduğu anlamına geliyordu ve bu bile, gömleğini başının üzerinden çekip çıplak göğsünün önünde durmadan önce sadece kısa bir an içindi.

Emily ne beklediğinden emin değildi ama karşısındaki manzara bu değildi. Ona bir keresinde müzede gördüğü bir heykeli hatırlatmıştı, annesi genç bir kadının gözleri için uygunsuz olduğunu söyleyerek yanından aceleyle geçmişti. Ama Emily, Julian'ın çıplak teni ve kaslarıyla, yüzüne odaklanmış mavi gözleriyle, biraz daha hızlı nefes alıp vermesiyle ilgili en ufak bir uygunsuzluk hissetmiyordu.

Adam ona uzanırken o da ona uzandı ve morartıcı bir öpücükle buluştular, elleri adamın omuzlarında ve göğsünde gezindi ve teninin adamın tenine değmesinden, onun sıcaklığından ve pürüzsüzlüğünden heyecan duydu. Elleri saçlarına gitti, bir an sonra saç tokalarının Aoor'a çarpma sesi duyuldu. Sonra parmaklarının saçlarında gezindiğini, örgüyü gevşettiğini ve saç tellerine dolandığını hissetti.

Boynunun dibinde başını kavradı, boğazının uzun çizgisine erişmesini sağlamak için geriye yatırdı ve üzerine bir dizi kalıcı öpücük yerleştirdi.

Nefes aldı, sonra inledi, bu ses kendi kulaklarına garip geliyordu ve birdenbire kendini mahcup hissetti, o güzel sıcaklığın bir kısmı kayboldu. Adamın ağzının kıvrımlarını teninde hissedebiliyordu ve gülümsediğini biliyordu ama kollarında hafifçe titremesine engel olamadı. Adam geri çekildi ve doğruldu.

"Sorun ne?" diye sordu ve kadın onun nefes alış verişinde belli belirsiz bir düzensizlik olduğunu fark etti. Buna o neden olmuş olabilir miydi?

"Bir şey yok," dedi çabucak, ona en güven verici gülümsemesini verdi, ama bu gülümseme ilk kez onu hayal kırıklığına uğrattı, çünkü kaşları hafifçe çatıldı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi.

"Hoşuna gitmeyen bir şey mi yaptım?" diye sordu, elini kolundan aşağı kaydırıp elini tutarken. "Eğer yaptıysam hemen bana söylemelisin."

"Hayır," dedi aceleyle, yüzü kızarmıştı. "Tam tersi. Ben sadece..." O anda daha da utanarak ve ona kıyasla kendini çok *genç* hissederek arkasını döndü. Adam ondan yedi yaş büyüktü, ama o anda sanki daha fazlaymış gibi geliyordu - bir centilmen olarak şehirde geçirdiği onca yıllık deneyim aralarında uzayıp gidiyordu.

"Çok *gürültücü* olduğumdan endişelendim," dedi, kelimeler fısıltıyı ancak geçiyordu, yanaklarından boynuna ve göğsüne doğru yayılan sıcaklığı hissediyordu.

Kadının sözleri üzerine yüzünde yavaşça bir sırıtma belirdi, ama bu ona gülüyormuş gibi görünmüyordu, bunun yerine bir memnuniyet sırıtmasıydı.

"Ya sana," dedi, ona bir adım daha yaklaşarak, "istediğin kadar gürültü yapabileceğini ve buna aldırmayacağımı söylesem?" Boştaki elini uzatıp parmaklarını kızın yanağına dokundurdu. "Gerçekten, ya sana bundan *hoşlanacağımı* söyleseydim?"

"Gürültülü olsaydım... hoşuna gider miydi?" diye sordu tereddütle, adamın gözleriyle hızla buluşarak bakışları uzaklaşmadan önce.

"Oldukça," dedi, sırıtışı yayıldı ve parmakları kızın yanağından çenesine doğru kaydı, hafifçe kavradı ve bakışları kilitlenecek şekilde yüzünü yukarı kaldırdı. "Baş başa kaldığımızda ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın. Ve eğer gürültü yaparsan -ki bundan hoşlanırım- ne zaman yapacağımı bana söylersin."

özellikle iyi bir şey. Bu... yardımcı oluyor." Ağzının bir köşesine bir öpücük kondurmak için daha yakına eğildi.

"Yararlı mı?" Emily nefes nefese tekrarladı. "Yardımcı olmayı severim." "Fark ettim," diye mırıldandı, karşı köşeyi öperek.

"O halde," dedi ve ani bir cesaretle ellerini adamın ensesindeki kısa saçların arasına sokarak ağzını tekrar kendi ağzına çekti ve onu öptü - ve bu sefer öpüşen kendisiydi, tersi değil. Boşta kalan elini adamın beline dolayarak onu sıkıca kendine bastırdı ve dilini dudaklarının kenarında gezdirdi. Kendini cüretkâr ve ahlaksız hissediyordu ve hiç de kendisi gibi değildi -ama belki de kendisinin yeni bir versiyonu, zamanla aynı şekilde tanıyabileceği yeni bir Emily gibi.

Bir süre sonra kadın geri çekildi ve adam eğilerek alnını onunkine dayadı, kadının görebildiği tek şey gözlerinin mavisiydi.

"Gözlerin," dedi aptalca, "çok mavi."

Gülümsediğinde söz konusu gözlerin köşeleri kırıştı. Bu kırıksıklıklar hoşuna gitmişti; son birkaç gündür birkaç kez fark etmiş ve daha önce hiç fark etmemiş olmasına şaşırılmıştı.

"Seninkiler de öyle," dedi.

"Hayır." Başını sertçe salladı ve saç örgüsünden geriye kalanlardan daha fazla saçının kaçtığını hissetti. "Seninki gibi değil."

"Sen öyle diyorsan." Sesi şüpheli ve eğleniyor gibiydi ve sanki o anda yapabilecekleri en ilginç konuşma bu değilmiş gibiydi.

Emily öfkeyle oflayarak, "Eminim bunu sana başka bir kadın söylemiştir," dedi.

"Şu anda diğer kadınları tartışmakla pek ilgilenmiyorum," diye mırıldandı ve ona uzun, kalıcı bir öpücük vermek için öne doğru eğildi.

Bir an sonra gülerek ayrıldı. "Birbirimize yalan söylemeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Gözlerinde bir parıltı vardı ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. "Yalan söylemiyorum," dedi ve sesinde neredeyse... sinirlenmiş bir şey vardı.

"Şu anda senden başka biriyle konuşmak ya da düşünmekle ilgilenmediğimi söylerken seni kızdırmaya çalışmıyorum."

Emily ona baktı, kolu hala boynundaydı ve o anda... ona inandı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o da başka birini düşünmek istemiyordu. Tek yapmak istediği, kendisini aralarında oluşan sıcaklığa bırakmak ve bunun onu nereye götüreceğini görmektir.

Bu yüzden, çok bilinçli bir şekilde geri adım attı, gözlerini doğrudan onunkilere kilitledi ve elbisesini çıkarmaya başladı.

Ve sonra, aynı hızla, daha önce hiç soyunmadığını fark etti. Durakladı, şaşkındı. Bu çok saçmaydı. Yirmi üç yaşındaydı- kesinlikle bir elbise alabilirdi! Ama görünüşe göre hayır.

Julian onu izledi, bakışlarında sıcaklık ve eğlence birbirine karışıyordu. "Sorun mu yaşıyorsun?" diye sordu.

Emily kızardı. "Bunu daha önce hiç yalnız yapmadığımı fark ettim," diye itiraf etti. "Hizmetçime ne kadar bağımlı olduğumu fark etmemiştim." Başının üzerinden kaldırmaya çalışarak korsesini çekiştirmeye başladı. "Bu çok saçma," dedi yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek.

"Yardım ister misin?" diye sordu ve gerçekten de mevcut koşulları göz önüne alındığında kabul etmekten başka çaresi yoktu. Adamın onu elbisesinden çıkarıp bir kenara atması birkaç dakikasını aldı -bir erkeğin neden olabileceği kırıksıklıkları umursamaması gibi, diye düşündü- ve sonra geri çekildi, korse ve kombinezonu içindeki görüntüsünü içten bir takdirle inceledi.

"Bu konuda yardıma ihtiyacım olacağını biliyorum," dedi ve ona arkasını döndü. Bir an sessizlik oldu, sonra Julian öne çıkarken kumaş hışırtısı duyuldu, sonra da sırtındaki korseyi gevşeten parmaklarını hissetti. Neredeyse, gerginliği içinde, Julian'ın bu görevle ilgili geçmiş deneyimleri hakkında bir şaka yapacaktı, ama bir dakika önce onun gözlerindeki o tanımlanamaz bakışı hatırladı ve bu hatıra dilini tuttu. Bunun yerine, adamın elleri omurgasında fısıltı yumuşaklığında hareket ederken, şimdi daha hızlı gelen kendi nefeslerinin sesinin acı verici bir şekilde farkındaydı. Birkaç dakika içinde giysi gevşedi ve kadın içgüdüsel olarak ellerini göğsünde kavuşturarak korseyi

Bir an sonra bunun ne kadar saçma olduğunu fark etti ve Aoor'a bıraktı.

Julian'ın kollarında döndü ve Julian oradaydı, onu karşıladı, ağzı onunkine aç, eli yukarıya doğru hareket ederek kombinezonunun 1ne kumaşından göğsünü kavradı, diğeri kalçasına doğru kayd. Onu karnında sert bir şekilde hissedebiliyordu ve -arkadaşlarıyla yaptığı birden fazla eğitici sohbet sayesinde- bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Adam onu yatağa doğru geri geri götürmeye başladı, ta ki kadın dizlerinin arkasının yatağın kenarına çarptığını hissedene ve öpüşmelerine ara vermeden onu yanına çekene kadar. Ancak bir an sonra adam arkasına yaslandı ve bir elini uzatıp yanağını okşadı.

"Sanırım bunu daha önce hiç yapmadığımı bilmelisin," diye ciddiyetle onu bilgilendirdi.

Ve Emily, doğuştan gelen tüm kibarlığı ve nezaketiyle, "Ne?" dedi.

Kızın kuşkulu ifadesini görünce hemen ekledi: "Rol değil, ben öyle demek istemedim. Belli ki daha önce biriyle yatmışım."

"Umarım öyledir!" dedi, yaşadığı anlık şoku tamamen atlattığından hâlâ emin olmasa da rahatlamıştı. "Aksi takdirde itibarınız oldukça kötü bir şekilde zedelenirdi. Ayrıca," diye ekledi, "en azından birimizin ne yaptığını bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Sorun da bu zaten," dedi Julian, biraz tedirgin görünüyordu. "Bunu daha önce bir bakireyle hiç yapmadım demek istemiştım."

"Ah," dedi ve bir an durup düşündü. "Sanırım ben de öyle düşünmüştüm. Seçkin hanımları baştan çıkarıp sonra da onlarla evlenmeyi reddedecek bir tipe benzemiyorsunuz."

"Karakterime olan güvenin dokunaklı bir oyu," dedi kuru bir sesle. "Ama demek istediğim, bunun senin için tatsız olmasını istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Neden tatsız olsun ki?"

"Çünkü bu senin ilk seferin."

"İnsanın hoşuna gitmesi için çok fazla pratik yapması mı gerekiyor?" Bu şaşırtıcıydı ve Violet ile Diana'dan edindiği izlenime hiç uymuyordu -aslında Diana ve Lord Willingham'ın çok fazla şeye ihtiyaçları yok gibiydi

Emily, Diana'nın en son evlilik ilişkisine girmesinin üzerinden birkaç yıl geçtiğini bilmesine rağmen, birbirlerinin arkadaşlığından oldukça coşkulu bir şekilde zevk almaya başlamak için hiç zaman kaybetmedi.

"Şey, hayır," dedi. "Ya da en azından erkekler yapmaz." "Ama kadınlar yapar?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle. Bu yüzden bundan bahsediyorum."

"Peki, sorun nedir? Benim eğlenmemi nasıl sağlayacağınızı bilmiyor musunuz?" Bu hayal kırıklığı yaratmıştı - Diana ve Violet zaman zaman verdikleri bilgelik açısından kafa karıştırıcı olsalar da, onlardan edindiği genel izlenim yatak sporunun dört gözle beklenecek bir şey olduğu yönündeydi.

"Kesinlikle biliyorum!" dedi Julian, öfkeli bir gururla. "Ama seni uyarmak isterim ki bakire olduğun için canın... acıyabilir."

"Acıyor!" Emily kollarını göğsünde kavuşturdu, birden kendini çok ama çok çıplak hissetti ve Julian'ın bu konuşmaya hâlâ elbisesini giyerken başlamayı düşünmüş olmasını diledi. "Neden acısın ki?"

Bu, arkadaşlarının ona söylediklerine hiç uymuyordu. "Çünkü ilk seferde bazen öyle olur," dedi. "Ya da bana öyle söylendi." "Bazen, ama her zaman değil mi?" diye sordu.

"Ee," dedi. "Sanırım öyle?"

"Şu anda pek güven telkin etmediğini söylemeliyim," dedi biraz huysuzca.

"Tanrım," diye mırıldandı, hayal kırıklığı içinde elini yüzüne sürdü. "Hiçbir şey söylemesem daha mı iyi olurdu? Seni beklenmedik bir şekilde incitmek istemedim, bu ihtimali ortaya attım ki durmamı istiyorsan bana söylemen gerektiğini bilesin."

"*Şimdi* sadece acımaya başlamasını bekleyeceğim!" dedi. "Nasıl eğlenebilirim ki?"

Uzun uzun iç geçirdi, ki Emily bunun hiç de adil olmadığını düşünüyordu, zira şu anda evlilik ilişkilerine dair, iç geçirecek olanın *kendisi* olduğunu ima eden bir izlenim veriyordu. "Sanırım sadece bundan zevk almayı beklediğin ve korktuğum gibi ağlayıp bir köşeye sinmediğin için minnettar olmalıyım."

"Çok bilgili arkadaşlarım var," dedi kibarca. "Göründüğüm kadar masum değilim."

Ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni sorgulamayı bırakırsan birkaç dakika içinde çok daha az masum olacaksın."

"Bana bir tür güvence verdiğinizde sizi sorgulamayı bırakacağım-" "Bu konuda genellikle oldukça iyi sayılırım, biliyorsunuz," dedi.

"Her zaman acı ve dava uyarılarıyla mı başlarsınız?" diye sordu, ona şüpheyile bakarak.

"Hayır," dedi, şaşkın bir ifadeyle. "Çünkü ben hiç-"

"Bir bakireyle yattım, evet, biliyorum," dedi sabırsızca. Haklı bir öfkenin nasıl harikalar yaratabildiği gerçekten şaşırtıcıydı. Artık uzaktan yakından gergin hissetmiyordu. "Bu bir tür beklentilerimi düşük tutma çabası mı?"

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Hayır!"

"Daha on dakika önce bana Tanrı'nın yatak odasında yeri olmadığını söyleyen bir adam için göksel babamıza çok fazla atıfta bulunuyor gibisin," diye hatırlattı ona.

"Son on yılda Tanrı'dan son on dakikada bahsettiğim kadar çok bahsettiğimi sanmıyorum," dedi bıkkın bir sesle.

"Bunun için sadece kendini suçlayabilirsin," dedi. "Her iki açıdan da."

"Kiliseye katılmadığım için bana verilen ceza buysa, uygun bir şekilde korkutulduğumu belirtmek isterim."

"Sanırım konudan oldukça uzaklaştık," dedi.

"Özür dilerim, konunun ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu adam ona inanamayarak. Emily kendini dikleştirdi -insan yatakta otururken üzerinde sadece bir kombinezon varken bunu son derece hükmedici bir şekilde yapması zordu ama yine de elinden gelenin en iyisini yaptı- ve ona ters ters baktı. "Biz şu-şeyi tartışıyoruz

Birliğimizin tamamlanması."

Ağzı buruştu. "O kelimeyi sevmediğini sanıyordum. 'Romantik değil', bu senin şikâyetin değil miydi?"

"Bazı alternatiflerden daha kibar olduğu kesin," diye itiraf etti. "Öyle mi?"

diye sordu ve bu tek cümlede çok zengin bir yasadışı vaat vardı hece. "İtiraf etmeliyim ki, bana bazı şeyleri anlatman için

Bu özel faaliyeti tanımlamak için duyduğunuz *kaba* ifadeler."

"Bunun yerine bana bu aktivitenin kaba yönlerinden bazılarını göstermeni tercih ederim," dedi ve bunun hayatı boyunca söylediği en cesur şey olmasına rağmen, ilk kez yüzü kızarmadı. Bu onun kocasıydı ve düğün geceleri ellerinden alınmıştı ve kendi adına, bir daha dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

Tam zamanında, 1'in önündeki sepetten ağlamaklı bir *miyavlama* geldi.

Emily ve Julian birbirleriyle göz temasını hiç kesmeden, "Şimdi olmaz," diye hep bir ağızdan emrettiler ve Cecil uyuklu, esneyen bir *miyavlamayla* yatıştı.

"Emily Turner," dedi Julian, ağzında yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme kıvrılıyordu. "Belfry," diye düzeltti ve durakladı - Julian bir an için onun

Ona hitap ettiğini düşünerek, "Emily Belfry, lütfen," diye ekledi.

Uzun bir süre ona baktı, sonra uzanıp elini tuttu, yumuşak bir öpücük için dudaklarına götürdü ve bir dalga gibi sıcaklığın üzerine hücum etmesine neden oldu.

"Emily Belfry," diye tekrarladı, "sana karşı çok ama çok kaba davranmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum."

Ve daha fazla uzatmadan, tam da bunu yapmaya başladı.

Emily'nin geceye dair hatırladıkları o noktadan sonra daha az netleşti -Odak noktası daralmış gibiydi, böylece tüm dünyası onların odası, yumuşak lamba, yatağın karlı genişliği ve Julian Belfry'nin tüm çıplak ihtişamıyla önünde duran muhteşem görüntüsü oldu. Adam pantolonunu ve iç çamaşırlarını o kadar aceleyle çıkarmıştı ki, kızın uzanıp onları çıkarmaya yardım etme şansı bile olmamıştı ve sonra adam onu tekrar öpüyordu, adam sıcak ve yakındı ve kız gözlerini kapatıp kollarını adamın boynuna dolamaktan ve çıkarabileceği sesler konusunda en ufak bir endişe duymamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Adam onu yatağa bastırdı ve kadın onun vücudunun, ağırlığının bu kadar garip bir şekilde rahatlatıcı olabileceğini asla hayal edemezdi. Ancak çok geçmeden, adam elini geceliğinin altından, bacağına ve kalçasının çıplak teninden yukarı kaydırarak bacaklarının arasındaki birleşme noktasına ulaştı ve kadın bir anlık utançtan daha fazlasını yaşayamadı.

Orada karşılaştığı kayganlık, çünkü *Tanrım*, tüm vücudundaki her bir sinir ucunun o belirli yerde geçici olarak ikamet etmesi normal miydi? Bu onun bir süre için son tutarlı düşüncesi oldu, çünkü adamın parmakları oldukça hızlı bir şekilde işe koyuldu ve kendini bir tür bilinmeyen zirveye tırmanırken, daha da yükseğe çıkarken hissedebiliyordu, ancak zirveye ulaşmadan adamın parmakları gitti ve korkunç derecede hanımefendiye yakışmayan bazı kelimeler söylemeye oldukça yaklaştı, ama bir anda parmakların yerini dudaklar ve dil aldı ve

-

Oh. Ve

oh.

Ve sonra bir süre başka bir şey düşünmedi.

Kendisinin ve çevresinin farkına vardığında, adamın kollarının arasında yatıyor, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor ve aklına gelen ilk kelimeleri söylüyordu: "Neden bana zarar vermekten endişe ettiğini anlamıyorum."

Adam buna güldü ama kız bundan fazla rahatsız olmayacak kadar mutluluktan sersemlemişti ve bunun yerine başını adamın omzunun rahatlatıcı yumuşaklığına yaslayıp yüzünü yana çevirerek adamın tenine bir öpücük kondurdu.

"Endişelendiğim kısım bu değildi," dedi tembel bir eli kızın kolunda gezdirerek. "Daha fazlası var, görüyorsun."

"Bunu biliyorum," dedi, hâlâ onun bilmiş ses tonuna itiraz edemeyecek kadar kendinden geçmişti. "İki evli arkadaşım var, biliyorsun."

Eli hareketsiz kaldı. "Kadınların böyle şeyler hakkında konuştuğuna hâlâ inanamıyorum."

Emily homurdandı -daha önce dudaklarından böyle bir sesin çıktığından emin değildi ama *dürüstçe*. "Kadınların genel olarak böyle düşündüklerini sanmıyorum ama özellikle Violet ve Diana'nın böyle düşündüklerini garanti ederim."

"Sanırım söz konusu hanımları tanıdığım için şaşırmamalıyım," dedi teslim olmuş bir iç çekişle.

"Onlar çok faydalı arkadaşlar," dedi, eli kolunda aşağı yukarı tembelce ilerlemeye devam ederken içinden bir ürperti geçti. "Annemin bana söylediklerine güvenmek zorunda kalsaydım, giysilerin çıkarılması gerektiğini bile anlayamazdım."

"Teknik olarak çok fazla giysinin çıkarılması gerekmiyor," dedi ve

Emily'nin hala giydiği buruşuk kombinezonuna anlamlı bir bakış attı.

şu anda beline yakın bir yerde toplanmıştı.

"Lafi açılmışken," diye ekledi ve hafifçe doğrulduğunda Emily kıkırdadı -Bu sırada karın kasları çok etkileyici bir şekilde ortaya çıktı; Tanrım, bütün erkekler yeleklerinin altında böyle mi görünüyordu? Elbette hayır- ve aşağı uzanarak iç çamaşırının eteklerini çekti. Emily mecburen kımıldandı ve adam kombinezonu bir kenara atıp takdirle ona bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturma isteğine karşı koydu. O anda alçakgönüllülüğünün üstesinden geldiği için memnundu - Julian gibi bir adamın, onunki gibi bir üne sahip bir adamın, çıplak vücuduna böylesine gizlenmemiş bir hayranlıkla bakması inkar edilemez derecede tatmin ediciydi. Normalde buz gibi olduğunu düşündüğü mavi gözleri, ona içten bir takdirle bakarken sıcaklıkla doluydu ve göğsünde, boğazında ve yanaklarında bir kızarıklık hissederken bile, karnının derinliklerinde ve bacaklarının arasında başka bir sıcaklık hissetti.

Kendisine böyle bakılmasından *hoşlandığını* fark etti.

Ve eğer onun çıplak bedenini gördüğünde verdiği fiziksel tepki bir gösterge ise -ki birbirlerine ne kadar yakın durdukları düşünüldüğünde bu tepkiyi görmezden gelmek imkânsızdı- bakmaktan hoşlanıyordu.

"Merhaba," dedi usulca, ona baktı ve ısrarla alnına düşen siyah saç tutamına dokunmak için bir elini uzattı.

"Merhaba," diye cevap verdi, alçak mırıltısı vaatlerle doluydu. Sonra eğildi ve onu öptü.

Emily'nin tüm vücuduyla hissettiği bir öpücüktü bu; kolları, görünüşe bakılırsa kendi isteğiyle, bir kez daha uzanıp boynuna dolandı, sonra sırtı boyunca aşağıya doğru düzenli bir yol izlemeye başladı, oradaki kasları, teninin sıcaklığını ve Ingers'ı takip etmesinin ardından ortaya çıkan gooseAesh'i hissetti.

Elleri de meşguldü, göğüslerinde, saçlarındaydı ve ağzı boynundaydı ve bacakları görünüşte kendiliğinden açılıyordu ve bir anda *oradaydı*, sert ve ısrarcıydı ve sesi kulağında mırıldanıyordu, "Bu iyi mi?" diye mırıldanıyordu ve kızın tek yanıtı nefes nefese onaylamak oldu ve sonra adam kızın içine doğru bastırıyordu ve canı yanmıyordu, sadece ani, ezici bir baskı, bir gerginlik vardı ve sonra adam hareket etmeye başladı ve kızın toplayabildiği tek tutarlı düşünceler *evet, daha fazla ve lütfen* oldu.

Sürecin bir noktasında Julian sırt üstü yuvarlandı, Emily'yi de yanına çekti ve Emily kendini ona binmiş, ani bir belirsizlikle ona bakarken buldu. Julian'ın elleri Emily'nin beline doğru hareket ederek onu tekrar üzerine çekti ve Emily bu yeni açının yarattığı ani sürtünme karşısında nefesini tutarak gözlerini kapadı. Vücudu kendi kendine hareket etmeye başladı - tam olarak doğru olmadığı birkaç an vardı, ama kısa sürede bir ritim buldular ve bir noktada gözlerini açtığı anda adamın kendisine o kadar dikkatle baktığını gördü ki bir kez daha kızardığını hissetti.

Öne doğru eğilerek saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı ve onu aç bakışlarına daha fazla maruz bıraktı.

"Tanrım, sana bakmaya bayılıyorum," dedi, sesi alçak ve sertti, nefesi düzensizdi ve her nasılsa, hayatını erkeklerin bakışlarının ağırlığının tamamen farkında olarak geçirmiş olmasına rağmen, daha önce hiç bakılmaktan bu kadar *memnun* hissetmemişti - bir erkeğin ilgisinin bilgisiyle bu kadar güçlü.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya başlamıştı ve belki bir dakika belki de bir saat sonra adamın eli tekrar bacaklarının arasındaydı ve "Nerene dokunacağımı söyle bana" diye mırıldanıyordu ve bir saat önce bu sözleri söyleyeceğini hayal bile edemeyen kadın "İşte-şimdi daha hızlı-" diye soludu ve kadın bir kez daha o zirveye tırmanıyordu ve adamın itişleri de daha düzensiz hale geliyordu

-

Sonrasında, onun üzerine yığılmış, nefesini tutmaya çalışırken, kendi nefesi hızlı ve ağır bir şekilde boynuna doğru gelirken, söylemeyi düşünebildiği tek şey şuydu:

"Hâlâ bu konudaki gereksiz on beş dakikalık tartışmadan vazgeçebileceğimize inanıyorum."

Bunun üzerine -tabii ki- güldü.

Dokuz

Julian, *bir* bakireyle *yatağa girmenin* söylendiğinden çok daha eğlenceli olduğunu düşündü.

Ertesi sabah erkendi; perdelerin arkasından sızan güneş ışığının yumuşak, pembe bir parıltısı vardı ve Emily onun yanında hâlâ uyuyordu. Emily'nin oldukça ağır uyuduğunu keşfetmişti; kuşkusuz kendisi de alışılmadık derecede ağır uyuyan biriydi, ama gece her uyandığında Emily tıpkı şimdiki gibi oluyordu: yan yatmış, o muhteşem altın sarısı saçları çarşafın üzerinden görünen çıplak omzuna dökülüyor, bir eli aralarındaki yatak örtüsünün üzerinde duruyordu. Uykusunda huzurlu görünüyordu, yüzü rahat bir ifadeye bürünmüştü, bu da ona uyanık olduğu tüm saatlerde kendini ne kadar dikkatli tuttuğunu fark ettirdi.

Ya da en azından dün geceki son saati hariç uyanık olduğu tüm saatler.

Bu anıyı hatırlayınca yüzüne bir gülümseme yayılmasına engel olamadı ve bir kolunu başının arkasına sıkıştırarak anılarını tazeledi. Elbette, kendi mevkisindeki erkeklerin, eşlerinin yatak ilişkisinden hoşlanmadığı ve bu yüzden bir metres tutmaları gerektiği gibi saçma sapan laflara hiç inanmamıştı. Julian'a göre, eğer bir kadın kocasıyla yatmaktan zevk almıyorsa, bu ondan çok kocası hakkında bir şey söylüyordu.

Yine de önündeki göreve biraz endişeyle yaklaşmıştı. Nazikçe yetiştirilmiş bir bakireden ne bekleyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu - ne de olsa, bir erkekle bir kadın arasında neler olup bittiğini anlayacak yaşa geldiği andan itibaren vebadan kaçır gibi kaçtığı bir türdü ve söz konusu faaliyetlerden bacakları zincirlenmeden zevk almayı çok isterdi - ve bir şekilde bu deneyimi onun için mahvetmekten korkuyordu. Anlaşıldığı üzere, kendisini tüm bu endişeden kurtarabilir ve basitçe devam edebilirdi.

Saçma bir an için, o anda gerçekten yapmak istediği şeyin kolunu ona dolamak, onu kendine çekmek olduğunu fark etti. Bu öylesine garip bir dürtüydü ki, öylesine *sevecen*, *öylesine* evcil, öylesine... şefkatliydi ki, neredeyse şaşkınlıktan ölecekti. Onu ele geçiren neydi?

Onunla ilgili düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, kadın yanında kıpırdandı ve gözlerini açmadan önce bile yüzünün rahat esnekliğinden bir parça kaybettiğini izleyerek aşağı baktı. Bunun kendisinde yarattığı üzüntü hissi onu şaşırttı ve yüz ifadeleri ve davranışlarıyla ilgili diğer her şey üzerinde böylesine güçlü bir kontrol uygulayabilmesinin büyük ölçüde onunla evlenmesinin nedeni olduğunu kendine sertçe hatırlattı. Üzüntüye yer yoktu.

Julian onun tamamen uyandığını anlayabiliyordu, çünkü birdenbire kıpırdamadan durdu ve sonra eliyle battaniyeyi boynuna doğru çekerek, Julian'ın köprücük kemiğinin üstündeki çukurun tadını çıkarmakta olduğu baştan çıkarıcı görüntüyü trajik bir şekilde gizledi.

Bir gözünü araladı ve Julian onun aksine çarşafı beline kadar sıyırmış olmasından büyük bir zevk aldı -her zaman sıcak uyurdu- ve bu nedenle onun incelemesi için epeyce çıplak bir ten gösteriyordu.

Tahmin edilebileceği gibi, kızardı.

Tersine, çok sevinmişti. Bu kızarıklıkların tuhaf bir şekilde 1 katına çıkmasından endişe duymaya başlamıştı -özellikle de şimdi kızın boynundan ve göğsünden aşağıya doğru ne kadar uzandıklarını bildiği için.

"Günaydın," dedi yavaşça, kendinden çok memnun görünmemeye çalışarak.

Boğazını temizledi. "Um." Bir gıcırtı olarak çıktı. Tekrar denedi. "Günaydın."

"İyi uyudun mu?" diye sordu, kibar bir merakla.

Başını salladı, bunu yaparken çarşafı daha da yukarı çekmeyi başardı -artık çenesine yaklaşıyordu.

"Bu çok rahat bir yatak," dedi zayıf bir sesle.

"Ve sen de yorgun olmalısın," diye ekledi. Kadın kıpkırmızı oldu. "Uzun yolculuğumuzdan dolayı," diye detaylandırdı, yüzü asık bir şekilde.

Ona, arkadaşı Diana'yı hatırlatan dar gözlü bir bakış fırlattı. "Evet," diye kabul etti. "Oldukça yorucuydu."

Hiç beklenmedik bir anda yatağın kenarından çılginca bir pençe sesi geldi ve Julian irkilerek başını çevirdi -Cecil Lucifer Beelzebub çarşafı tutmuş, havada asılı duruyordu. Sesleri onu çekmiş olmalıydı, ama Aoor'dan yatağa sıçrayacak kadar büyük değildi, ki bu da biraz yüksek, yüksek bir çiftti. İç çekişini bastıran Julian tek eliyle aşağı uzandı ve yarattığı kucaklayarak Emily'nin karnına yatırdı.

"Cecil!" diye bağırdı sevinçle, hemen doğruldu. Çarşafı göğsüne bastırmaya hayal kırıklığı yaratacak kadar dikkat etse de, en azından Julian'a sırtının çıplaklığını çok güzel bir şekilde göstermişti.

"İyi uyudun mu?" diye mırıldanarak çenesinin altındaki cehennem kedisini gıdıkladı.

"Yapmadı," dedi Julian. "Sabahın erken saatlerinde kendini mobilyaların üzerine attığını duydum."

Emily ona doğru baktı. "Uyuyamadın mı?"

Julian sırf nasıl tepki vereceğini görmek için (onu kışkırtmanın şimdiye kadar garip bir şekilde eğlenceli olduğu kanıtlanmıştı) huzursuzluğu için yavru kediye suçlamak istedi ama bu alçakça dürtüye direndi.

"Gece boyunca hiç uyumuyorum," diye itiraf etti. "Zihnim çok meşgul."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi açık yüreklilikle, Cecil Lucifer Beelzebub'u kucaklayarak

Julian'ın, eğer kendisi teşebbüs etseydi bir gözünü kaybedeceğinden oldukça emin olduğu bir hareketle, onu göğsüne bastırmak için kollarının arasına aldı. Ancak bir an sonra, bu hareket çarşafın tehlikeli bir şekilde aşağıya kaymasına neden olduğu için, bu tür merhametsiz düşünceler yok oldu. Julian kediye emredici bir bakış atarak onu zihinsel olarak kıpırdamaya ikna etmeye çalıştı.

Cecil Lucifer Beelzebub sadece mırıldanmaya başladı.

"Alışkınım," dedi, pişmanlık dolu bir iç geçirdi ve dikkatini elindeki konuşmaya geri verdi. "Her zaman çok uyuyan biri oldum. Babam eskiden-"

Bu sürç-i lisan karşısında şaşırarak sözünü aniden kesti. Babası hakkında konuşmaktan mümkün olduğunca kaçınmaya özen gösterirdi. En yakın arkadaşlarıyla bile -müdürü Laverre ya da Oxford'dan en yakın arkadaşı Bridgeworth- böyle bir hatayı çok nadiren yapardı. Aklının başında olması gerektiğini düşünüyordu.

Dün gece çarşaplarda yaşadığı beklenmedik zevklerin etkisiyle kendinden geçmişti ama yatak sporuna daha önce hiç böyle bir tepki vermediği için şükretmek üzere durakladı.

Emily, fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyor gibi görünse de onu dikkatle izlediğini fark etti. Her ne kadar inandırıcı olmasa da bu hareketini takdir etti; Emily'nin merakını fark etmemiş gibi davranmasına ve sohbeti bu tümsekten öteye taşımasına izin veriyordu.

"Çocukken evde çok dolaşırdım," dedi. "Bir keresinde, on üç yaşımıdayken, şafak sökmeden hemen önce gizlice dışarı çıkıp at gezintisine çıkmıştım ve döndüğümde seyislerin hepsi telaş içindeydi; bir at hırsızı olduğunu sanmışlardı."

"Tahmin edebiliyorum," dedi gülümseyerek, ona üstü örtülü bir merakla bakmaya devam ederken bile.

Yine de başka bir şey söylemedi ve onun yerine yatağın tam karşısındaki pencerelere baktı; pencerelerden sızan hafif güneş ışığı, küçük bir terasa açılan Fransız kapılarını gizleyen lacivert perdelerdeki bir aralıktan içeri süzülüyordu. "Saat kaç?" diye sordu, esnemesini bastırmak için bir elini kaldırarak.

"Erken," dedi, şöminenin üzerindeki köşeli saate hızlı bir bakış atarak saatin henüz dokuz olmadığını onayladı. Başka bir deyişle, normalde şehirde uyanık olması gereken saatlerden saatler önce; tiyatroda, kulüpte ya da o anki kadın arkadaşı her kimse onu ziyaret ederek geç bir gece geçirmişse, öğleden sonra çok geç saatlere kadar uyuması alışılmadık bir durum değildi.

Yine *de* bugün yapacak epey işi vardı, bu yüzden erken başlamaktan zarar gelmezdi. Elbette Laverre'le bir toplantı yapmak, onun yokluğundan sonra Belfry'de işlerin nasıl gittiğini görmek isteyecekti, ancak bu günün ilerleyen saatlerine kadar olmayacaktı; bu saatte ya da öğleden önceki herhangi bir saatte kimse tiyatroda olmayacaktı. Ancak bu arada, alt kattaki çalışma odasında kendisini bekleyen bir yığın yazışma olduğundan kuşkusu yoktu ve kendisi taşradayken gelen davetiyelere bir göz atmak istiyordu.

Sosyal sezon biteli çok olmuştu, yani baloların, müzikallerin ve her gece verilen akşam yemeği partilerinin durmak bilmeyen koşuşturması oldukça yavaşlamıştı, ama diğerleri taşraya gitmiş olsalar bile kasabada kalmaya devam eden *ton* üyeleri vardı ve Julian yeni karısını kibar sosyetenin önünde sergilemek için karşısına çıkabilecek hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyordu.

Elbette baharda evlenselerdi, önlerinde tam bir Sezonluk faaliyet varken, önemli herkes şehirdeyken daha uygun olurdu, ama belki de sonunda bu en iyisi olacaktı. Yavaş başlayabilirlerdi ve birkaç ay sonra bir sonraki Sezon başladığında, o ve Emily evlilik hayatına iyice yerleşmiş, aile içi mutluluk ve uyumun mükemmel bir görüntüsü haline gelmiş olacaktı. Dahası, birkaç hafta içinde kibar sosyetenin daha fazla üyesi taşradaki atış partilerinden sonra şehre dönecek, bu da onlara yeni evli bir çift olarak ünlerini inşa etmeye başlamaları için bolca fırsat sunacaktı.

"... bugün için bir planın var mı?" Emily sordu ve Julian düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Emily'nin söylediği hiçbir şeyi duymadığını fark etti.

"Pardon?" diye sordu, çarşafı geriye itti ve Aesh'in bakışlarının sergilenen çıplak Aesh'in miktarını görmek için hızla düştüğünü fark ettiğinde dikkatinin dağılmaması için kendine sert bir zihinsel uyarı verdi.

"Bugün için ne planladığını ve birlikte yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sordum."

"Ah," dedi, kendini biraz aptal gibi hissederek. Bugün, şehre döndükleri ilk gün birlikte vakit geçirmek isteyebileceği hiç aklına gelmemişti - yeni evini tanımakla, birkaç haftadır görmediği tanıdıklarını ziyaret etmekle ve genel olarak... bayanlar vakit geçirmek için ne yapıyorsa onu yapmakla meşgul olacağını düşünmüştü. Bunun ne olduğunu tam olarak bilmediğini fark etti. Ancak her zaman korkunç derecede yoğun bir sosyal takvimleri varmış gibi görünüyordu, bu yüzden Emily'nin bu konuda fazla zorluk çekmesini beklemiyordu.

"Yokluğumda ihmal ettiğim her şeyle ilgilenmem gerekecek," diye açıklayarak yataktan kalktı ve odanın öbür ucuna, sandalyelerinden birinin arkasına örtülü olarak her zaman kendisi için bırakılan sabahlığa doğru yürüdü. Telaşsız bir şekilde sabahlığı üzerine geçirdi ve kızaran gelininin bu gösteriden keyif aldığını umdu. Ünü ne olursa olsun, Emily Turner - dün gece öğrendiği gibi - yine de evliliğin fiziksel yönlerinden zevk alabilen bir hanımefendiydi ve bu, mümkün olan her anda tam olarak yararlanmayı planladığı bir gerçektir.

"Ev halkını tanımak ve ne gibi değişiklikler yapmak istediğinize karar vermek isteyeceğinizden eminim?" diye önerdi. Konuşurken ona doğru döndü ve sözleri karşısında kadının duruşundaki belli belirsiz sarkmayı hayal ettiğini sanmıyordu. Bunu görmezden gelmenin en iyisi olacağına karar verdi; kadınlar bazen en basit isteklere ya da gözlemlere bile şaşırtıcı duygusal tepkiler verebiliyorlardı ve Emily'nin hoşnutsuzluğuna tatmin edici bir açıklama getirebileceğinden şüpheliydi.

"Elbette," diye kabul etti, son derece kibar bir şekilde. "Bu akşam tiyatroya gidecek misiniz?"

"Bu öğleden sonra bir ara," dedi başını sallayarak. "Müdürümle görüşüp neleri kaçırdığımı öğrenmem ve tabii ki Bayan Simmons'la olan durumu çözmem gerekecek." İcini çekti, bir elini yüzünde gezdirdi; önceki akşamın keyfi içinde başının ağrısını neredeyse unutmuştu. Elini indirerek spekülative bir şekilde karısına baktı. "Aslına bakarsanız, bugün telefon görüşmelerine başlamanız bizim için iyi olabilir."

"Neden?" Emily kelimeyi hafifçe uzatarak yavaşça sordu. "Kasabaya daha yeni geldik, evliliğimizin haberi henüz yayılmadı. Tanrım, daha yeni kartvizit bile yaptırmadım, Leydi Emily Turner için kartvizit vermeye bile gidemem. Evliyken olmaz."

"Eğer Bayan Simmons gerçekten geri dönmeyecekse, Delacre ile olan ilişkisinin dedikodusu kısa sürede tüm kasabaya yayılacaktır. Şanslıyız ki şu anda kasabanın sadece bir kısmı burada ama yine de dedikoduların yayılması an meselesi ve Belfry'nin Delacre gibi erkeklerin haremlerine katılacak kadın buldukları bir yer olarak ün kazanması isteyeceğim son şey."

"Lord Delacre'ın *haremi* var mı?" Emily şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Hayır," diye kabul etti, "ama aynı anda birden fazla metresi olduğu biliniyor ve onları oradan aldığına dair bir söylenti yayılmasına izin vermeyeceğim."

-Bu yüzden hemen düzgün, ağırbaşlı bir evli çift olduğumuzu göstermeye başlamak isteyeceğiz."

Emily hafifçe kaşlarını çattı. "Evliliğimizin kendi payına düşen skandalı yaratacağını düşünmüyor musun?" diye sordu. "Ne de olsa evlenmeye en uygun beyefendiler arasında sayılmazsınız ve yakın zamana kadar ben

başka bir adam tarafından açıkça kur yapılıyordu. Lord Delacre ve Bayan Simmons'ı dedikodulardan koruyabiliriz ama bunu sadece kendi evliliğimizle yapabiliriz ki amacınızın bu olduğunu hiç sanmıyorum." Kaşları daha da çatıldı. "Ayrıca, iyi bir soydan gelen genç bir kadının bir aktör ve tiyatro sahibiyle evlenmesinin yaratacağı skandalın, bir aktrisin Lord Delacre gibi bir serseriyle ilişki kurmasından çok daha büyük olacağını düşünüyorum - ne de olsa bu ilk kez olmuyor."

"O halde ne öneriyorsun?" diye sordu, bir kızgınlık dalgasını bastırarak; kızgınlığının, az önce dile getirdiği endişeleri dikkate almadığı için kendisine yöneldiğinin bir dereceye kadar farkındaydı ve kızgınlığının kendisine yönelik olduğunu düşünmemesi için sesinden herhangi bir izi uzak tutmak için elinden geleni yaptı. Onda hala korkunç derecede masum bir şeyler vardı - şimdi bile, evli bir hanımefendi olarak, onunki kadar skandal bir üne sahip bir adamla sonsuza dek birleşmiş olsa da, hala çok genç görünüyordu.

"Kendimi mükemmel bir sosyete ev sahibesine dönüştürmeye çalışmadan önce biraz bekleyebileceğimi düşündüm," dedi - Emily'ydi, bu yüzden ses tonunu tam olarak yabanıl olarak tanımlayamazdı, ama şüphesiz alıştığı kadar tatlı sabırlı değildi. "Belki de bunun yerine öğleden sonra size tiyatroya kadar eşlik edebilirim?"

Julian kaşlarını çatı. "Bunun pek akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Emily gözlerini kırptırdı. "Neden olmasın?" diye sordu Cecil Lucifer Beelzebub'ı, çarşafın -trajik bir şekilde- sıkıca yapıştığı göğsüne daha sıkı bastırarak. "Bir gösteri devam etmiyorken görmenin ilginç olabileceğini düşündüm - daha önce bir tiyatronun sahne arkasına hiç gitmemiştim."

"Tabii ki yapmadınız," dedi Aatly. "Çünkü tiyatro bir hanımefendi için uygun bir yer değildir."

Emily bir an sessiz kalarak ona baktı. "Ama bütün amacınız tiyatronuzun bir hanımefendiye göre bir yer *olduğunu* kanıtlamak değil mi?" diye sordu bir süre sonra. "Kendi karını bile getirmezsən sosyete kadınlarını oraya nasıl çekmeyi umuyorsun?"

Julian içini çekti. "Emily," dedi, "sence bu öğleden sonra Belfry'de ne yapabilirsin ki, *tonluk* hanımları oraya çekebilirsin -oturup oya yapabilir ve telefonlara cevap verebilirsin?"

Kadının yüzü onun sözleri karşısında dondu kaldı ve adam bu kadar sert konuştuğu için bir pişmanlık hissetti. "Öyle demek istemedim-"

"*Düşündüm ki,*" dedi, "eğer Belfry'de aktif olarak çalışıyormuşum gibi görünürsem -yaptığınız gösterilere ilgi duyarsam, işleyişini öğrenirsem, oyuncularınızla tanışırsam- o zaman orada uygunsuz bir şey olmadığı izlenimini yaratabiliriz." Cecil Lucifer Beelzebub kollarında kıpırdandı, yeşil gözlerinden birini araladı ve kadın aşağı bakarak AuPy'nin başına hızlı bir öpücük bıraktı. "Ayrıca," diye ekledi, "Belfry'yi daha önce hiç ziyaret etmemiş değilim. Bir hanımefendiye göre bir yer olmadığını iddia edemezsiniz - ben daha önce orada bulunmuşken olmaz."

"Emily," dedi Julian tekrar iç çekerek ve odayı geçip onun yanındaki yatağa oturdu, "şehre döneli bir günden az oldu. Tiyatroda patlak veren bir skandal var ve bizim de topluma satmamız gereken bir evliliğimiz var. İnsanların görmek istediği mükemmel mutlu ve saygın evli çift imajını sunmaya odaklanarak başlayalım - çünkü onları sonunda Belfry'ye çekecek olan şey budur. Kimse kocasının işiyle ilgilenen bir eş görmek istemez; sadece sosyetik bir eşten bekledikleri şekilde davranmasını isterler." Bu sözler üzerine kadının gözlerinin parladığını gördü ve aceleyle ekledi: "Bunun doğru ya da adil olduğunu söylemiyorum ama gerçek bu. Öyle olduğunu biliyorsun." Öne doğru eğildi ve kızın alnına hızlı bir öpücük kondurdu. "Biraz daha zaman geçtikten sonra, bir akşam Belfry'ye gelebilirsin.

-Sanki Belfry'ye gitmek Drury Lane'deki bir gösteriye katılmaktan daha kayda değer değilmiş gibi, dışarıda geçirdiği bir geceden heyecan duyan gururlu bir eş rolü oynamak. Ama henüz değil. Ve bu arada, kesinlikle yapabilirsin..." Belli belirsiz bir el salladı. "Kendini meşgul etmek mi? Ben kendi işime bakacağım, sen de kendi işine bakacaksın ve sen farkına bile varmadan işler planladığımız gibi gidecek."

İtiraf etmek gerekir ki Emily, sevgili kocasının bilgeliğiyle her türlü kaygısı giderilmiş, gözü dönmüş bir gelin görüntüsü vermiyordu ama adam, çatık kaşlı, sözle karşı çıkmayan bir gelinin de iş göreceğine karar verdi.

Her şey mükemmel bir şekilde plana uygun gitmese bile, kesinlikle yeterince yakın gidiyordu.

On

"*Evli,*" dedi Laverre en azından üçüncü kez. Julian okumakta olduğu gazete kupüründen (Belfry'nin onun yokluğunda sahnelediğı *Macbeth* oyununun eleştirisi) başını kaldırıp menajerine sabırsız bir bakış attı.

"Daha kaç kere tekrarlamam gerekiyor?" diye sordu, ses tonunu hoş tutmak için hiçbir çaba sarf etmeden. Laverre'yle on yıldan uzun bir süredir birlikte çalışıyorlardı ve bu nedenle, ne mutlu ki, nezaket kurallarını çiğnemek için pek bir dürtü hissetmiyordu -gerçeğı söylemek gerekirse, Laverre bunu hemen hemen herkese yapacak türden bir adam değildi.

"Şey," dedi Fransız, Julian'ın masasının karşı tarafında oturduğu sandalyede arkasına yaslanarak, "işitme duyumda bir sorun olduğundan biraz endişelenmeye başladım, görüyorsunuz, çünkü onca insan arasında *sizi* bir eş almaya ikna edecek bir durum düşünemiyorum." Laverre, Julian'ın kendisinden birkaç yaş büyük, kısa boylu, köşeli bir adamdı ve tiyatro operasyonları söz konusu olduğunda oldukça talepkâr olduğu biliniyordu. Onu sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sandalyesinde rahatça uzanırken görmek tuhaftı ve Julian hemen bir fare sezdi.

"Belki de hayal gücünüzün kapsamı yetersizdir, o halde," dedi Julian dikkatini eleştiriye yöneltmeden önce hoş bir şekilde. *Evening Star*'ın eleştirmeni görünüşe göre müzikal numaralardan birine itiraz etmişti -Julian şahsen üç cadının "Double, double, toil and trouble" müzikal yorumunun oldukça eğlenceli olduğunu düşünmüştü- ama bunun dışında memnun görünüyordu.

"Belfry." Laverre masaya bir tekme attı, Julian bunu Laverre'in ofisinde yapmaya kalkışsaydı, teorik olarak Laverre'in işvereni olmasına rağmen kendi ölümüyle sonuçlanacağından oldukça emindi. "Bu neyle ilgili?"

Julian içini çekti ve Autter'ın gazete kupürünü parmak uçlarından masaya geri bırakmasına izin verdi. "Ne hakkında olduğunu sanıyorsun? Londra'daki her ahlaksız beyefendiden başka birini gösterilerimizden birine gelmeye ikna etmekle ilgili."

"Ve sen de sarışın bir sosyete kızıyla evlendiğin için birdenbire geçmişte uzak durmuş sosyete hanımlarıyla kaynaşacağımızı mı sanıyorsun - ah, ne kadar oldu?" Laverre düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı, Julian karanlık bir şekilde adamın muhtemelen çeteleyi saatine kadar bildiğini düşündü. "Dokuz yıl mı?"

"Bunun bir gecede olmasını beklemiyorum," dedi Julian kırpılmış tonlarda. "Ama bu, topluma özgürce eğlendiğim günleri geride bıraktığımı gösteren bir işaret - yeni bir sayfa açtım diyebiliriz. Ayrıca," diye ekledi müdürüne kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Emily'yi hafife alıyorsunuz. O sadece boş kafalı bir sosyete kızı değil."

"Çok güzel suluboya resimler mi yapıyor?" Laverre sıkılmış bir ses tonuyla önerdi. "Sıra dışı bir beceriyle piyanoforte çalabiliyor mu? Sıkıntıdan kendini bir balkona atmadan on dakika boyunca hava durumunu tartışabilir mi?"

"Evet," dedi Julian, "yukarıdakilerin hepsine. Emily... mükemmel." Bir an durakladı, kaşlarını çattı; sesinde aşık bir aptal hali vardı ama aslında kastettiği bu değildi. "O ideal bir eş," diye ekledi. "Güzel, eski bir aileden ve kusursuz bir soydan geliyor ve etrafı skandallarla çevrilse de bir şekilde papatya gibi kokarak ortaya çıkma konusunda kendini kanıtlamış bir yeteneği var."

"O zaman neden seninle evlenmeye razı oldu?" Laverre kuşkuyla sordu. Julian içini çekti. "Babası aptalın teki ve Oswald'a bulaşmış. Cartham."

Laverre'in kaşları saç çizgisine doğru fırladı -Julian gibi *tonun* kenarlarında dolaşmıyor olabilirdi, ama Cartham'ın adı Londra'da yaygın olarak biliniyordu ve Laverre kesinlikle kendilerini onunla karıştıracak kadar talihsiz olan erkekleri tanıyordu.

"Gerçekten de," dedi Julian ayağa kalkarak. "Rowanbridge'in şansına, Cartham'ın ona -ya da Emily'ye- bir daha asla bakmamasını sağlayabileceğime inanıyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Laverre ayağını Julian'ın masasından kaydırıp oturduğu yerde doğrulurken sordu.

Julian ona acımasız bir gülümseme verdi. "Bir oyun cehennemini ziyaret etmek için."

Oswald Cartham hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz, diye düşündü Julian yarım saat sonra, ama adamın dramatizmden hoşlandığını inkâr edemezsiniz. Cartham'ın kumar cehennemi St. James's Sokağı'ndaki en önemli gayrimenkulü işgal ediyordu, Julian'ı tehditkâr görünümlü bir kapıcı içeri almıştı, Julian işvereniyle görüşme talep ettiğinde yüz ifadesi daha da kararmıştı. Sık sık olduğu gibi, biraz küntlük yolu yumuşattı ve çok geçmeden Julian kendini Cartham'ın karşısında, ziyaretçilere dekorasyon maliyeti hakkında spekülasyon yapmaları için adeta yalvaran bir ofiste otururken buldu. Yıldız kaplı duvarda iki Eski Ustalar tablosu vardı ve şamdanlardan mürekkep hokkasına kadar her şey altından yapılmış gibi görünüyordu.

Tüm bunlar Julian'ın Cartham'ın kendisi hakkında edindiği izlenime mükemmel bir şekilde uyuyordu. Julian'dan birkaç yaş büyüktü, aristokrat bir ailenin Amerika'da doğmuş ve genç bir adam olarak atalarının topraklarına geri dönmüş küçük bir akrabasıydı. Julian'ın anladığı kadarıyla, Cartham uzak aristokrat bağlantılarını, açtığı oyun cehennemine potansiyel müşteriler toplamaktan başka bir sebep olmaksızın, mümkün olan her balo salonuna girebilmek için kullanıyordu. Fransa ile savaşın sona ermesinden bu yana geçen birkaç yılda oyun cehennemlerinin işlerinde bir patlama yaşanmıştı ve Cartham'ın ofisinde sergilenen gösterişli servet, işlerin gerçekten de iyi olduğunun bir kanıtıydı. Hem de çok iyi.

Ama görünüşe göre, finansal başarı Cartham için yeterli olmamıştı. Julian da bu yüzden buradaydı.

"Biliyor musun, Belfry, senin öyle bir tip olduğunu düşünmezdim," dedi Cartham bir açılış konuşması bile yapmadan. "Evlenmeye niyetli olduğunuza dair hiçbir belirti vermediniz, bu yüzden burnumun dibinden bir hanımefendi çalmanızı kesinlikle beklemezdim."

Bu, Julian'ın aşağı yukarı beklediği karşılamaydı, bu yüzden bu karşılamadan etkilenmemişti. "Onu çaldığımı sanmıyorum, Cartham," dedi, sanki bu konuşma onu pek ilgilendirmiyormuş gibi sandalyesine yaslanarak. "Ne de olsa o

Kendi düşünceleri ve fikirleri olan bir yaşıydı ve teklifimi kabul etmesi için hiçbir şekilde zorlanmadı."

Cartham küçümseyici bir el salladı.

"O bir kadın ve geçtiğimiz üç yıl boyunca gözlemlediğim kadarıyla, kendisine söyleneni yapan bir kadın. Onu Willingham'ın evindeki partide yalnız yakalayıp kafasını karıştırmak, babasından ve benden uzaklaştırmak çok akıllıcaydı." Cartham dirseklerini masasına dayamış, parmak uçlarını birbirine bastırarak, ağzı ince bir çizgi halindeydi. Koyu renk saçları vardı ve Julian onu son gördüğünden beri saçma sapan bir bıyık bırakmaya karar vermiş gibiydi. Şu anda yüzündeki her şey kızgınlık yayıyordu.

"Belki de onunla gerçekten konuşmak için yeterince zaman harcamadınız," dedi Julian, ses tonunu hoş tutmaya çalışarak. "Çünkü sizi temin ederim, benim tanıdığım Leydi Emily'nin -Lady Julian, şimdi," diye ekledi, küçük bir memnuniyetle, "kendine ait bir sürü düşüncesi var. Ve senin onunla evlenmeye hiç niyetin olmadığını bilecek kadar da zeki."

Cartham pişmanlık duymuyor gibiydi. Julian'ın tamamen gösteriş için olduğundan neredeyse emin olduğu bir çift altın çerçeveli gözlük takıyordu, çünkü onu daha önce hiç takarken görmemişti.

Julian bekledi.

"Leydi Emily ile ilgili niyetim sizi ilgilendirmez, Belfry."

Ve o anda Julian, Emily ile evlendiği için çok ama çok memnundu, böylece Emily bu adamın yanında tek bir dakika bile geçirmek zorunda kalmayacaktı.

"Buraya seninle tartışmaya gelmedim Cartham," dedi Julian. "Rowanbridge'in sana olan borcunu görmeye geldim, böylece borcumun tamamını ödeyebilirim ve bir daha asla karımın koklama mesafesine yaklaşmamanı sağlayacak başka ne varsa." Karım sözcüğünü telaffuz etmek hâlâ tuhaf geliyordu - bir karısının olmasına alışık değildi.

Cartham'ın gözlerinde kurnaz bir parıltı belirdi, Julian'a banka hesabının çok büyük bir darbe almak üzere olduğunu kesin bir dille bildiren bir parıltı. Ve gerçekten de Cartham, Julian'ın Rowanbridge Markisi için birden fazla merhametsiz düşünceye kapılmasına ve Rowanbridge'in borcunun gerçek miktarı her neyse ne kadarını ödediğini merak ederek Cartham'a şüpheli bir bakış atmasına neden olan bir meblağ söyledi. Yine de, bu Julian'ın

Aush'un hesapları fazlasıyla yeterliydi ve bu konuyu tartışma dürtüsüne direndi.

Ama Cartham'ın tam fiyatının bu olmayacağını biliyordu. "Ve?" diye sordu.

Cartham'ın gözleri masumca açıldı. "Ne ima ediyor olabileceğinizi hayal bile edemiyorum."

"Bence yapabilirsin," dedi Julian, kıpırdamadan. Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Çünkü Cartham, ben aptal değilim ve Willingham'ın malikânesine gitmeden önce kasabada birkaç soru sordum. Bu sayede Leydi Emily'nin geçmişte Rowanbridge'in borçlarını üstlenmeye istekli en az bir talibi olduğunu biliyorum. Bu yüzden biraz daha araştırdım ve Rowanbridge'in savaş sırasında kötü giden bir kaçakçılık operasyonuna büyük yatırım yaptığını öğrenince şaşkınlığımı tahmin edin - anladığım kadarıyla birkaç gemi fırtınada kaybolmuş."

Julian konuşurken Cartham'ı dikkatle izledi ve tepkisini ölçtü. Cartham'ın yüz ifadesi temkinliydi, parmakları hâlâ birbirine yapışık ve bakışları temkinliydi.

"Öyle mi?" Cartham yüzünü ekşitmeden konuştu. "Bu işin içinde olmak çok kötü bir şey Belfry, kimilerine göre neredeyse hainlik."

"Bazıları olabilir," diye onayladı Julian, bir kez daha arkasına yaslanıp ayak bileğini karşı dizinin üzerinden geçirerek. "İşte bu yüzden Rowanbridge'i bu operasyona ilk dahil edenin kim olduğu ortaya çıkarsa büyük talihsizlik olur."

Cartham kıpırdamadan durdu. "Ne demek istediğinizi anlamadığımdan eminim."

Julian ona ince bir gülümseme verdi. "Pekâlâ," diye kabul etti. "Bu yeterince adil. Ama şunu bil ki, benim de ceplerim çok dolu -sanırım seninkiler kadar dolu- ve bugünlerde paranın neleri satın alabildiği hayret verici. Örneğin yakılması gereken mektuplar gibi." Kasten durakladı. "Varsayımsal olarak konuşuyorum."

Cartham'ın gözleri o aptal küçük gözlüklerin arkasında kısıldı.

"Elbette," dedi. "Benden istediğin bir şey var mıydı, Belfry?" "Hiç de değil," dedi Julian, neredeyse -neredeyse- eğlenmeye başlamıştı. "Çok uzun Karımdan ve ailesinden uzak durmaya devam edersen, bir daha birbirimizi görmemiz gerektiğini sanmıyorum."

Cartham abartılı bir alaycılık tonuyla, "Ne yazık," dedi. Başını iki yana salladı. "O fahişe amacına hizmet etti, her neyse - her aileden beyefendiler bana patronluk taslıyor-"

Kendini içinde bulduğu oldukça rahatsız edici durum nedeniyle, yani Julian'ın yakasına yapışmış ve onu yarı yarıya koltuğundan çekip çıkaran eli nedeniyle, bu noktada daha fazla ilerleyemedi.

"Leydi Julian'dan bir daha bu şekilde bahsetmeden önce çok dikkatli düşünmenizi tavsiye ederim," dedi Julian sessizce, Cartham'la göz temasını hiç kesmeden, ani hareketinin diğer adamın gözlüklerini yamulttuğunu küçük bir memnuniyetle fark ederek. "Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Cartham ona öldürücü bir bakış attı.

"Çık dışarı, Belfry," dedi Julian'ın elinden kendini kurtararak. Arkasına uzanıp bir zili çekti ve bir an sonra ofisinin kapısı açıldı, muhtemelen dışarıda patronunun işaretini bekleyen bir hizmetçi tarafından.

"Memnuniyetle," dedi Julian soğukkanlılıkla, geriye doğru bir adım atarak ve pantolonunu silkeleyerek. "Sabahleyin bir banka havalesi göndertirim, sonra da sanırım birbirimizi bir daha görmemize gerek kalmaz." Şapkasını aldı ve kapıdan çıkarken Cartham'a alaycı bir selam verdi.

"Sen bir aptalsın Belfry," diye arkasından seslendi Cartham. "Planın her neyse, değmeyeceği kadar sorun çıkaracak gibi görünüyor."

"Değil," dedi Julian omzunun üzerinden, dönme zahmetine bile girmeden ve merdivenlerden inip sokağa geri dönerken Emily'nin bugün ona ödettiği paraya rağmen -bir daha asla konuşmak istemediği bir adama ilkel tehditler savurmak zorunda kalmasına rağmen- hâlâ ciddi olduğunu fark etti.

Emily buna değdi.

Ya da en azından onun için yapabileceği şey buydu.

On bir

Emily aynı öğleden sonra, bir anda kendini bir evin komutanı olarak bulmanın *biraz garip olduğunu* düşündü.

Mantıklı düşündüğünde, hayatının son on yılının büyük bir bölümünü hazırlanarak geçirdiğinden başka bir şey değildi bu - zaten evlilik pazarına çıkan her kadının nihai amacı da bu değil miydi? Varlıklı bir adamla evlenmek ve onun evini çekip çevirmekle görevlendirilmek?

Ancak Emily için böyle bir sorumluluğun kendisine hemen verileceğini düşündüğü günler çoktan geçmişte kalmıştı. Elbette ilk sezonunu geçirmiş ama sonraki iki sezonu kardeşi sayesinde kaybetmişti. Jack'le hiçbir zaman yakın olmamışlardı - gecenin karanlık saatlerinde, uyku ondan kaçtığında, ölümünden sonra onu özlemediğini kendi kendine bile itiraf edebilirdi - ama zamanda geriye gidip o sabah şafak vaktine dönebilseydi ve havaya ateş etmesi için ona yalvarabilseydi, bunu gözünü kırpmadan yapardı. Bunun yerine, Emily'nin anladığı kadarıyla aralarındaki anlaşmazlıkta haksız taraf olan ve adamın karısına yapılan bir hakaretle ilgili olan rakibini öldürmüş ve Aee'ye Kıta'ya gitmek zorunda kalmış, daha sonra da annesinin nazıkçe "nahoş koşullar" olarak adlandırdığı şartlar altında orada ölmüştü.

Emily'nin önümüzdeki iki mevsimi kırsal kesimde inzivada geçirmeye zorlanması hiç adil görünmüyordu, önce skandalın yatışmasını bekleyecek, sonra da uygun yas dönemini gözlemleyecekti. *Ne de olsa* yanlış bir şey yapmamıştı.

Elbette bu şikâyetini hiçbir zaman dile getirmemişti - nadiren hiçbir şikâyetini dile getirmezdi.

Bayanlar şikayet etmedi. Sadece işlerine devam ettiler.

Ama Şimdi, işte buradaydı, nihayet varlıklı bir kocayla evlenmişti ve birdenbire bir hafta öncesine göre çok daha fazla sorumluluk yüklenmiŐti.

Bayan Larkspur, "... haftalık menüler, onayınızı vermeniz için," diyordu ve Emily, odadan odaya geçerken bir noktada hizmetçiyi dinlemeyi bıraktığını suçlu bir acıyla fark etti. Julian'ın bu sabah ayrılmasından sonra uşağı Bramble, Emily'yi Bayan Larkspur'un becerikli ellerine teslim etmişti ve son üç çeyrek saati evi baştan sona gezerek geçirmiŐlerdi; Emily hangi odaların yeni duvar asmalarına ihtiyaı olduğuna, hangi sandalyelerin yeniden dŐenebileceėine dair zihninden notlar alıyordu. Evin kendisi, bir gün önce de belirttiği gibi, saygın ve iyi döşenmişti, ancak Emily'nin düzeltmeyi amaçladığı dekorda kadınısı bir dokunuŐun eksikliği açıkça görülüyordu.

"Bu kulağa hoş geliyor mu leydim?" Bayan Larkspur nazıkçe sordu. Orta yaŐlarda, güler yüzlü bir kadındı, muhtemelen Őehirdeki herhangi bir aristokrat evde iş bulabilirdi; Emily geç de olsa onu bunun yerine ahlaksız bir tiyatro sahibi için çalışmaya iten Şeyin ne olduğunu merak etti. "Kulağa son derece hoş geliyor, Bayan Larkspur," diye yanıtladı Emily, eklemeyi önce, "Ne zamandır Lord Julian için çalışıyorsun?"

Bayan Larkspur sevgiyle gülümsedi. "Bu evi satın aldıktan kısa bir süre sonra leydim," dedi. "Eskiden Everly Manastırı'nda çalışıyordum, ama mareŐallık, yani yeğenime daha yakın olmak için Şehirde yaŐamayı tercih ettim." Konuşurken biraz endişeli görünüyordu.

"Everly Priory," dedi Emily yavaşça, biraz kaşlarını çatarak. "Orası Lord Julian'ın çocukluk evi değil mi?"

"Evet, leydim." Bayan Larkspur başını salladı.

Ama Emily, Bayan Larkspur'un aslında söylemek üzere olduğu Şeyin bu olmadığını düşündü. Markizden -muhtemelen Julian'ın annesinden- söz etmişti.

-Aniden kendini yakalamadan önce.

Garipti.

Ancak Emily o anda bu konu üzerinde düşünme fırsatı bulamadı çünkü kibar ve meraklı bir *miyavlama* konuşmanın devamını engelledi.

Emily'nin eteklerinin altından belirgin bir pençe çıkınca Emily ve Bayan Larkspur irkilerek hep birlikte döndüler.

"Cecil!" diye bağırdı ve eteklerini kaldırarak yavru kediyi dışarı çıkarıp kucağına aldı. "Nereden geldin sen?"

"*Miyav*," dedi neşeyle, mırıldanarak. Burnundaki beyaz kürk şeridine bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi.

"Bu sabah mutfağa indi bile," dedi Bayan Larkspur, yavru kediye isteksiz bir şefkatle bakarak. "Korkarım mutfak hizmetçileri onu fena halde şımartacak."

"Zaten şımarık olduğundan daha kötü değil," diye bir ses geldi arkalarından ve Emily kocasının yemek odasına girdiğini görmek için döndü.

"Karım," dedi Emily'ye başıyla selam vererek. "Şeytan," diye ekledi Cecil'e içtenlikle, o da cevap olarak yalamak için bir patisini kaldırdı.

"Merhaba," dedi Emily, onu gördüğüne garip bir şekilde memnun olmuştu. "Evde mi yemek yiyeceksiniz lordum?"

Bayan Larkspur sordu. "Geleceğim," dedi Julian, Cecil'e hâlâ şüpheli bir bakış atarak.

Bayan Larkspur, "Cook'a hanımefendiye katılacağınızı haber vereyim o zaman," diyerek aceleyle geri çekildi.

"Normalde evde yemek yemiyor musunuz?" Emily merakla Cecil'i göğsüne bastırarak sordu.

Julian ona bakarak, "Çok sık değil, hayır," dedi. "Sanırım artık bunu daha fazla alışkanlık haline getireceğim."

"Benim yüzümden kendini mecbur hissetme," dedi Emily biraz tereddütle. "Bana eşlik etmek zorunda hissetmeni istemem."

"Biz evliyiz," dedi Julian, ağzının köşesi biraz yukarı kıvrılmıştı. "Ne de olsa birlikte en azından biraz zaman geçireceğimizi düşünmüştüm - özellikle de gün içinde birbirimizi pek görmeyeceksek."

"Elbette," dedi Emily belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla. Julian'ın her günün bugün olduğu gibi gelişeceğini hayal etmediğini ummayı tercih ediyordu - kafasının içinde genellikle davranışlarının çoğunu yöneten pratik ses ona Belfry'nin rahat hissedeceği bir yer olmadığını hatırlatsa bile, onu işte görmek çok ilgisini çekiyordu.

Ama yine de merak ediyordu. Ve kendini bildi bileli, hiçbir şeyi merak etmesine izin verilmemişti.

İç çekişini bastırarak neşeyle, "Çay ister misiniz? Kütüphaneye biraz göndertmek üzereydim, henüz orayı keşfetme fırsatım olmadı."

"Belki daha sert bir şey," dedi kuru bir sesle, ama yine de odadan çıkıp kütüphaneye doğru ilerlerken kolunu ona uzattı. Emily'nin ailesinin kütüphanesi her zaman babasının alanı olmuştu -içinde onun ilgisini çekecek çok az kitap vardı ve zaten orada oyalanmasına da izin verilmiyordu. Julian'ın kütüphanesi, Bayan Larkspur'la yaptığı turda fark etmişti ki, oldukça davetkârdı; çok büyük değildi, ama 1replace'in önüne serpiştirilmiş birkaç abartılı koltuk ve bir pencere kenarı vardı. Raflar sırtları kırık kitaplarla doluydu: Böyle bir manzara Emily'yi her zaman anlaşılmas bir şekilde neşeli hissettirirdi.

Yüz ifadesindeki bir şey düşüncelerinin bir kısmını aktarmış olmalıydı, çünkü Julian çay için zili çaldıktan ve büfeye geçip orada duran sürahiyle meşgul olduktan sonra, neredeyse gelişigüzel bir şekilde, "Koleksiyonumuza eklemek istediğin kitapları satın almalısın," dedi.

Bu sözler üzerine Emily'nin içinde bir şeyler ısındı. Violet'in Lord James'le paylaştığı evdeki kütüphanesini her zaman biraz kıskanmıştı ve kendisinin de kitaplarla dolu bir odası olabileceği düşüncesiyle içinde küçük bir heyecan hissetti.

Üstelik annesi tarafından onaylanması gerekmeyen kitaplarla doluydu. Violet'ten tamamen uygunsuz bazı başlıklar önermesini istemesi gerekecekti.

Emily, Cecil'i pencere kenarındaki koltuğa bırakırken kocasına düşünceli bir şekilde baktı; Julian konuştuktan sonra büfeye dönmüştü, bu yüzden sadece sırtının düz çizgisini görebiliyordu, elleri sürahinin tıpasını açmak ve içindeki sıvının bir kısmını bir bardağa dökmek için hızla çalışıyordu.

Omzunun üzerinden bir kez daha baktı ve onu kendisine bakarken yakaladı. "Biraz ister misin?" diye sordu, sürahiyi hafifçe kaldırarak, gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

"Ne... ne oldu?" Emily sordu. *Hayır demeliydi, teşekkürler*
Tabii ki hemen, ama yardım edemedi ama onun neredeyse...

Ona meydan okuyarak.

"Brandy," dedi, bakışları hızlı bir şekilde vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken. "Aslında çok güzel bir Fransız brendisi."

Emily çenesini kaldırdı. "Evet, lütfen."

Kaşlarını kaldırdı, sonra büfeye döndü ve başka bir bardağa küçük bir ölçü konyak doldurdu. Söze gerek duymadan ona da bir bardak uzattı ve kadın bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldı.

O da hemen elinin altındaki en yakın yüzeye tükürdü - ki o da Julian'ın ceketiydi.

Emily öksürerek, "*Neden*," dedi, "bunu neden içtin?"

Julian ceketinden damlayan konyağa, sonra hâlâ öksürmekte olan Emily'ye ve en sonunda da elindeki bardağa baktı. Uzun bir yudum aldıktan sonra bardağı en yakındaki yan masaya bıraktı ve ceketini bir iş adamı edasıyla çıkardı.

"Bence daha iyi bir soru," dedi elindeki vıcık vıcık kumaşa kederli bir bakış atarak, "onu neden ziyan ettiğin?"

"Tadının neye benzeyeceğini nereden bilebilirdim ki?" dedi öfkeyle, ellerini kalçalarının üzerine koyarak. Öksürmeyi bırakmıştı ve şimdi ona şüpheyile bakıyordu. "Daha önce kimse bana konyak verdiğini görmemişti!"

"Eğer bu şekilde davranacaksan, bu onların büyük bir bilgelik gösterdiğini gösterir," dedi Julian karanlık bir şekilde, ceketini yakındaki bir sandalyeye fırlatıp kravatını gevşeterek. Şimdi üzerinde gömlek kolları ve yeleği vardı ve Emily'nin aklına bir gece önce kravatını gevşetip altın rengi tenini ortaya çıkardığı an geldi.

Oturma odasının önündeki koltuklardan birine oturdu, kadehini burnuna götürdü ve bir şeyler mırıldandı.

"*Burnumu* bile yakıyor," dedi kızgınlıkla.

Julian ona yarım bir gülümseme verdi ve sandalyesinin koluna tünedi, bardağı tekrar elindeydi.

"Genelde bu şekilde tüketilmesi amaçlanmaz." Brendisinden bir yudum daha aldı ve başını hafifçe arkaya yatırarak tadını çıkardı, Emily'ye boğazındaki uzun çizgiye takdir dolu bir bakış atma fırsatı verdi.

Emily bardağına baktı ve mümkün olan en küçük yudumu aldı. Boğazını yine yaktı ama ilk yudumdan daha az yakmıştı ve bu sefer daha iyiydi

Yutkunurken vücuduna yayılan sıcaklığı takdir edebiliyordu. "O kadar da kötü değil," dedi temkinli bir şekilde ve Julian buna kahkahalarla güldü.

"Bu şişe birçok erkeğin bir yılda kazandığından daha pahalıya mal oldu," dedi başını sallayarak. "*Fena değildir* çok daha iyi."

"Sana belki," dedi Emily. "Sanırım bir bardak rata1a beni de mutlu ederdi, eğer iş o noktaya gelirse."

Julian yüzünü

buruşturdu. "Rata1a

iğrenç."

"Hayır, değil. Tadı çok lezzetli."

"Çok tatlı."

"Çayını tanıdığım bütün kadınlardan daha tatlı içen adam söylüyor bunu," dedi Emily, bu bilgiyle ona hükmettiği için kendini biraz muzaffer hissederek. Buna hazır bir cevabı olmadığını görünce ekledi, "Ayrıca tatlı şeylerin tadı güzeldir. Beyefendilerin rata1a'dan neden şikayet ettiklerini hiç anlamadım. Sanırım sadece daha erkeksi görünmek için."

"Oh?" diye sordu, kelimeyi yavaşça uzatarak. "Bu konuda yardıma ihtiyacım var mı?"

O anda Emily'nin aklına, evlenmeden önce başka beylerin onu öpmesine izin verseydi belki de daha iyi olurdu gibi çılgınca bir düşünce geldi. Ah, elbette mahvolmak istemezdi -gerçi zaman zaman bu Bay Cartham'ın arkadaşlığına tercih edilebilir gibi görünüyordu- ama belki biraz daha cesur olsaydı, beyefendilerin biraz daha rahat davranmasına izin verseydi, şimdi Julian'ın cazibesine bu kadar açık olmazdı. Ne de olsa yirmi üç yaşındaydı; baştan çıkarıcı bir bakışa ve kocasının alnındaki bir tutam saça bu kadar kolay kapılması saçma görünüyordu, ama işte buradaydı, ne yaptığıının tam olarak farkında olmadan saçı fırçalamak için uzanıyordu.

"Size iltifat etmemi bekliyorsanız," dedi biraz soluk soluğa, "umarım tüm iltifatlarımı etkilememi istediğiniz hanımlara sakladığımı anlarsınız."

Julian daha da yaklaşırken sırıttı.

"Kırılğan egom nasıl iyileşecek?" diye mırıldandı, ağzı onunkine inmeden bir an önce.

Yavaşça, tembelce öpüştiler, sanki dünyanın bütün zamanına sahiplermiş gibi ve bir süre sonra kapı çalındı ve hemen ardından çay servisi taşıyan bir hizmetçi tarafından açıldı. Emily bu sırada Julian'ın elinin göğsünde durduğunu, diğer elinin de saçlarına dolandığını fark edince kıpkırmızı kesildi.

Ancak çayın ortaya çıkması bu tür faaliyetlere bir son verdi ve Emily onlar için çay doldurmak üzere ayağa fırladı, ancak Julian çay fincanına o kadar çok konyak doldurdu ki Emily artık bu içeceğe *çay demenin* bile ne kadar doğru olduğunu sorgulamaya başladı. Kendini biraz cüretkâr hissederek kendi fincanına da biraz konyak ekledikten sonra replace'in önündeki yerine oturdu. Henüz Eylül ayının ortasındaydı, ama tempolu, esintili bir gündü ve Aames Aicker ızgarada neşeyle ötüyordu.

"İltifat etmek istediğiniz hanımlardan bahsetmişken," dedi Julian, otururken
-daha uygun bir şekilde, daha az kaba davranış olasılığı olsa da
-Emily'nin karşısındaki koltuklardan birine oturdu. "Henüz bir saldırı planı oluşturmadınız mı?"

"Hayır," dedi Emily yavaşça, elindeki çay fincanına bakarak, gözleri tabaktaki çiçeksi deseni izliyordu. "Bugün daha çok evin düzenini öğrenmekle meşguldüm, yarın da şu anda şehirde olduğunu bildiğim hanımların isimlerinin bir listesini çıkarmayı düşündüm, böylece ilk kimi ziyaret edeceğime dair bir strateji oluşturabilirim." Sesine bir dereceye kadar coşku yansıtmaya çalıştı, ancak gerçekte bu olasılık pek de çekici değildi. Elbette arkadaşlarını ziyaret etmeyi dört gözle bekliyordu -Violet, Diana, Sophie ve yıllar boyunca sohbet etmekten keyif aldığı diğer hanımlar
-Ama annesinin daha korkunç arkadaşlarından bazılarıyla kibarca sohbet etme fikri hiç de çekici değildi.

Yine de, Julian'ın teklifini kabul ettiğinde kabul ettiğinden daha fazlası değildi, bu yüzden isteksiz görünmek istemedi.

"Daha kolay olanlarla başlayacağım -evliliğimiz etrafında dönebilecek dedikodulara aldırmadan bana soğuk davranacağını düşünmediğim hanımlar- ve biraz sonra daha telaşlı hanımlarla uğraşacağım." Sesinde herhangi bir belirsizlik belirtisi bırakmamaya çalışarak, karar vermeden önce bu hareket tarzı hakkında dikkatlice düşündüğü izlenimini vermeyi umuyordu. Bu biraz zaman alacaktı.

Bir şey yapmadan önce ailesinin tepkisini görmek için omzunun üzerinden soru sorarcasına bakmak zorunda kalmamaya alışıyordu. Julian elbette kocasıydı - yasal olarak ona istediği her şeyi yapmasını emredebilirdi - ama otoriter bir tipe benzemiyordu.

Şanslıydı.

"Sen nasıl uygun görürsen," dedi Julian, konyak aromalı çayını yudumlarken. "Ben günlerimi Belfry'de gösteriyle ilgili her şeyin yolunda gittiğinden emin olarak geçireceğim, sen de günlerini sosyete kadınlarının gözüne girmeye çalışarak geçireceksin ve bir de bakmışız ki, ortalığın *diline düşmüşüz*." Sesinde kendini beğenmiş bir memnuniyet vardı.

-Her şeyi kendi zevkine göre mükemmel bir şekilde düzenlediğini düşünen bir adam gibi.

Emily hafif bir hayal kırıklığıyla tam olarak istediği gibi olmadığını düşündü ama yine de bir ay önce kendisi için hayal ettiği gelecekte çok daha iyiydi. O kimdi ki şikâyet etsin?

Pencere kenarındaki koltuktan ağlamaklı bir *miyavlama* sesi geldi ve Cecil'in orada olduğunu bir an için unutarak omzunun üzerinden baktı. "Merhaba sevgilim," diye seslendi. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," dedi Julian. "Sorduğun için teşekkürler." Durakladı, sahte bir düşünceyle. "Oh. Kediyle mi konuşuyordun? Ne kadar büyüleyici."

"Cecil daha bir *bebek*," dedi Emily korumacı bir tavırla. Mantıken, Emily Cecil'in muhtemelen kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu biliyordu - daha önce evim dediği ahırdan ya da ara sokaktan bir handa sıcak bir yatağa girecek kadar kurnaz olan herhangi bir yavru kedinin hayatta kalma içgüdülerinin son derece gelişmiş olduğu açıktı. Yine de onun için endişelenmekten kendini alamıyordu. Daha önce hiç *kendisine* ait bir şeye sahip olmamıştı, böyle bir şeye değil. Kendi sessiz yöntemleriyle ailesiyle ilgilenmiş, anne babasının ruh halini yatıştırmış, tüylerini diken diken etmiş, huzurlu bir yuva sağlamak için elinden geleni yapmıştı ama bu aynı şey değildi. Cecil onun sorumluluğundaydı, korumak onun göreviydi. Sevmesi gereken.

"Cecil Lucifer Beelzebub," dedi Julian, çay fincanını yere bırakıp ayağa kalkarak, "tam bir baş belası." Ona doğru yürümeye başladı.

"Çocukluğunda kedilerle ilgili travmatik bir deneyim mi yaşadın?" Emily kızgınlıkla sordu. "Bu tür bir düşmanlığı başka neyin

açıklayabileceğini düşünemiyorum."

"Yapamaz mısın?" Julian sordu. "Cecil Lucifer Beelzebub'ın düğün gecemizi mahvettiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Emily kızardı. "Bunu fazlasıyla telafi ettik."

"Sonunda," dedi Julian, acı çekmiş görünüyordu. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, çocukken kedilere bayılırdım. On bir yaşıma bastığım yıl ahır kedilerimizden biri yavrulamıştı ve Robert, Frannie ve benim birer yavruya isim vermemize izin verilmişti."

"Seninkinin adı neydi?" Emily sordu.

"Puck."

"Puck," diye tekrarladı Emily yavaşça. "Tıpkı-"

"*Bir Yaz Gecesi Rüyası*, evet," dedi Julian sabırsız bir el sallayarak.

Emily kıkırdadı. Julian içini çekti. "Evet, biliyorum," dedi, bu tür şakaları daha önce defalarca duymuş bir adamın havasıyla. "Her şey çok tahmin edilebilir."

"İtiraf etmeliyim ki, Shakespeare'e bu kadar düşkün on bir yaşında pek fazla çocuk tanımıyorum," dedi Emily, hâlâ kıkırdayarak. "O zamanlar bile sahnede bir hayat hayal ediyor muydun?"

"O oyunu hiç *izledin* mi?" Julian öfkeyle sordu. "Tam bir çılgınlık. Tam da bir çocuğun ilgisini çekebilecek türden bir şey. Babam-" Aniden sözünü kesti, ağzından çıkan kelimelerden ürkmüş gibiydi. Emily nefesini tuttu, zorlamak istemiyordu ama yine de çok merak ediyordu.

"Bir yaz komşu köye gelen bir tiyatro topluluğu vardı," dedi Julian kısa bir aradan sonra. "*Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı izlemeye gitmiştim -biraz renkli olduğunu söyleyebiliriz- ve biraz takıntılı hale gelmiştim." Emily'nin önünde durmuş, konuşurken hatırı sayılır boyuyla ona bakıyordu ve Emily kendini onun bakışlarının gücüne kapılmış, gözlerini kaçırılmaz halde buldu. "Monologların birçoğunu ezberledim ve yemek masasında bunları ezbere okuduğum biliniyor."

Emily bu çocuğa ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu -kendi ailesine hiç benzemeyen, sevgi dolu ve misafirperver bir aile gibi görünen bu çocuğa; *Bir Yaz Gecesi Rüyası'nın* çılgınlığına ve mizahına hayran olan bu çocuğa. Bu çocuk nasıl olmuştu da yıllarını babasıyla konuşmadan geçiren bir adam haline gelmişti? Bu çocuk nasıl olmuştu da "*Much Ado About Nothing* "in ciddi bir felsefe kitabına dönüştürülmesi gereken bir oyun olduğunu düşünen bir adam haline gelmişti?

Bu çocuk sevdiği şeyleri sevmeyi nasıl unutmuştu?

Burada dikkatli davranması gerektiğini biliyordu, bu yüzden biraz tereddütle, "Ailen yemek masasında monologlara izin verir miydi?" diye sordu.

Cevap vermeyeceğini düşünmesine neden olacak kadar uzun bir süre sessiz kaldı ve sonunda, "Evet... Beni... şakaya aldılar. Aslında üçümüz de, ama özellikle ben, her zaman bir baş belasıydım."

"Şok oldum," diye mırıldandı Emily, yüzünü ekşitmeden ve Julian ona hızlıca sırtıttı.

"Sanırım bunu biraz kasıtlı olarak yaptım - babam ve erkek kardeşim namuslu, terbiyeli tiplerdir, bu yüzden onları kışkırtmaktan, bir tepki almaya çalışmaktan, neler yapabileceğimi görmekten biraz zevk aldım. Sanırım pek çok çocuğun yaptığı gibi."

Sözcükler, bilgeliklerini düşünmeye vakit bulamadan dudaklarına döküldü ve sordu: "Çan Kulesi'ni bu yüzden mi satın aldın? Babanın nasıl tepki vereceğini görmek için mi?"

Bir an önce yüzünde beliren sırıtış kayboldu ve bakışlarını kaçırarak çay fincanının içindekilere baktı, 1 lamba yüzüne dans eden gölgeler düşürüyordu. Şaşırtıcı derecede genç görünüyordu, diye düşündü, o buz gibi bakışın tüm gücü ortada olmadığına -kirpikleri yanaklarına karşı haksız bir şekilde uzundu, kaşları düşünceli bir şekilde hafifçe çatılmıştı, ağzı kenarlardan hafifçe aşağı doğru kıvrılıyordu.

"Belki de," dedi adam, uzun bir sessizlik anından sonra, tekrar başını kaldırıp onun gözlerine bakarak. "Gerçekten sinirlenmeden önce onu ne kadar zorlayabileceğimi, onu ne kadar test edebileceğimi görmek istedim. Ve o zaman bile bana bir süreliğine müsamaha gösterdi." Alaycı, acı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ta ki yapmayana kadar." Bir an durakladı. "Hikâyenin tamamı size anlatıldı mı bilmiyorum - tonlarca dedikodunun bu konuda ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum - ama babam Belfry'ye birkaç yıl tahammül etti. Ancak Frannie ilk kez sahneye çıktığında sabrı tükendi ve onu satmamı emretti. Açıkçası ben de reddettim."

"Sen... pişman mısın?" diye sordu, onu zorladığının, belki de çok ileri gittiğinin farkındaydı ama şimdi onun düşüncelerine bu nadir bakış açısını elde ettiği için kendini durduramıyordu.

İç çekti. "Anneme yaşattığım acılardan dolayı pişmanım," dedi. "Robert ve Frannie'yi istediğim kadar sık göremediğim için pişmanım - onlarla buluşmalarımın biraz kaçamak olması gerektiğinden, bir aile yemeğine öylece gelemediğimden pişmanım. Ama Belfry'den pişman değilim, orada başardıklarımla gurur duyuyorum. Ve eğer babam bunu göremiyorsa, benden çok skandalla ilgileniyorsa, bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Sesi sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu, diye düşündü birden ve Belfry'yi saygın, uygun, etkileyici yapma isteğini yeniden düşündü ve bir anda tam olarak kimi etkilemeye çalıştığını merak etti.

Aniden ayağa kalktı, çay fincanını yere bıraktı ve ona doğru ilerledi. Kadın uzanıp elini adamın elinin içine koydu ve adamın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Ailem hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" dedi, masum numarası yaparak. "Onun yerine biraz daha Shakespeare tartışmak ister miydiniz?"

"Hayır," dedi ve bir elini tembelce kolunda gezdirmek için uzandı, dokunuşunun ardından tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Ben daha çok iptal edilen düğün gecemiz konusunu ele almaya devam etmekle ilgileniyorum - ne de olsa telafi etmemiz gereken kayıp zamanlarımız var, değil mi?"

Emily pencereden dışarı baktı. "Ama-ama *öğleden sonra*," dedi kararsızca. Gündüz vakti böyle şeyler yapmak doğru değildi elbette.

"O zaman seni görmek daha iyi," diye mırıldandı Julian, kolları kızın etrafına uzanıp elbisesinin yakasını kapalı tutan ipleri çekiştirdi.

Tam zamanında Cecil miyavladı.

Julian başını eğerek, "Şimdi olmaz, cehennem canavarı," diye mırıldandı. Bu ikisinin de bir süre için söylediği son şey oldu.

On iki

Diana birkaç hafta sonra, "Yeni evli bir kadının bu kadar mutsuz görünmesi gerektiğini *sanmıyorum*," dedi. "Belfry seni ihmal mi ediyor? Şafakta ona silahla meydan okuyayım mı?"

Violet ona, "Kıta'ya gitmek zorunda kalırsan Jeremy'yi St. George'da asla göremezsin, Diana," diye hatırlattı.

"İyi bir noktaya değindin, Violet, iyi bir noktaya değindin," diye kabul etti Diana. "Bunun yerine onu zehirleyeyim mi?"

"Yapmamayı tercih ederim," dedi Emily sakince, bıçağının düzgün ve hassas darbeleriyle bir çöreğe reçel sürerken. "Korkarım siyah beni biraz hastalıklı gösteriyor."

Çarşamba öğleden sonraydı ve Emily, Violet ve Diana'yı çaya davet etmişti. Arkadaşlarına ev sahipliği yapmak yeni bir deneyimdi; yıllardır Violet'in ya da Diana'nın evlerinde toplanma alışkanlıkları vardı ve bu evlerde zorba anneler kulak misafiri olmak için pusuda beklemezlerdi. Ancak şimdi Emily'nin arkadaşlarını davet edebileceği kendine ait bir evi vardı. Kocasını sık sık dışarıda olduğu için çok az arkadaşı vardı.

Diana çay fincanının kenarından Emily'ye kurnazca bakarak, "Soruma cevap vermedin," dedi. "Sorun nedir?"

Emily aceleyle, "Hiçbir şey," dedi, Diana'nın gözlerinde o özel bakışı gördüğünde onunla uzun bir deneyime sahipti. "Julian düşünceli ve özenli olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Hayatım, o bir koca, uşak değil," dedi Diana. "Belfry'yle evliliğin daha heyecan verici sıfatlar kazandıracağını düşünmüştüm."

"Evliliğin bu kadar heyecan verici olduğunu düşünmek zor," dedi Emily yavaşça, "insan bütün gününü misafir odalarında, hayatı boyunca birlikte çay içtiği kadınlarla çay içerek geçiriyorsa."

"Sen..." Violet yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle arkasını döndü. "*Çaydan bıktın* mı?" Sanki konuşmaktan korkuyormuş gibi kelimeleri kısık bir fısıltıyla söyledi

onları gerçeğe dönüştürür.

Emily sabırsızca, "Hayır, çaydan bıkmadım," dedi ve ne demek istediğini anlatmak için çay fincanını kaldırdı. "Ama Leydi Weatherstone, Leydi Warwick ve Leydi Wight ile çay içmekten bıktım." Bunlar, Emily'nin o hafta ziyaret ettiği sosyete matronlarından sadece üçüydü; hepsi de annesiyle olan tanışıklıkları sayesinde yıllardır tanıdığı ve hiçbirisi tam olarak ısıltılı bir arkadaş olmayan kişilerdi.

Diana burnunu kırıştırdı. "Seni suçladığımı söyleyemem, neden onlarla vakit geçiriyorsun ki?"

Emily iç çekti. "Hepsi Julian'ın planının bir parçası," diye açıkladı. "Seni Belfry'ye ilk davet edişini hatırlarsın, Violet, çünkü daha saygın bir müşteri kitlesi çekmeyi umuyordu." Violet'in başını salladığını görünce devam etti. "Artık evlendiğimize göre, hanımları Belfry'ye çekmenin en iyi yolunun, o pek de düzgün *olmayan* karısının çeşitli hanımlarla bağlantı kurması olduğuna karar verdi."

"Ama neden *o* hanımlar?" Diana bastırdı. "Neden *biz* yetmiyoruz?"

Emily tereddüt etti, oyalanmak istemiyordu ama sonra kiminle konuştuğunu fark etti.

"Sen biraz..." Bunu ifade etmenin en diplomatik yolunu ararken durakladı. "Ruhlu."

Violet, bir şey söylemek yerine, çay fincanını ona doğru kaldırarak bir tür selam verdi.

"Bu *ilginç* olduğumuz anlamına geliyor."

"Öyle," diye kabul etti Emily, çünkü aklı başında hiç kimse söz konusu arkadaşları olduğunda bu konuda tartışamazdı. "Ama aynı zamanda, kötü bir üne sahip bir *tiyatrodaki* gösteriye katılmanızın, diğer tüm hanımların da aynı şeyi yapması gerektiğine dair bir işaretten ziyade, bir tuhaflık olarak görülme olasılığının daha yüksek olduğu anlamına da geliyor."

Violet koltuğunda biraz çökerek, "Yeterince makul," diye kabul etti. Kaşlarını çatı. "Yani Belfry'nin sana yaptırdığı tek şey bu mu - her gün sıkıcı hanımlarla çay içerken, seni tiyatroyu yönetme işiyle ilgilenmek için terk mi ediyor?"

"Her gün değil," dedi Emily adil olmak adına; Diana'nın kendisinin ihmal edilmiş bir eş olduğu yönündeki korkularını doğrulamak istemiyordu. Gerçekten de Julian'ın artık evde daha fazla zaman geçirdiği izlenimine kapılmıştı.

Evlenmeden önce yaptığından çok daha fazla- akşam yemeği için eve döndüğünde çeşitli hizmetçilerin yüzlerindeki belli belirsiz şaşkınlık ifadesini fark etmişti, bekârlık günlerinde böyle bir alışkanlığı yoktu herhalde. Ve onun o zamanlar akşamlarını nasıl geçirmiş olabileceğini düşünmeyi de şiddetle reddediyordu.

Violet kaşlarını çatarak, "Ama daha yeni evlendiniz," diye itiraz etti. "Hâlâ birbirinize o kadar aşık olmanız gerekmiyor mu ki, yemek ve banyo için kendinizi zar zor ayırabiliyorsunuz?" Tecrübeli biri gibi konuşuyordu. Violet kocasıyla evlendiğinde ona aşık olma şansına sahipti ve son barışmaları bir tür ikinci balayına yol açmıştı.

Diana son zamanlarda birden fazla kez, Violet ve Lord James'in Curzon Sokağı'ndaki evlerini habersiz ziyaret etmekten korktuğunu, kendi deyimiyle "hafızasından asla silemeyeceği kadar sarsıcı" bir sahneyi bölmekten çekindiğini söylemişti. Diana'nın evlilik bağları dışında hoş karşılanmayan aktivitelerde bulunmak için her fırsatta lancé'sinin evine gizlice gittiği gerçeğini gizlemek için şu anda berbat bir iş çıkardığını düşünürsek, Emily gerçekten şikayet edecek yeri olduğunu düşünmüyordu, ama on yıllık arkadaşlık ona bu konularda Diana ile tartışmamanın en iyisi olduğunu öğretmişti.

Emily çayından bir yudum alarak Violet'e, "Ama bizimki bir aşk maçı değildi," diye hatırlattı. Hizmetçiler onun her öğleden sonra aynı saatte bir demlik çay ve bir tepsi lezzet alma âdetine biraz şaşırılmış görünüyorlardı -bu moda olan bir alışkanlık değildi- ama Emily, Violet ve Diana ile geçirdiği yıllardan sonra buna alışmıştı ve şimdi her öğleden sonra saat dört civarında acıktığını fark ediyordu. Ve bu sırada annesinin gözlerinin üzerinde olduğunu farkında olmadan istediği kadar yemek ne kadar da ferahlatıcıydı. Emily her zaman zayıftı ama doymak bilmez bir iştahı vardı ve annesi bunu biricik kızında göze çarpan ahlaki bir kusur olarak görüyordu.

Emily böğürtlenli tarttan büyük bir ısırık aldı ve annesinin yorum yapacak yakınlıkta olmadığını bilmenin mutluluğunu yaşadı.

"Aşk evliliği olmasa bile *yeni* evlisiniz," dedi Diana biraz alaycı bir ifadeyle. "Benim ilk evliliğim de bir aşk evliliği değildi ama sizi temin ederim ki Templeton, Belfry'ye benzeseydi evden hiç çıkmamasını sağlardım."

Emily kaşlarını çattı, bu da Diana'nın hafif rahatsız edici gülümsemesinin genişlemesine neden oldu.

Violet gözlerini devirerek, "Diana, kes şunu, beni yemeğimden edeceksin," dedi. Görünüşte zararsız olan bu ifade karşısında Diana'nın gözleri paniğe kapıldı.

"Bana enceinte olduğunu söyleme," dedi açıkça, Violet'e dikkatle bakarak. Violet'in üzerinde kolları dirseklerinin hemen önünde biten yeşil bir sarçenet elbise vardı, koyu renk saçları başında özenle düğümlenmişti ve bukleler yüzünü çevreliyordu. Keyfi yerinde görünüyordu ama bunun dışında tamamen normal bir hali vardı.

"Yüce Tanrım, aklın neden *oraya* gitti ki?" Violet çay fincanını bir takırtıyla yere bırakarak sordu.

"Çünkü kocanızla yeni barıştınız ve az önce hasta olduğunuzdan bahsettiniz!" Diana bir dava üzerinde çalışan Bow Street Runner'ın tüm kurnazlığıyla konuştu.

"Beni hasta ettiğini söyledim," dedi Violet öfkeyle. "Bu tamamen başka bir şey."

"Eğer bir bebek olacaksa," dedi Diana, "kendimi bu değişime hazırlamak için zamana ihtiyacım olacak."

"Bu *seni* nasıl etkiler, Diana?" Emily sordu. "Bebegi olan Violet olacak. Gerçi," diye ekledi biraz gülümseyerek, "sanırım sen ve Lord Willingham'ın da yakın zamanda bir çocuk odasına ihtiyacınız olabilir."

Diana'nın yüzü soldu.

Diana biraz ürpererek, "Önlem alıyoruz," dedi. "Elbette bunun bir garantisi yok, sadece en iyisini ummak zorundayız."

"James ve ben bunu ilk evlendiğimizde yapmıştık," dedi Violet bilgece başını sallayarak. "Çok gençtik, ikimiz de kendimizi ebeveyn olmaya hazır hissetmiyorduk. Son zamanlarda daha az temkinli davranıyoruz," diye ekledi biraz kızarak. "Ama henüz bebek konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum Diana. Söz veriyorum, eğer böyle bir şey olursa, kendini duygusal olarak hazırlaman için sana yeterli zamanı tanıyacağım." Violet konuşurken hayranlık uyandıracak kadar dürüsttü.

"Önlemler," diye tekrarladı Emily. "Bana bir erkeğin-er-" dediğinde bahsettiğin şey buydu Violet.

"Evet," dedi Violet ona acıyarak ve cümlesini tamamlamasına izin vermeyerek. "Elderwild'da sana verdiğim anatomi dersi gerçekten de zamanlaması çok iyiydi."

"Sormak için bir nedenim olabilirdi," diye mırıldandı Emily, Julian'ın ev partisi boyunca tekrarladığı evlilik imalarını düşünerek. Violet ve Diana'nın yüzleri aynı şekilde sırttı. "Ama sen bebek istemiyor musun, Diana?" diye sordu, asıl tartışmalarına dönerek.

Diana omuz silkti. "Bir gün, umarım - ne de olsa Jeremy'nin bir unvanı var ve bir varise ihtiyacı olacak. Ve bir de yedek," diye ekledi derin bir iç çekerek. "Bu kadar uzun sürmese bu kadar umursamazdım -kadınlar *sonsuza kadar* çocuk doğurur. Ve eğer benden bunu en az iki kez yapmam bekleniyorsa, hayatımın olumlu *yıllarını* feda etmiş olurum. Bir *bebek* için. Bebekler *ilginç* bile değil." Parladı. "Yine de çocukları severim. Pratik yaratıklar. Ne düşündüklerini hemen söylerler. Bence Jeremy'yle üreteceğimiz herhangi bir çocuk, mantıklı konuşacak kadar büyüdülerinde ve endişe verici ses ve kokulara daha az eğilimli olduklarında benimle iyi geçineceklerdir."

"Anneliğin ne kadar güzel bir resmini sunuyorsun Diana," dedi Violet. "Gerçekten de insanın gözlerini yaşartıyor."

"Bebekleri severim," diye ekledi Emily biraz gülümseyerek. "Seninkileri bana gönderebilirsin ve senin ilgini çekecek yaşa gelene kadar üzerlerine sevgi yağdırırım, sonra da onları evlerine gönderirim."

"Mükemmel," dedi Diana sakince. "Ancak bu arada, sanırım önlem almaya devam edeceğim. Düğün günümde hasta olmak isteyeceğim son şey."

"Düğün planlaması nasıl gidiyor?" Emily, yarım fincan çayı masaya dökmeden bu işi halletmesi mümkün olmayan Violet için bir fincan çay daha doldurarak sordu. "Düğünün ne zaman olacağına karar verdiniz mi?"

Diana kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümseyerek, "Pazar günü ilk kez nikâh ilanını verecekler," dedi. "İtiraf etmeliyim ki Jeremy'nin St. George's'da, tüm *tonların* -en azından o anda şehirde olanların- önünde durduğu düşüncesi çoğu akşam beni uyutan mutlu bir görüntü." Gülümsemesi hınzırlaştı.

"Kendisinin beni uyutmak için uyumlu bir ePort yaptığı durumlar hariç."

Emily, "Senin bir düğün için bu kadar heyecanlanacak biri olduğunu düşünmezdim," dedi.

"Hayır, almayacağım," dedi Diana, elini küçümser bir şekilde sallayarak. "Yeni bir elbise bile almamayı ve zaten sahip olduğum bir elbiseyi giymeyi düşünüyorum. Ama her şeyi bu kadar eğlenceli hale getiren *Jeremy*. *Jeremy*'ye giydireceğime söz verdiğim yelek için terzisinden bulabildiği en berbat kumaş örneklerini göndermesini istedim bile."

Violet kuşkuyla, "Söz verdim," diye tekrarladı.

"Tehdit edildi," diye düzeltti Diana neşeyle. "Ve sırf neyi kabul edeceğini görmek için düğün için gittikçe daha tuhaf fikirler önermekten hoşlanmaya başladım. Artık evet dediğim için benimle tartışmaya korkuyor."

Violet ve Emily inanmaz bir şekilde homurdandılar.

"En azından düğün meseleleri hakkında," diye düzeltti Diana. "Diğer her konuda kavga etmekten gayet memnun görünüyor tabii." Kavga etmek Diana ve Lord Willingham'ın sevgilerini ifade etmenin başlıca yolu olduğu için, Emily'nin söyleyebildiği kadarıyla, bunu duymak güven vericiydi. "Ama her halükârda düğün için Kasım'ın altısında karar kıldık. Davetiyeler yakında yola çıkar."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Emily ellerini birbirine kenetleyerek. "Düğünlere bayılırım."

"Oysa siz Elderwild'daki sabah odasında evlenmekle yetinmiştiniz," dedi Diana kederle. "Böylece *Emily Turner*, *Julian Belfry*'yle *Londra*'da evlenseydi gerçekten sansasyonel bir skandal olacak bir şeyden bizi mahrum bıraktın."

"Şimdi de *böyle mi konuşuyoruz?*" Violet sordu. Diana ona bir çörek kırıntısı fırlattı.

"En iyisi buydu," dedi Emily, birkaç hafta önce ailesiyle yaptığı görüşmeyi düşünerek. "Evliliğimiz zaten yeterince kargaşaya neden oldu - en iyisi büyük bir düğünle toplumun yüzüne vurarak skandala meydan vermemek sanırım. Özellikle de Julian'ın itibarını daha da karartmamam, aksine geliştirmem gerektiği düşünülürse." Asıl konuşma konularına döndüklerinde sesine hafif melankolik bir notanın sızmasına engel olamadı.

"Ne oldu, canım?" Violet gözlerinde endişeli bir parıltıyla sordu. Violet'in kendi kocasıyla kısa süre önce ve mutlu bir şekilde barışmış olmasının bir sonucu olarak, arkadaşlarının da aynı şekilde mutlu bir şekilde yerleştiğini görmek için güçlü bir istek duyuyordu. Bu çabasında Diana konusunda başarılı olmuştu -gerçi Emily şahsen Violet'in bununla bir ilgisi olduğundan hiç emin değildi- ve şimdi dikkatini Emily'ye çevirmiş görünüyordu. Emily bu ilgiye minnettar olmakla birlikte, bunu istediğinden emin değildi.

"Yok bir şey," dedi çabucak, ama sonra hem Diana'nın hem de Violet'in bakışlarının keskinleştiğini ve burada anlatılacak bir hikâye olduğunu açıkça hissettiklerini görünce hemen pişman oldu. Emily, insanın neredeyse hayatının yarısı boyunca tanıdığı arkadaşlara sahip olmasının zorluğunun bu olduğunu düşündü. Herhangi bir kaçınma girişiminin nafile olacağını fark ederek teslim oldu.

"Sadece..." Emily ne hissettiğini tam olarak nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışarak başladı. "Sanırım Julian Belfry ile evli olmanın daha heyecan verici olacağını düşünmüştüm."

Violet, o yaz tam iki hafta boyunca mendile öksürerek kocasını ölüm döşeginde olduğuna ikna etmeye çalışmış bir kadının bilgeliğiyle, "Bir evlilik ne kadar az heyecanlıysa o kadar iyidir diye düşünüyorum," dedi.

"Bazı açılardan evet," dedi Emily, "ama diğer açılardan... Bilmiyorum. Tüm hayatımı *tonluk* hanımlara telefon ederek, hava durumunu ve son sosyete dedikodularını tartışarak geçirdim. Yıllarımı en iyi davranışlarımla geçirdim, ailemin tüm umutlarını mahvetme korkusuyla çizginin dışına çıkmaktan korktum. Ve şimdi, kendi babası tarafından mirastan mahrum bırakılan, skandallarla dolu bir tiyatronun sahibi olan, herhangi bir sosyete etkinliğine katıldığında dedikodulara neden olan bir adamla evlendim... ve yine de, çok farklı hissettirmiyor. Benden mükemmel, düzgün bir Emily olmamı ve her zaman yaptığım gibi, en iyi ihtimalle sıkıcı bulduğum kadınların gözüne girmemi bekliyor. Beni henüz tiyatroya bile götürmüyor, çünkü mükemmel bir sosyete eşi imajı çizdiğimden emin olmak istiyor! Peki, gerçekten, her zaman yaşadığım hayatı yaşayacaksam, tüm bunların anlamı neydi?"

Biraz hızlı nefes alarak gözlerini kapattı ve her iki arkadaşının da şaşkınlıkla kendisine baktığını fark etti. Bunun, arkadaşlarının

Emily, Violet ve Diana'nın yanındayken aklından geçenleri söylemekten çekinmese de, yine de bu uzunlukta ya da tutkulu konuşmalar yapmaya eğilimli değildi. Ama geçen ay, hayatının son altı yılının üzerine, onun için bir tür kırılma noktası olmuş gibiydi ve şimdi ani bir duygu patlamasını engelleyemiyordu. Hayal kırıklığı.

Hayatının farklı bir şey olmasına hazırdı ve Julian'la evliliğinin bunun gerçekleşmesi için ilk adım olacağını umuyordu.

Denemediğinden değildi. Birçok akşam, Julian Belfry'den eve döndüğünde, kütüphanede bir fincan çayı -ya da Julian'ın durumunda çoğu zaman konyağı- paylaşırlardı ve Julian onunla tiyatrodaki birçok hayal kırıklığını tartışmaktan çekinmezdi. Bayan Simmons'ın yerini alan oyuncudan pek hoşlanmadığını biliyordu ve *Cennete Dair Çok Şey*'in Belfry'nin alışlagelmiş programından istediği mesajı verecek kadar farklı olmayacağından endişe ediyordu.

Emily bir hafta önce, bu tartışmalardan birinin ortasında, "Provalardan birini izlemeye seve seve gelirim," demişti. "Eğer bu konuda bir bayanın fikrini almak isterseniz."

Julian kadehinin kenarından onu süzmüştü ve o da merakının, hayatının bu yönünün bir parçası olmak için duyduğu umutsuz arzunun yüzüne yansımamasını sağlamak için rahat görünmeye çalışmıştı.

"Emily," dedi bir süre durakladıktan sonra, "evliliğimizle ilgili her şeyin ayıplanmayacak şekilde görünmesini sağlamalıyız. Tiyatroya sürekli girip çıkarken görülürseniz şüphesiz bazı kaşları kaldıracaksınız."

"Ama," dedi Emily ve sonra sözcüklerini tartarak tereddüt etti. Baskı yapmaktan nefret ediyordu

-Baş belası olduğunu hissetmekten nefret ediyordu. "Ama sanırım yardımcı olabilirim," dedi biraz kararsızca. "Madem saygın hanımların ilgisini çekmeyi amaçlayan bir gösteriye hazırlanıyorsunuz, o zaman neden benim de fikrimi söylememe izin vermiyorsunuz? Gelip bir prova izlememe izin verin - beni tiyatroda bir tura çıkarın." Nefes aldı, çok hararetli konuştuğunu fark etti, hevesi sesinden belli oluyordu. "Benimle evlendiniz çünkü ben tam da Belfry'ye çekmek istediğiniz türden bir kadını. Neden yardım etmeme izin vermiyorsunuz?"

"Çünkü," dedi içkisinden bir yudum alarak, "bana en iyi sosyete karılarının gözüne girerek yardım edebilirsin, kulislerde dolaşarak değil.

sizi şok edecek bir şey görmeniz kaçınılmazdır."

O sırada Bramble'ın ortaya çıkıp Lord Penvale ve Leydi Templeton'ın akşam yemeği için geldiklerini haber vermesiyle bölünmüşlerdi ama Emily ayağa kalkıp arkadaşlarını karşılamaya hazırlanırken, belki de kocasının düşündüğü kadar kolay şoke olmadığını düşünmeden edemedi.

"Emily," dedi Diana, biraz da neşeyle, "bir *skandala* yol açmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Emily ve Diana biraz sarktı. "Bir skandala yol açmanın benim çıkarıma olacağını sanmıyorum. Julian benimle tam tersini yapmam için evlendi."

Violet, "Standartlara uygun performans göstermezsen seni terk etmesi zor," diye belirtti. "Sen onun karısısın, staP'ın bir üyesi değilsin. Ve sanırım evlilik tamamlandı? Bu durumda, bu işte birliktesiniz, yani artık onun işine yaramamaktan endişe etmenize gerek yok, çünkü evlendiğini sandığı gibi mükemmel davranan bir eş olmasanız bile ne yapacak ki?"

"Kendine bir metres bul ve bir daha eve dönme," dedi Emily, Julian'la evlenmeye karar verdiklerinden beri aklının bir köşesinde duran düşüncüyü dile getirerek. Julian'dan kendisine yalan söylemeyeceğine dair söz almıştı ama ondan 1delilikle ilgili hiçbir şey istememişti. Yine de, böyle bir şeyi hayal ettiğinde -günlerini olduğu kadar akşamlarını da ayrı geçirdiklerini- üzüntü duymaktan kendini alamıyordu.

Çünkü gerçek şu ki, o evdeyken, onunla vakit geçirirken, Emily Julian'la evli olmaktan *hoşlanıyordu*. Onu Violet ve Diana'dan başka hiç kimsenin dinlemediği bir şekilde, tüm dikkatiyle ve Emily'nin onun düşüncelerini ve endişelerini ciddiye aldığını bildiği bir şekilde dinliyordu.

Sonra da akşamları onu yatağa götürüyordu ve öğrendiğine göre bundan da çok hoşlanıyordu. Violet ve Diana ile olan arkadaşlığı ona evlilik ilişkilerinin (ya da Diana'nın durumunda henüz evlilik dışı ilişkilerin) beyler için olduğu kadar hanımlar için de zevkli olabileceğini öğretmişti. Yine de Emily her zaman kontrolüyle, dünyaya sunduğu görünümün mükemmelliğiyle -görünüşiyle, davranışlarıyla, konuşmalarıyla- gurur duymuştu. Kontrolün kendisinde olmadığı bu anlardan ne kadar keyif aldığını fark etmek garipti.

Demek istediği şuydu: Onu ikinci bir metres tutmaya itecek kadar kızdırmak istemiyordu. Ama onun hayatından da dışlanmak istemiyordu.

Yine de bunları arkadaşlarına nasıl açıklayacağından emin değildi - Emily'nin uzun zaman önce umudunu kestiği aşk eşleşmelerini bulan arkadaşlarına. Ancak sesindeki bir şey, içindeki karmaşanın bir kısmına işaret etmiş olmalıydı çünkü Diana ve Violet'in gözleri aynı şüpheli bakışlarla kısıldı.

"Belfry bir metres edinmeyi planladığını belirtti mi?" Diana sordu, ses tonu aldatıcı bir şekilde rahattı. Tavrında Julian'ın hayatının tehlikede olabileceğini gösteren hiçbir şey yoktu ama Emily, Diana'yı nasıl cevap verdiğine bağı olarak Julian'ın risk altında olabileceğini bilecek kadar uzun süredir tanıyordu.

"Hayır," dedi Emily aceleyle, evlendikten bir ay sonra dul kalmak istemiyordu. "Ama dürüst olmak konusunda anlaşmıştık," diye ekledi. "Evlenmeye karar verdiğimizde, aramızda yalanlar olmayacağı, var olmayan daha derin bir duyguyu varmış gibi göstermeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Teklifini kabul etmeden önce öne sürdüğüm koşullardan biri de buydu."

"Ama," diye sordu Violet, alışılmadık bir tereddütle, "ya daha derin duygular ortaya çıkarsa?"

"Yapmayacaklar," dedi Emily sert bir sesle. "Bu bir mantık evliliği, başka bir şey değil."

"Ama sevgilim, Belfry'den *hoşlandığını* sanıyordum," diye itiraz etti Diana.

"Biliyorum," dedi Emily. "Ve bu yüzden, bu duyguya asla karşılık vermeyecek bir adama bakarak mükemmel bir evliliği mahvetmeye niyetim yok."

"Ama bilmiyorsun-"

"Yeter!" Emily çay fincanını kararlı bir şekilde *tokuşturarak* yere bıraktı. Çok nadiren sert, 1rm bir ton takınırdı; hoş, uysal olmak, etrafındakilerin isteklerine boyun eğmek çok daha kolaydı - ne de olsa yıllarca ailesiyle barışı bu şekilde korumuştı. Diana toplumun, kendisinden beklenenlerin sınırlarını zorlamaktan hoşlanırken, Emily bu sınırlar içinde var olmaktan son derece memnundu. Bir gülümseme, kibar bir söz ve biraz da kurnazlıkla istediğini elde etmek çoğu zaman mümkündü.

Her şeyden çok istediği ve sonunda elde ettiği tek şeyin, yani kendi seçtiği bir adamla evlenmenin, tatlılığı ve nezaketi rüzgâra savurması sayesinde gerçekleştiği gerçeğini boş verin.

Emily'nin bu ses tonunu nadiren takınması onu özellikle etkileyici kılmıştı ve Diana ile Violet hemen itirazlarını azaltmışlardı. Aslında ikisi de ona belli belirsiz bir şaşkınlıkla bakıyorlardı - Emily onları suçlayamazdı.

Derin, sakın bir nefes aldı ve devam etti. "Julian'la evliliğimiz için vardığımız anlaşmadan son derece memnunum ve aramızdaki ilişkinin gayet iyi yürüyeceğini düşünüyorum. Ancak," diye ekledi, sonra duraksadı. "Hayatımın geri kalanında sadece bir sosyete hostesi olmak istemiyorum. Onu çalışırken görmek istiyorum, tiyatroyu görmek istiyorum - ne de olsa hayatının neredeyse on yılını adadığı şey bu. Ve bizim sınıfımızdan bir adamın gerçekten iş sahibi olması o kadar yeni bir şey ki, itiraf etmeliyim ki merak ediyorum."

"Onu ikna edemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Violet sordu. "O kadar da mantıksız bir adama benzemiyor."

"Belfry söz konusu olduğunda inatçıdır," dedi Emily iç geçirerek. "Kendisine eşlik etmemi istemediği bir yere gitmeye bir türlü ikna olamıyor."

"Sen de mi?" Violet önerdi.

"Kesinlikle. Özellikle de sadece ziyaret için orada bulunmuyorsam - yapmak istediğim gibi, Belfry'yi uygun bayanlar için *nasıl* daha çekici hale getireceğini bulmasına yardımcı olmak amacıyla ziyaret ettiysem."

"Eğer perde arkasını ziyaret etmeni istemiyorsa," dedi Diana yavaşça, gözlerinde spekülâtif bir parlıltıyla, "ya daha da kötü bir alternatif sunarsan?"

"Ne demek istiyorsun?" Emily belli belirsiz bir telaşla sordu. Diana böyle görüldüğünde son derece dikkatli davranması gerektiğini bilecek kadar uzun süredir onunla arkadaştı.

"Belfry kasabaya gelen bu aktris yüzünden çılgına dönmüş durumda, değil mi?" Diana sordu. "Evet," dedi Emily. "Sen nasıl?"

"Penvale ve ben yemeğe geldiğimizde Belfry bundan bahsetmişti, hatırlamıyor musun?" Diana söyledi. "Penvale ona tiyatrodaki işlerin nasıl gittiğini sormuştu, Belfry de tam anlamıyla düşünceli bir tavır takınmış, tiyatrodan pek de memnun olmadığına dair bir şeyler söylemişti."

Bayan Simmons'ın rolünü üstlenmeye hazırlanan bir yedek oyuncu olduğunu ve bu rol için daha uygun birini bulmayı dilediğini söyledi."

"Bu doğru," dedi Emily temkinli bir şekilde - kendisi de Julian'la bu konuda birden fazla konuşma yapmıştı.

"Ya," dedi Diana, sesinde bir neşe notasıyla, "onun yerine rolü *senin* üstlenmeni önerirsen?"

Az önce çörekten büyük bir ısırık almış olan Violet hemen tıkanı ve Diana'nın uzanıp Violet'in sırtına içtenlikle vurmasıyla işlem bir anlığına kesintiye uğradı. Violet'in ölüm tehlikesi ortadan kalktıktan sonra Emily cevap verebildi.

"Ciddi olamazsın."

"Elbette değilim," diye kabul etti Diana.

"Çünkü, pardon?" Emily kendini biraz kaybolmuş hissederek sordu.

"Tabii ki ciddi değilim," diye açıkladı Diana sabırla. "Senin sahneye çıkmayı aklından bile geçirmeyeceğin çok açık; bizim sınıfımızdan hiçbir hanımefendi, ününün geri dönülemez bir biçimde yok olmasını istemiyorsa bunu yapmaz. Ayrıca, sevgili Emily, senin aktrislik kariyerine pek uygun olduğunu düşünmüyorum. Zahmet etmeyin."

Emily onun neden bu kadar rahatsız olduğunu anlayamadı ama sözünü kesmedi.

"Ama," diye devam etti Diana, "senin *gerçekten de* tahtalara çıkma hayalleri kurmana ihtiyacımız yok, sadece Belfry'nin bunu *düşünmesine* ihtiyacımız var."

"Diana," dedi Violet, "Belfry tam bir aptal değil. Emily'nin gerçekten sahneye çıkmak istediğine bir an bile inanmayacaktır."

"Ama Emily son zamanlarda karakterinin oldukça dışında davranıyor," diye ısrar etti Diana. "Düşünsene, ailesinin izni olmadan bir adamla evleniyor! Hem de skandallarla dolu bir üne sahip bir adamla. Neredeyse hiç saygınlığı olmayan bir adamla! Bu bizim bildiğimiz ve sevdiğimiz Emily Turner'a benziyor mu?"

"Hayır," diye yavaşça itiraf etti Violet, sesi hâlâ kararsız geliyordu.

Diana Emily'nin kolunu sıvazlamak için döndü. Diana onu rahatlatmak için aceleyle, "Bunu bir hakaret olarak söylemiyorum, hayatım," dedi. "Ben şahsen bu yeni Emily'ye *bayılıyorum*. Ama kabul etmelisin ki, her şey oldukça beklenmedik oldu."

"Sanırım," diye kabul etti Emily. "Ama-"

"Peki, Belfry'yi oyunculuğu denemeyi aklına koyduğuna ikna etmek o kadar da zor mu?"

"Evet," dedi Emily bıkkınlıkla. "Gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum. Ayrıca ne amaçla?"

"Pekala," dedi Diana, gözlerinde kurnaz bir ışıkla, "eğer Belfry senin sahneye çıkma hayallerin olduğunu düşünüyorsa, o zaman senin arada sırada ona tiyatrodaki eşlik etmen fikrine biraz daha sıcak bakamaz mı?"

"Yani," dedi Emily, "çok daha kötü bir şey istediğimi düşünmesi için onu kandırarak gerçekten istediğim şeyi bana vermeye mi ikna edeceksin?"

"Kesinlikle," dedi Diana, koltuğunda arkasına yaslanarak ve kendinden memnun görünerek.

Violet çayından bir yudum aldı. "Son zamanlarda entrika çevirmek için çok fazla zaman harcadığımızı fark eden başka biri var mı?" diye gözlemledi.

Diana ve Emily hep bir ağızdan "*Violet*" dediler.

"Ne?" Violet ellerini savunmak için kaldırarak sordu. "Öyle görünüyor-"

"Son zamanlarda çok fazla entrika çeviriyor gibiyiz," diye araya girdi Emily. "Çünkü öksürmeyi, sahte doktorları ve yatakta yatıp *ölüyormuş gibi davranmayı* ilk sen başlattın."

"Ah," dedi Violet, en azından biraz mahcup görünme nezaketini göstererek. "Şey, sanırım bu tam olarak doğru değil."

"Bunun tamamen doğru olduğuna inanıyorum, seni ahmak," dedi Diana uzun bir dostluktan doğan bıkkın bir şefkatle. "Yani mendillere sahte kan lekeleri koymak için iki hafta harcayabilirsen-"

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Violet itiraz etti, sonra durup düşündü. "Gerçi gerçekten yapmalıydım. Çok daha ikna edici olurdu."

"Demek istediğim, bence Emily tek bir akşam için geçici olarak aklını kaybetmiş gibi davranabilir," dedi Diana kuru bir sesle. "Kıyaslandığında oldukça uysal."

"Sence Julian'ı bu konuda tek bir akşamda ikna edebilecek miyim?" Emily kuşkuyla sordu.

"Var," dedi Diana neşeyle, "eğer takviyeniz varsa. Ve ruhlar." Komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Sence de bir akşam yemeği partisi vermenin zamanı gelmedi mi?"

On üç

Julian kendi evinde *bir akşam yemeği partisi vermenin* şaşırtıcı derecede keyifli olduğunu düşündü. Hiçbir zaman ağırlama alışkanlığı olmamıştı - bir bekâr olarak, bir akşam yemeği partisine ev sahipliği yapmanın lojistiği ona her zaman biraz ötesinde görünmüştü ve hem Laverre hem de Oxford'dan en yakın arkadaşı Bridgeworth evliydi, bu yüzden sık sık davet edildiği evlerinde yemek yemek yeterince kolaydı. Diğer arkadaşları - Oxford'dan diğer arkadaşları, tiyatro dünyasından tanıdıkları- ya evli değillerdi ya da skandal yaratan Julian Belfry ile hiçbir şey yapmak istemeyen eşleri vardı, bu yüzden onlarla akşamları beyefendilerin kulüplerinde, oyun cehennemlerinde ve daha da az lezzetli ortamlarda geçti. Hiçbir zaman evinde, pırıl pırıl porselenler ve cilalı gümüşlerle döşenmiş bir masanın karşısında, çorba tabağının sunulmasını beklemedi.

Yine de, şu anda kendini tam olarak orada buluyordu.

Emily birkaç gün önce bir akşam yemeği partisi fikrini ortaya atmış, arkadaşlarının artık şehre döndüğünü ve herkesi bir araya getirmenin güzel olacağını belirtmişti; dahası, bunun Julian'ın onu arkadaşlarıyla tanıştırması için mükemmel bir fırsat olacağını ima etmişti ki Julian şimdiye kadar utanç verici bir şekilde bunu yapmamıştı. Julian bu konuda biraz mahcup hissetmişti, çünkü gerçekten de öyle yapmalıydı -Bridgeworth ve karısı Jemma, Emily için tamamen saygın bir arkadaş olacaktı ve dahası, aslında hepsinin oldukça iyi anlaşacaklarını düşünüyordu. Ama meşguldü ve ilgilenmesi gereken bir karısı olmasına alışkın değildi, bu yüzden de bunu ertelemişti. Ama bu gece Bridgeworth ve Jemma'nın yanı sıra Audley ve Violet, Willingham ve Diana, Penvale, Laverre ve karısı Lucie ve Emily masumca aksini iddia etse de Julian'ın bir çöpçatanlık olduğundan şüphelendiği Weston Markisi ve Leydi Fitzwilliam Bridewell de geliyordu. Audley'nin ağabeyi olan West de ara sıra onların partisine katılıyordu ve Julian biliyordu ki

Emily ve arkadaşları o yaz Leydi Fitzwilliam'la arkadaş olmuşlardı ama yine de bir fare kokusu almıştı.

"West ve Leydi Fitzwilliam aşklarına devam etmek istiyorlarsa," demişti birkaç gün önce önerilen konuk listesini incelerken tembelce, "bence senin müdahalen olmadan bunu başarabilecek durumdalar."

"Hmm," demişti Emily, şüpheciliği sözlü olarak ifade etmese bile bu ses büyük ölçüde şüpheciliği ima ediyordu. "*Eğer çöpçatanlık* yapmaya kalkışıyor olsaydım -ki böyle bir şey yapmadığımı kabul ediyorum; son zamanlarda bu grupta yeterince insanın romantik hayatına müdahale edildiğini düşünüyorum- erkeklerin dışarıdan makul derecede yardım almadan işleri yoluna koyabileceklerine dair henüz bir kanıt görmediğimi belirtmek zorunda hissederdim."

"Kur yapma ve evlenme sürecimi senin işgüzar arkadaşlarının müdahalesi olmadan yönettiğime inanıyorum," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap verdi. "Ödülümü güvence altına almak için hiç vakit kaybetmedim."

Emily ona göz kırptı. İki kez. Onunla, iki kez göz kırpmanın tehlikeye işaret ettiğini bilecek kadar *uzun* süredir evliydi.

"Beni köy şenliğinde kazanılacak şişman bir domuz gibi gösteriyorsun," dedi. Emily'nin sesinde öfke ya da kızgınlık belirtisi yoktu ama kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğu anda başının belada olduğunu anlamıştı.

"Hiç de değil," diye düzeltti aceleyle. "Demek istediğim, o kadar açık bir şekilde arzu edilen bir eştiniz ki, harekete geçmeden önce bir saniye bile tereddüt etmedim."

"Olayların tam olarak bu şekilde geliştiğini hatırlamıyorum," dedi, kolları hâlâ çaprazdı. Belli ki henüz tehlikeyi atlatmamıştı.

"Peki, o zaman olayları nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu, listeyi bıraktı ve lre'nin yanındaki koltukta oturduğu yerden kalktı - kütüphaneye yerleşmişlerdi, yemekten sonra Porto şarabı ve şeri içiyorlardı - ve yavaşça ona doğru ilerlemeye başladı.

"Yanlış hatırlamıyorsam," dedi düşünceli bir ifadeyle çenesine vurarak, "bana bir baloda dans teklif etmiştin, sonra da birkaç sosyete etkinliğinde beni hafifçe takip etmeye başlamıştın-"

"*Stalk!*"

"-başka türlü asla katılmayacağınızı çok iyi bildiğim bir kır evi partisine katılmak için yolunuzdan çekilmeden önce-"

"Kır evi partilerini *severim*," diye itiraz etti, sinirlenmişti. "Kan sporu ve bol miktarda brendi, sevmeyecek ne var?"

"-her şey bir yana, evlenmemizi önermeden önce, iki haftanın büyük bir kısmını birbirimize faydalı olabileceğimiz tüm yollar konusunda beni ikna etmeye çalışarak geçirdikten sonra." Durakladı, adamın hınzırca kalkmış kaşını fark etti ve ekledi, "Öyle *değil*." Adamın kaşı daha da yukarı kalktı ve kadın, "*Sadece* o şekilde değil," diye kabul etti.

"İşin bitti mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedi büyük bir vakarla.

"Tüm bu monologun gösterdiği tek şey," dedi, ellerini sandalyesinin kollarına dayadı ve doğrudan gözlerinden başka hiçbir yere bakamayacağı şekilde eğildi, "senden o kadar etkilendim ki, sana kur yapmak için elimden gelen her şeyi yapmaya başladım."

Kadın homurdandı. "İşin içinde duygu yoksa bu pek de kur yapmak sayılmaz Julian."

Belli belirsiz bir *GaÇkınlıkla*, onun kur yapmalarını bu *Çekilde* reddettiğini duymaktan hoşlanmadığını fark etti. Elbette tamamen haklıydı -evliliklerinin tüm amacı, işin içinde duyguların olmamasıydı. Yine de Emily'ye baktıkça onunla evli olmaktan *hoşlandığını* fark etmişti. Bu kendi içinde biraz ürkütücüydü ve bu yüzden bu düşünceyi aklından çabucak uzaklaştırdı, bunun yerine onunla dostça tartıştı ve aralarında hiçbir duygu olmadığını iddia etmenin belki de artık tam olarak doğru olmadığı gerçeğini düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Şimdi masasında oturmuş kremalı dana eti çorbasının getirilmesini beklerken bu anıya gülümsüyordu. Emily onunla menüyü uzun uzadıya tartışmış, sonra da onun tavsiyelerine kulak asmayıp başlangıçta aklındakiyle yetinmeye karar vermişti. Julian, bu gibi durumlarda rolünün sadece gülümsemek ve başıyla onaylamak olduğunu hissederek, bunu iyi bir mizahla yapmıştı. Ama bunun sonucu olarak Emily'nin bu akşam yemeği için ne kadar kafa yorduğunu, her ayrıntıyı ne kadar düşündüğünü artık tam olarak biliyordu. Endişelenecek çok şey varmış gibi görünüyordu.

Masanın üzerinden karısına bir bakış fırlattığında, onun hiç de endişeli görünmediğini görünce rahatladı. Gerçekten de ıslıl ıslıl görünüyordu. Bu, içinde

Emily'nin estetik nitelikleri hem genel olarak *tonlar* arasında hem de daha ayrıntılı olarak Julian'ın kendi zihninde iyi bir şekilde yerleşmişti. Bu gece gece mavisi satenden bir elbise giymişti, yakası daha önce giydiğini gördüğünden daha aşağıdaydı. Kasabaya varır varmaz ona modacıda, tuhafiyecide ve özel siparişlerini vermek isteyebileceği başka herhangi bir yerde hesap açtırmaktan çekinmemesini söylemişti; tereddütle iğne parasını sorduğunda, Julian'ın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtmasına neden olan bir miktar söylemişti.

"Ama bu sadece tahmini bir rakam," demişti ona. "İhtiyaç duyulursa elbette daha fazla harcayabilirsiniz."

Bu sözler üzerine Emily gözleri fal taşı gibi açılarak, "Sen... sen zaten babamın borçlarını ödedin, bu kadar çok para beklemiyordum," dedi.

"Babanın borçlarının seninle bir ilgisi yok," dedi Julian soğukkanlılıkla, Cartham'la görüşmesinin ertesi sabahı Rowanbridge'e finansal düzenlemelerle ilgili olarak gönderdiği sert ifadeli mektubu düşünerek.

"Sen benim karımsın ve benim olan senindir," diye ekledi. "Ayrıca, evlenirken bir anlaşma yapmıştık; üç mevsim modası geçmiş elbiseler giymene izin veremem."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu ve bu gece o yeni elbiselerden birini giyiyordu. Onu modası geçmiş bir tarzda görmeye ne kadar alıştığını fark etmemişti, ta ki şimdi onu tamamen modaaya uygun bir şekilde görene kadar. Yetişkin gibi görünüyordu. Karısı olduğunu ve kesinlikle bir kız çocuğu olmadığını ve onu hiçbir şekilde çocuksu olarak düşünmediğini göz önüne alırsak, bu garip bir ifadeydi. Ama ailesi öyle düşünüyordu, bunu aceleyle fark etti, Cartham da öyle düşünüyordu. Onlara göre o, kendi aklını kullanmaktan ya da kendi kararlarını vermekten aciz, istedikleri gibi kullanabilecekleri bir kızdı.

Ama Emily'nin bu akşam masadaki versiyonu bir kadındı. Ve bunu biliyordu.

Şu anda Leydi Fitzwilliam'ın söylediği bir şeye gülüyordu ve tüm yüzü ışıltı ışıltı. Julian bakışlarını ayırmayı imkânsız buluyordu, bu yüzden masanın altından kayan sinsi eli kaçırmadı. Julian, deli gibi Aoor'a düşmek ve yemek masasının altında sürünmekle ilgilenseydi, Cecil'i göreceğinden oldukça emindi

Lucifer Beelzebub mutlu bir şekilde Emily'nin kucağında oturuyordu. Ancak Julian -belki de birkaç kadeh şarabın etkisindeydi ve kedi yavrularının neden olduğu bir tartışmaya kendini pek hazır hissetmiyordu- bunu onaylamamaya karar verdi.

"Aylaklık ediyorsun, Belfry," diye Julian'ın sağından Audley'nin eğlenen sesi geldi ve Julian etraflarının arkadaşlarıyla çevrili olduğunu ve yaptığı herhangi bir aval aval bakışın göz önünde olacağını hatırlayarak irkildi.

"*Aylaklık* ettiğim söylenemez," dedi kısaca, Audley'e bir bakış fırlatarak - Julian genel olarak adamı severdi, onu çoğu aptalın yapmadığı şekilde düşünceli ve ciddi bulurdu, ama kendi evliliği de mutlu bir şekilde yoluna girdiğine göre, etrafına kendini beğenmiş bakışlarla bakma eğilimi vardı. "Ama karımın bu akşam ne kadar güzel görüldüğünü ancak bir aptal takdir edemez."

"Çok iyi, Belfry," dedi Bridgeworth'un karısı Jemma, Audley'nin diğer tarafında oturuyordu ve hiçbir konuşmaya karışmaktan çekinmezdi. Julian onunla ilk tanıştığında, biraz yumuşak huylu arkadaşı için oldukça garip bir eş olduğunu düşünmüştü, ama bunun Emily ile evliliğinden daha garip bir eşleşme olmadığını varsayıyordu.

"Ancak," diye devam etti Jemma, "bu tür iltifatları hanımefendi yaklaşıncaya kadar bekletmek daha iyidir, böylece onları duymamış gibi yapabilir ama yine de gizlice memnun olabilir. Keşke Bridgeworth bunu dikkate alsaydı."

Biraz yüksek sesle konuşmuştu ve masanın birkaç koltuk aşağısında oturan kocası, adının duyulmasıyla başını çevirip baktı. "İltifatlarımda bir sorun mu var aşkım?" diye seslendi, yanında oturan Diana'yla yaptığı konuşmayı yarıda keserek.

"Bana hiç iltifat etmiyorsun," dedi Jemma sert bir sesle.

Bridgeworth boynu biraz kızararak, "Kesinlikle öyle," diye itiraz etti. Yanında oturanlara mahcup bir bakış atarak sandalyesinde öne doğru eğildi ve biraz daha sessiz bir şekilde, "Tuvalet masanızdaki tüm o notların ne olduğunu sanıyorsunuz?" dedi.

"Duyuyor musun Jeremy?" Diana, Violet ona büyük bir hevesle bir şeyler anlatırken bir kadeh bordo şarabını yudumlamakta olan lancé'sine masanın altından seslendi; Diana'nın sesiyle ikisi de döndü. "Aşk notları," dedi,

ona anlamlı bir bakış attı. "Tuvalet masasının üzerinde. Umarım nasıl iyi bir koca olunacağına dair notlar alıyorsundur."

"Beni terk etmeye karar vereceğin korkusuyla yaşıyorum," dedi Willingham tembelce, sesi hiç de dehşete düşmüş gibi çıkmıyordu. "Yine de aşk mektuplarıyla başa çıkabilir miyim bilmiyorum, benim değerli elmasım."

Diana ona bir bakış fırlattı. "Bana bir daha öyle deme, yemeğimi bitireceğim."

"Tabii ki hayır, benim parlak zümrütüm," diye kabul etti.

"Lütfen artık benimle konuşmayı kes," dedi sevgilisi ve hemen Bridgeworth ile Jemma'ya döndü, şu anda birbirlerine Julian'ın yemeğini bitirmesine neden olacağını düşündüğü türden aşk dolu bakışlar atıyorlardı.

"Akşam yemeği partileri her zaman bu kadar kaotik midir?" diye sordu. eğlenerek. "Bugünlerde çok kibar çevrelere girmiyorum, anlıyorsunuzdur, ama geçmişte katıldığım akşam yemekleri, köyümdeki çocukların eskiden düzenledikleri yavru kedi yarışlarına pek benzemiyor gibi görünüyor."

"Yavru kediler nasıl yarışır?" Audley bir an için dikkati dağılmış bir halde sordu. Julian ona, "Pek bir düzene benzemeden," diye bilgi verdi.

"Ne yazık ki Emily'yle evlenerek bunu kabul ettin," dedi Audley, çoktan kendi cümlesine dalmış bir adamın ağır iç çekişiyle. Violet'e baktı. "Her fırsatta tam bir delilik."

"Delilikten *bahsetmişken*," dedi Diana parlak bir sesle. "Belfry, Emily sana aklına gelen *parlak* fikirden bahsetti mi?"

Diana ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. Son derece çekici bir kadındı, bunu inkâr etmek mümkün değildi; gerçekten de, diye düşündü Julian, gençliğinde onun peşinden koşmak için epeyce enerji harcamış olabilirdi. Ama ona bu şekilde, tüm dikkatiyle gülümsediğinde, Julian onu -iyi-bulmuştu.

Korkunç.

"Hayır," diye tehlikeye attı. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Masanın üzerinden karısına bir bakış fırlattı. Emily ona mutlu bir gülümsemeyle karşılık verdi ama bu, Diana konuşmaya başlar başlamaz onu aniden saran önsezi duygusunu yatıştırmaya yetmedi.

"Şey," dedi Diana - italik harflerle konuşmaya olağanüstü bir düşkünlüğü var gibi görünüyordu, diye düşündü Julian - "Penvale'e ve bana tiyatronuzdaki baş aktrisle ilgili olarak şu anda yaşadığınız hayal kırıklığından bahsettiğinizi hatırlıyorum."

"Beni bu işe karıştırma," dedi Penvale masanın ortasındaki yerinden karanlık bir sesle; Laverre'nin yanında oturuyordu, onunla oldukça iyi anlaşmış görünüyordu ve kız kardeşine, onun entrikalarına karşı yılların deneyimini yansıtan temkinli bir bakış atmak için konuşmasını yarıda kesmişti.

"Evet," dedi Julian biraz temkinli bir şekilde -içinden bir ses bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmayacağını söylüyordu. "Biraz baş ağrıtıcı oldu."

"Ne korkunç," dedi Diana abartılı bir sempati gösterisiyle; Julian'ın yanında Audley homurdanarak Julian'ın kuşkularını derinleştirdi. "Ve yine de, aslında, ne kadar *harika*. Çünkü, görüyorsun, bunu tartışıyorduk ve sevgili Emily her zaman oyunculukta şansını denemek gibi bir fikri olduğundan bahsetti."

Bu haberi neşeyle, sanki bunda olağandışı bir şey yokmuş gibi, hatta Julian'ın her an minnettarlık içinde diz çökmesini bekliyormuş gibi verdi.

Bunun yerine, masanın ortasında West şarap kadehini bırakıp Diana'nın aklını kaçırdığını düşündüğünü ima eden sert bakışlarını ona yönelttiğinde kararlı bir gümbürtü duyuldu; karşısında Laverre'in iki kaşı da saç çizgisine yaklaşıyordu ve Jemma, Emily'ye ilk başta tüylü bir kedi yavrusuyla karıştırılan bir kaplana bakar gibi bakmaya başlamıştı.

Julian da karısına bakmak için dönmüştü ve karısı ne kızarmış, ne utangaç bir şekilde başka tarafa bakmış, ne de Julian'ın onda görmeye alıştığı alışkanlıklardan herhangi birini yapmıştı. Bunun yerine gözleri Julian'ın gözleriyle aynı hizada buluştu, güzel yüzünde kibar bir merak ifadesi vardı.

"Ciddi olamazsınız," dedi.

"Tiyatroya her zaman merak duymuşumdur," dedi Emily, bir yudum almak için kadehini kaldırarak. "Ve replikleri öğrenebileceğimden oldukça eminim - hafızam oldukça iyidir, bilirsin."

"Mahvolurdun," dedi. "Bir daha asla kibar bir misafir odasının yakınından bile geçemezsin."

"Evet," dedi dramatik bir iç çekişle. "Ve bu ne kadar *korkunç* olurdu. Kaçıracağım hava durumu tartışmalarını bir düşünsenize, bir de fazla pişmiş bisküvileri! Nasıl hayatta kalabilirim ki?"

Bunun üzerine masanın etrafından takdir dolu kahkahalar yükseldi ama Julian kılını bile kıpırdatmadı, yemek odasına girip son derece mantıklı karısının yerini alan bu yaratık her kimse onunla göz temasını kesmek istemiyordu.

"Oyunculuk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi, bariz olanı belirtmek zorunda hissederek.

"Ama sahneye çıktığımda bunun pek bir önemi kalmayacak," dedi kirpiklerini kırıpıştırarak. "Herkes *beni*, daha önce tertemiz bir üne sahip olan bir hanımefendiyi bir tiyatro sahnesinde görünce dikkatleri o kadar dağılacak ki, söylediğim tek bir kelimeyi bile fark etmeyecekler. Sadece bilet satışlarınız için ne yapacağınızı düşünün! Tam bir gösteri olacak!"

"Bir gösteri istemiyorum," dedi Julian sertçe. "Bu evliliğin amacının bu olduğuna inanıyorum." O bu sözleri söylerken Emily'nin yüz ifadesinde kısa bir an için bir şey duraksadı -güvenin bir kısmı bir saniyeliğine kayboldu, ancak bir an sonra sanki kayan bir çarşaf gibi yerine geri çekildi. Sözlerinden dolayı kısa süreli bir pişmanlık duydu ama bunu görmezden geldi; ne de olsa sadece gerçeği söylemişti.

"*Ben de* benim itibarımı tiyatronuzun itibarını artırmak için kullanmak istediğinizi sanıyordum," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi Emily. "Yanından bile geçmezsem bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Belfry'yi merak ediyorsan, *sahneye çıkmadan* da dahil olabileceğin pek çok yol var," diye çok net bir şekilde ifade etti, kendini deli bir kadınla konuşuyormuş gibi hissediyordu; kadın argümanını sanki bunda hiç olağandışı bir şey yokmuş gibi ortaya koymaya devam etti, bu da Julian'ın aklını kaçırmış gibi hissetmesine neden oldu.

"O zaman sizinle Belfry'ye gelmeme izin verir misiniz? Bir prova izlemek, oyuncularla tanışmak... bunu nasıl daha saygın hale getirebileceğinize dair herhangi bir önerim olup olmadığını görmek için?" Emily parlayarak sordu ve Julian en başından beri oyuna getirildiğini hemen anladı.

"Ben-" demedim.

"Eğer benim de dahil olmamı istiyor ama şovlarınızdan birinde başrol oynamamı istemiyorsanız, bu iyi bir uzlaşma gibi görünüyor, öyle değil mi?" Yine o yaptığı şeyi yapıyordu - masum bir sorgulamayla göz kırpıyordu, sanki tamamen makul davranıyormuş ve isteğinde sıra dışı bir şey yokmuş gibi. Sanki az önce onu tüm itibarını ve dolayısıyla onunkini yok etmekle tehdit etmemişti de, bu tehditten vazgeçip *aslında* istediği şeye razı olmuştu.

Tüm bunları bir anda gördü ve gözleriyle bir kez daha buluştuğunda şunları gördü

Bakışlarında Aicker'a özgü bir şey vardı; az önce ne yaptığını bildiğini ve *onun* da bildiğini kabul eden bir şey. Ve Julian, az önce katlandığı yoğun kampanya karşısında aniden kendini biraz bitkin hissederek, "İyi. Seni Belfry'ye götüreceğim."

"Çok güzel!" Emily parlak bir sesle "Çok güzel," dedi ve hemen Leydi Fitzwilliam'a dönerek on beş dakika önce yaptıkları sohbete kaldığı yerden devam etti.

Bu sırada masanın yarısı hâlâ Julian'a bakıyordu ve Julian kendini bir tayfundan yeni çıkmış gibi hissediyordu.

Audley kadehini ona doğru kaldırarak, "Evlilik hayatına hoş geldin Belfry," dedi. "Umarım bu mücadeleye hazırsındır."

Julian da aynı şeyi ummaktan kendini alamadı.

On dört

Emily iki gün sonra Julian'ı Belfry'nin kulis bölümüne açılan sıradan *bir* kapıdan takip ederken, "*Gerçekten* de bir günah yuvasının biraz daha... yani günahkâr görüneceğini *düşünmüştüm*," dedi.

Kocası ona kolunu uzatmak için döndü ve bunu yaparken kaşlarını çattı. "Buraya daha önce de gelmiştin, hafızan bu kadar çabuk mu zayıfladı?"

"Hayır," dedi Emily onu dürterek, "ama o gece tiyatronun sadece ortak alanlarına girebiliyordum ve Lord James bizi rekor sürede locamıza götürmek için elinden geleni yaptı. Uzaklaştırılmadan önce sadece *iki* çiftin gayrimeşru bir şekilde kucaklaştığını gördüm ve itiraf etmeliyim ki bu biraz hayal kırıklığı yarattı."

"Tanrım," diye mırıldandı Julian, ama Emily'nin işi henüz bitmemişti.

"Bu yüzden gerçekten ilginç şeylerin perde arkasında gerçekleşmesi gerektiğini düşündüm," diye neşeyle devam etti. Etrafına hevesle baktı, yarı yarıya bir kapının açılıp bir seks partisine ev sahipliği yapan bir afyon inini ortaya çıkaracağını umuyordu.

Julian kuru bir sesle, "Tüm o çılgın umutlarınızı kırmaktan nefret ediyorum," dedi, "ama Belfry'yi saygın bir kuruluş haline getirmek için oldukça uyumlu bir ePort yaptığımı anlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi yavaşça. "Ama benimle hâlâ evlenmek istiyorsan, belli ki o *kadar* da başarılı olmamış. Bu yüzden karanlık bir köşede gizlenen bir skandal olacağına dair umudumu koruyorum."

"Asilzadelerin evden daha fazla çıkmaları gerekiyor," dedi karanlık bir sesle ve onu koridora doğru yönlendirdi. "Açıkça görülüyor ki, misafir odalarında geçirilen tüm o korunaklı zamanın -er- üzerinde zararlı bir etkisi var."

"Ahlaki iber?" Emily bunu önerdi. "Kesinlikle," dedi Julian usulca.

Emily aslında onun söylediklerinin sadece yarısını dinliyordu, o kadar

meşguldü ki etrafındaki her şeyi algılamaya çalışıyordu. Halka açık kısımlar

Çan Kulesi'nin duvarları kırmızı ve zümrüt tonlarında duvar asmaları ve halılarla lüks bir şekilde döşenmişti, sahne arkası ise çok daha az özenliydi. Duvarlar çıplaktı, tavanlar sade ve ağır yara izleri taşıyan bir ahşaptı ve tepelerinde açıkta duran ahşap kirişler vardı. Koridor dar olsa da en azından iyi aydınlatılmıştı ve Emily bu durumun, yanlarında herhangi bir refakatçi olmadan buraya gelebilecek aktrisler ya da diğer kadın çalışanlar için rahatlatıcı olacağını düşünmeden edemiyordu.

Her şeyi kavramaya çalışan Emily, Julian bir köşeyi dönüp aniden durduğunda onun birkaç adım gerisindeydi. Doğrudan Julian'ın geniş sırtına doğru yürümekten zorlukla kurtuldu.

Artık dar bir koridorda değil, tavanı üzerlerine kadar yükselen, ağır ahşap dekor parçaları Emily'nin sahnenin kendisini ve arkasındaki koltukları görmesini engelleyen kavernöz bir odadaydılar. Başını kaldırdı ve başının üzerinde, açıkta duran ahşap kirişlerden sarkan ve çoğu kum torbalarına tutturulmuş bir dizi halat gördü. Tekrar aşağıya baktı, sonra Julian'ın omzunun etrafından baktı, dikkatini neyin çektiğini merak ediyordu.

Hemen ileride, kendi yaşlarında genç bir bayan üzerinde sadece bir kombinezonla duruyordu, siyah saçları çözülmüş ve omuzlarına dökülmüştü, elinde bir tomar kâğıt vardı ve birkaç adım önünde duran uzun boylu, kumral saçlı beyefendiyle oldukça hararetli bir şekilde tartışıyordu. Emily daha konuştukları kelimeleri algılayamadan ses tonunu fark etti - sesleri öfkeyle gergin ve sıkıydı - ve çocukluğunun uzun yılları boyunca öğrendiği, tartışmaya karşı doğuştan gelen bir tepkiyle omuzlarının dikleştiğini hissetti. Ama bir an sonra rahatladı, aktrisin elindeki kâğıtların bir senaryo olduğunu ve kendisinin ve aktörün -yanındaki adam kesinlikle bu olmalıydı- replikleri yönettiğini geç de olsa fark etti.

"Göksel küre kavramınız bu kadar açık bir şekilde hedefi ıskalamışken, hâlâ konuşuyor olmanızı merak ediyorum, Sinyor Benedick," diyordu aktris küçümseyerek.

"Ne, sevgili Leydi Disdain!" diye cevap verdi aktör, her kelimesinde alaycı bir nota belirgindi. "Hâlâ yaşıyor musunuz? Belki de yanlış düşüncelerinizin yanlış olduğunu kanıtlamak için başka türlü olmasını isterdim."

"Bu saçmalık," dedi aktris, omuzları çökmüş bir halde. Artık repliklerini okumuyor, kendisi olarak konuşuyordu.

"Bu yüzden senden benimle tekrar replik çalışmanı istedim," dedi aktör iç çekerek; senaryosuna bakarken kaşları çatılmıştı.

"Beni buraya sürükledi demek istiyorsun," dedi aktris homurdanarak. "Yarı giyinik."

"O berbat provadan sonra eve kaçmana izin verecek değildim," dedi hayal kırıklığı içinde. "Gösterinin başlamasına sadece birkaç hafta kaldı ve-"

"Ve umarım bundan daha iyisini yapmayı başarırısın," diye araya girdi Julian soğukkanlılıkla; Emily şaşkınlıkla ona baktı, daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştı.

Hem aktör hem de aktris başladı.

"Belfry," diye selamladı aktör. "Tam da görmeyi umduğum adam."

"Öyle mi?" Julian, Emily'nin arkasında görünmesi için hafifçe dönerek sordu. Ona kolunu uzattı, sonra oyuncularına doğru birkaç adım attı. "Sorun mu yaşıyorsun?"

Emily'nin görüntüsü diğerlerini bir an için suskunlaştırmış gibiydi; Emily uzanıp saçlarını okşama isteğine karşı koydu, bu alışkanlığını ilk sezonundan beri büyük ölçüde bırakmayı başarmıştı. O sabah üzerinde uzun uzun düşündüğü elbisesine baktı; Julian'ın Belfry'de rütbe atlamaktan hoşlanmadığını bildiği için çok yüksek görünmek istememişti ama aynı zamanda pejmürde de görünmek istemiyordu. Ne de olsa dünyaya sunmayı umduğu imaj, zengin ve güçlü bir adamın ayrıcalıklı karısının, onun ne iş yaptığından (ya da aslında herhangi bir işte çalışıyor olmasından) hiç rahatsız olmadığı imajıydı. Sonunda ince yeşil ve beyaz çizgili, yakası dantelli, yüksek yakalı bir elbisede karar kılmıştı çünkü annesi bir keresinde ona dikey çizgilerin onu fasulye sıırğı gibi gösterdiğini söylemişti. Emily fasulye sıırğına benzeyip benzemediğini pek umursamıyordu; elbisenin oldukça çekici olduğunu düşünüyordu ve artık onu giymekten alıkoyacak kimse de yoktu.

"Leydi Julian," dedi aktris, çabuk toparlanarak ve hızlı bir reverans yaparak. "Ya da ben öyle sanıyorum?"

Julian'a az önce Emily'ye yaptığı reveranstan çok daha az saygılı olan sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

"Özür dilerim," dedi Julian tembelce. "Emily, bunlar Julia Congreave ve Andrew June. *Cennet Hakkında Çok Şey*'in başrol oyuncular. June, Bayan Congreave, bu da karım Leydi Julian."

"Reveransa gerek yok," dedi Emily, kendisini merakla süzen Bayan Congreave'e gülümseyerek. Emily, Julian'ın ani evliliğinin tiyatrodaki hatırı sayılır bir dedikodu kaynağı olduğunu düşündü ve Bayan Congreave'in onun hakkındaki izleniminin ne olduğunu merak etti. Her ne ise, Emily bunun kısa sürede diğer oyuncular ve sahne görevlileri arasında çılgınca yayılacağından hiç kuşku duymuyordu, Julian'ın işiyle ilgili paylaştığı birkaç anekdota bakılırsa, tiyatro dünyasının dedikodu konusunda en az *ton* kadar kötü olduğu izlenimine kapılmıştı.

"Provanızı böldüğüm için özür dilerim," diye ekledi, hem Bayan Congreave'in hem de Bay June'un onun varlığı karşısında biraz şaşırması göründüklerini görünce. "Korkarım kocamı sahne arkası turu için rahatsız ediyordum ve bugün nihayet onu yıprattığım gün oldu." Son olayların pek de doğru olmayan özetini düzeltme isteğini bastırmak için dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış olan Julian'a yan gözle bakma riskini göze aldı. "Anladığım kadarıyla bu gösteri... yeni bir tür komedi mi?"

"Teorik olarak," diye mırıldandı June, herkesten çok kendi kendine; Bayan Congreave oldukça dramatik bir iç geçirdi.

"AuP'un gülünç, kendini beğenmiş bir parçası," dedi Bayan Congreave küçümseyerek, onun arkadaşlığından zerre kadar rahatsız olmuş görünmüyordu. "Belfry ile daha önce hiç aynı fikirde olmadım, ama June ve benim bir şekilde kurtarmamız gereken buna tuhaf bir şekilde bağlandı."

"Tamamen kurtarılabilir, teşekkür ederim," dedi Julian, ses tonu kısıktı. "Son iki yıldır performanslarını izledim Julia ve ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum. Şu andaki tek sorun, kendini senaryoya tam olarak vermemen."

"Onu pencereden atmaya kendimi adanmak istiyorum," dedi Bayan Congreave. Emily, Bayan Congreave ile Diana'nın başka bir hayatta çok iyi arkadaş olabileceklerini düşündü.

Julian iç çekti.

"Bayan Congreave'in senaryoyla ilgili bazı endişeleri var," diye açıkladı Emily'ye.

"Anladığım kadarıyla öyle," dedi ciddiyetle ve June'un homurdanmasına neden oldu.

"Ancak," diye devam etti Julian, bunu görmezden gelerek, "Bayan Congreave'e bu tiyatronun yönetimini üstlenmesi için *değil*, her gün gelip repliklerini prova etmesi için ödeme yapılıyor - oldukça cömertçe, eklemeliyim, bu yüzden endişeleri not edildiğine göre rolüne hazırlanmaya devam edecek."

Emily, Bayan Congreave'in pek de memnun görünmediğini düşündü ve Emily onu suçlayamazdı; bir erkeğin, bir hanımefendinin endişelerinin dikkate alındığına dair güvence vermesini hiçbir zaman son derece rahatlatıcı bulmamıştı.

"Belfry," dedi June. "Tamamen haksız değil, biliyorsun-eğer oyunun orijinal versiyonunu oynayabilseydik-"

"Herkes," dedi Julian, "*Much Ado About Nothing*'i sahneleyebilir - bu tiyatro da dahil olmak üzere, geçmişte birkaç kez. Bizim yaptığımız ise yeni, farklı ve beklenmedik olacak."

"Öyle de denebilir," dedi June nefesinin altından. Julian bu yorumu geçiştirmeye karar vermiş gibiydi.

"Turumuza devam edelim mi?" diye sordu Emily, oyuncularından herhangi biri başka bir itirazda bulunamadan.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," dedi Emily Bayan Congreave ve Bay June'a. Julian'ın koluna girip sahne arkasına doğru yürürken. Bir sahne parçasının etrafından dolandıklarında durdu ve kendilerini kesinlikle işe alındıkları işi yapmayan bir çift sahne görevlisinin yakınında buldu.

Julian onun yanında, nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

"Yine mi?" dedi yaramaz bir çocuğa sahip bir ebeveynin bıkkın ses tonuyla. "Woodrose! Kumar! Şu ağaçların boyası daha kurumadı mı?"

Sarmaş dolaş olan çift, yüzlerinde aynı suçlu ifadelerle bir anda ayrıldılar; bunu yaparken Emily, iki beyefendi sandığı kişilerin aslında bir erkek ve bir kadın olduğunu, ancak kadının pantolon giydiğini fark etti.

"Kuru, lordum," dedi adam savunmacı bir tavırla; Julian'ın yaşlarında görünüyordu ve oldukça yakışıklıydı, siyah saçları modaya uygun olarak biraz uzun kesilmişti. "Aksi takdirde onu kullanamazdık."

Julian'ın ağzı seğırdi. "Çok düşüncelisin Kumar. Siz ikiniz size para *ödediğim* işi gerçekten yapmaya bakabilir misiniz ve diğer aktiviteleri işiniz bitinceye bırakabilir misiniz?" Diğer sahne görevlisinin merakla Emily'ye baktığını fark etti ve içini çekti. "Woodrose, Kumar, bu benim karım, Leydi Julian. Emily," dedi ve ona dönerek, "Bayan Woodrose ve Bay Kumar set tasarımında çalışıyorlar - gösteride kullanacağımız tüm set parçalarını boyuyorlar." Etrafına göz atan Emily, ön planda ağaçlar ve özenli bahçeler bulunan, uzaktan görülen bir İtalyan villasının yarı bitmiş tasvirini gördü.

"Biz de tam soluklanıyorduk," dedi Bayan Woodrose arsız bir gülümsemeyle; Emily'den birkaç yaş büyük görünüyordu, kıvrıcık kahverengi saçları dağınık bir şekilde yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve burnunun üzerinde bir tutam çil vardı.

Julian homurdandı. "Bu şartlar altında pek de nefes alıyor gibi görünmüyordun."

Bay Kumar kızardı, Emily bunun oldukça çekici olduğunu düşündü. "Özür dilerim lordum. Bir daha olmayacak."

Julian şüpheli bir ses çıkardı.

"Bu hafta içinde birinin sizi benzer koşullarda üçüncü kez bulduğunu düşünürsek, bundan biraz şüpheliyim." Elini salladı. "Lütfen hiçbir şeye ıslak boya bulaştırmamaya çalışın. Senin gibi."

Emily, soruları fokurdamaya başlamadan önce onlar uzaklaşana kadar beklemeyi başardı.

"Julian!" dedi. "O bir *kadın sahne* görevlisiydi!"

"Gerçekten de," dedi Julian, onu birkaç bitmiş set parçasının etrafından dolaştırarak ve bir kapıdan başka bir süssüz koridora eğilmeden önce yanlarından geçtikleri birkaç sahne görevlisine başını sallayarak. "Genellikle bunu biraz daha iyi gizler - diğer sahne görevlileri ve oyuncular arasında bilinir elbette, ama gösterilerin olduğu gecelerde hiçbir beyefendinin ona sorun çıkarmasını istemeyiz, bu yüzden genellikle bir şapka takar ve her zaman büyük bir ceketle gelir ve gider."

"Onu işe almaya nasıl geldiniz?" Emily boş koridorda yürürlerken merakla sordu. Akıllı bir karış havadaydı; Belfry'de kadınların oyunculuk dışında da istihdam edilebileceği hiç aklına gelmemişti. Bir aktrisin hayatı her zaman çok skandallı, çok sıra dışı görünmüştü.

Emily'nin hiç düşünmediği bir şeydi ama *bu*. Sahne görevlisi olarak çalışmak. Bir kadının başlangıçta kendisi için planlanan hayat yerine -Bayan Woodrose'un durumunda, muhtemelen hizmet hayatı- bu işi seçebileceği fikri... Emily büyülenmişti. Bayan Woodrose ile muhtemelen neredeyse hiçbir ortak yönleri olmamasına rağmen, ona karşı tuhaf bir yakınlık hissetmekten kendini alamıyordu, bir bakıma onu neredeyse kıskanıyordu.

Çünkü Emily, kendi adına, birilerinin kendisinden beklenenin ötesinde bir şeyler yapabileceğini görmesi için oldukça çaresizdi.

"Aslında Laverre'in evinde bulaşıkçı olarak çalışıyordu ve anladığım kadarıyla işinde çok kötüydü. Laverre'nin karısı Lucie, onu evin etrafında bulduğu atılmış kağıt parçalarına resim çizerken bulmuş ve burada daha iyi çalışabileceğini düşünmüş. Biz de onu işe aldık."

Emily düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Bir kadını işe almak konusunda endişeli değil miydin?"

Julian alaycı bir gülümsemeyle, "Her şeyden çok diğer delikanlıların onu rahatsız edeceğinden endişe ediyordum," dedi. "Ona deneme amaçlı götürebileceğimizi söyledim, nasıl gittiğini görmek için - birkaç gün içinde, çocuklardan biri ona istenmeyen bir ilgi gösterdi ve o da ona - hassas bölgesine - bir diz attı," diye kendini aceleyle düzeltti, ona endişeli bir bakış attı, bunun masum kulakları için çok fazla olabileceğinden açıkça endişeleniyordu.

Emily gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Julian," dedi son derece ciddi bir şekilde, "*bana* bunu nasıl yapacağımı öğretebilir misin?" Gülüşü garip bir şekilde ödüllendiriciydi.

Sonunda Julian'ın ofisine vardıklarında, Emily heyecandan neredeyse titriyordu - o kadar ki, neredeyse söz konusu kapının önünden geçip gidecekti ve Julian'ın hâlâ tutunduğu kolu tarafından aniden durdurulmak zorunda kaldı.

"İşte," dedi, üzerinde küçük bir pirinç levhanın adını taşıdığı sıradan kapiya başıyla işaret ederek. Unvanı değil, tiyatrodaki rolü değil, sadece JULIAN

BELFRY.

"Laverre'in ofisi yan tarafta," dedi kapıyı açarken, omzunun üzerinden koridora doğru başını sallayarak. "Her zaman habersiz gelir, bu yüzden onu birazdan göreceğinizden şüpheniz olmasın-"

"Daha da iyi," dedi Emily neşeyle, kocasının yanından geçip Bay Laverre'in Julian'ın masası olduğu tahmin edilen şeyin arkasında oturduğu, ayaklarını yüzeye vurduğu ve yüzünde spekülatif bir ifade olduğu odaya girdi. "Bay Laverre, sizi görmek ne güzel."

Laverre, Emily odaya girer girmez ayağa fırladı ve onun elini öperek selam verdi - gerçekten de Fransızlar *çok* çekiciydi; Majestelerinin Ordusu'nun son yirmi yıldır onları öldürmek için bu kadar çok zaman harcaması utanç vericiydi. Emily şahsen tanıdığı bazı İngiliz beyefendilerinin Kanal'ın öte yanındaki meslektaşlarından bir şeyler öğrenebileceğini düşünüyordu.

"Bu kadar yeter, Laverre," dedi Julian karanlık bir sesle, kapıyı arkasından kapatarak. "Burada ne yapıyorsun? Sanırım yaklaşık yirmi adım ötede kendi masan var?"

Laverre, Emily'ye gülümseyerek, "Ama ofisimde güzel eşler yok," dedi. Çok uzun boylu bir adam değildi -aslında Emily'nin boyu civarındaydı- ama yine de konuştuğunda etkileyici bir duruşu vardı. Julian ona Laverre'in oldukça renkli kişisel geçmişinden biraz bahsetmişti; bir Fransız soylusu ile bir opera dansçısının gayrimeşru oğluydu ve gençliğinde kendisi de sahneye çıkmıştı. Şüphesiz onda çekici bir şeyler vardı, ayrıca Julian'ın da açıkladığı gibi, son on yılını sahne arkasında geçirmiş olsa bile, izlenmeye alışkın olduğunu gösteren bir rahatlık da vardı.

"Laverre, hayatın boyunca hiç bu kadar çekici davrandığını görmemiştim," dedi Julian, Emily'nin oturmasına yardım etmek için öne çıkarak. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Sonunda eşinle karşılaştığın düşüncesiyle ateşli bir neşeye kapılmışsın, *dostum*."

"Sadece benimle alay ederken Fransızca konuşuyor," diye açıkladı Julian, bu alışverişi büyük bir ilgiyle izlemeye devam eden Emily'ye. Emily, Julian'ın ne kadar

Geçen akşam yemekte biraz atışmışlardı ama o kadar çok insan vardı ki dikkatini verme fırsatı bulamamıştı. Julian İngiltere'nin en saygın aristokratlarından birinin oğluydu - nesiller öncesine dayanan bir unvana sahip bir adamın ikinci oğluydu- Laverre ise demimonde'da yetişmiş gayrimeşru bir Fransız'dı. Yine de iki adam konuştuklarında eşitlermiş gibi etkileşime giriyorlardı; tavırlarında çılgınca farklı kökenlerini gösteren hiçbir şey yoktu. Emily aralarındaki ilişkinin hep böyle mi olduğunu, yoksa Julian'ın doğduğu dünyadan çok uzak olan bu dünyaya zamanla alışıp alışmadığını merak etti.

Emily gördükleri karşısında şok olması gerektiğini biliyordu - tanıştığı aktrisler, kibar toplumun sınırları dışında yaşayan kadınlar; yaşamak için çalışan, farklı diller konuşan, farklı yerlerden gelen insanlarla dolu bu bina; içinde büyüdüğü, herkesin tıpkı kendisi gibi görüldüğü ve konuştuğu, bir hanımefendinin süslenmekten başka bir şey yapmamasının beklendiği nadir ortamdan tamamen farklı olan her şey. Burada bir kadın yer kaplayabilir, yüksek sesle konuşabilir, kalabalığın dikkatini çekebilir ya da alternatif olarak perde arkasında bir role bürünebilir, sessizce işini etrafını saran erkekler kadar iyi yapabiliirdi ve Emily her iki olasılığı da şok edici değil... heyecan verici buluyordu.

Sanki hayatı boyunca bir kafeste yaşamış ve Julian kapıyı açmış gibi hissediyordu. Annesinin misafir odasının ötesinde keşfedilmeyi bekleyen koca bir dünya vardı.

Belfry- Belfry sadece bir başlangıçtı.

"Bay Laverre," dedi aniden, beyefendilerin yaptığı anlamsız konuşmayı keserek (Diana'ya göre bu her zaman en akıllıca hareketti). "Burada, Belfry'de tam olarak ne yapıyorsunuz?"

Laverre kendini biraz toparlayarak, "Ben yöneticiyim," dedi.

"Bunu anlıyorum," diye Emily ona güvence verdi. "Bir tiyatrodan olup biten her şeyden müdürlerin sorumlu olduğunu sanıyordum."

"Doğru," dedi Laverre, onun pozisyonunun önemine saygı duymasından açıkça memnun olmuştu.

"Belki de sorum farklı olmalıydı," dedi Emily düşünceli bir şekilde. "Eğer olup biten hemen her şeyden sen sorumluysan, tiyatro sensiz yürümezse, o zaman Lord Julian tam olarak ne yapıyor?"

"Çok güzel bir soru, leydim," dedi Laverre, Julian yanında tükürürken başını sallayarak, Emily'nin onu hiç görmediği kadar keyifsiz görünüyordu. Laverre Julian'a bir sırtıış attı. "Yıllar önce evlenmeliydin."

"Ben tam tersini düşünmeye başlıyorum," dedi Julian karanlık bir sesle, sonra Emily'ye döndü. "Burada seni tam olarak ne ilgilendiriyor? Tiyatronun sahibi benim. Finansmanı ben yönetiyorum."

"Aslında," diye söze girdi Laverre bu noktada yardımsever bir şekilde, "Inances'ı *ben* denetliyorum. Ona sadece olaydan sonra incelemesi için evrakları gönderiyorum."

Emily düşünceli bir tavırla, "O halde asıl sorum hâlâ geçerli," dedi. "Tiyatro sahiplerinin tiyatroda bir ofisi olması normal mi?"

Julian dişlerini sıkarak, "Bunu söyleyemem," dedi, "sadece bir tiyatroya sahiptim."

Bu noktada Laverre, "Çoğu zaman mal sahibi işe yaramaz bir asilzade ya da başkasıdır-" dedi.

Julian, "Şimdiki şirket hariç," diye araya girdi.

"Bunu ben mi söyledim?" Laverre düşünceli bir şekilde çenesine vurarak sordu. "Söylediğimi sanmıyorum." Omuz silkti. "Her durumda, normalde Lord Chouchou-"

"Gerçekten çok Fransızsın, değil mi?" Emily dikkati dağılmış bir şekilde sordu.

"Senin için takıyor," dedi Julian. "Normalde sesi benim kadar İngiliz gibi çıkar."

"Her gün maruz kaldığım asılsız suçlamaları görüyor musunuz leydim?" Laverre kederli bir şekilde sordu, aksanı daha da belirginleşmişti. "Her halükarda, bu beylerin normalde müessesenin günlük işleyişiyle pek ilgileri yoktur. Ama kocanız ve ben her zaman bir ekip olarak çalıştık; kocanız burayı satın aldığı anda tiyatro berbat durumdaydı, yani berbat bir haldeydi, genç bir aptaldı ve burayı işler hale getirmek için epey bir sermaye yatırması gerekti."

"Operasyoneldi," diye itiraz etti Julian.

"Pekâlâ," diye kabul etti Laverre. "Ama aklı başında hiç kimse içeride on dakikadan fazla zaman geçirmek istemezdi, tabii eğer

akıllarını."

"Ki çoğu öyleydi," diye itiraf etti Julian. "Kapsamlı tadilatlar yaptık ve birkaç yıl önce daha fazlasını yaptık - ben bir ve yirmi yaşındayken, belli belirsiz bir geneleve benzemesi çekici ve eğlenceli görünüyordu, ama bir noktada bunun biraz..."

"Yakışksız," diye önerdi Emily.

"Kesinlikle," dedi Laverre başını sallayarak. "Her halükarda, ne yaptığını bilmediğini çok erken anlayacak kadar akıllıydı, bu yüzden beni işe aldı ve o zamandan beri birlikte sürünüyoruz. *Sözüm* ona tiyatronun günlük operasyonlarını daha çok bana bırakıyor-"

"Öyleyim!" Julian itiraz etti.

"Teorik olarak," dedi Laverre dudaklarını birbirine bastırarak. "Ama sosyetenin arkadaşlarının Belfry'ye gelmesini sağlamaya bu kadar takıntılıysan - hatta

-O zaman belki de onların gözüne girmek için daha fazla zaman harcamanız ve burada daha az zaman geçirmeniz daha iyi olur, çünkü meselelerin kontrolüm altında olduğunu gayet iyi biliyorsunuz."

"Artık onların gözüne girmeme gerek yok," dedi Julian, her şeyi mükemmel bir şekilde hallettiğini düşünen bir adamın kendini beğenmiş ses tonuyla. "Bunu yapacak bir karım var."

Emily'nin kalbi, evliliklerindeki değerinin nerede yattığının hatırlatılmasıyla biraz burkuldu. Ancak bu duyguyla fazla oyalanamadı çünkü Laverre'nin bir an önce bahsettiği bir şey dikkatini dağıtmıştı ve aklında bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Laverre spekülatif bir şekilde, "Ve yine de eşiniz burada," diyordu. "Zengin hanımlar ne yapmaktan hoşlanırsa onu yapmak yerine. Çay içmek mi?"

Emily komplocu bir tavırla, "Falancanın balosunun berbat geçip geçmediğini tartışmayı seviyorlar," dedi.

"Ve bu... kötü bir şey mi?" Laverre sordu.

"Oh, hayır," dedi Emily ciddiyetle. "Her sosyete ev sahibesinin hayalini kurduğu tek şey korkunç bir aşktır."

Laverre kaşlarını çatı. "Kulağa pek rahat gelmiyor."

"Değil," dedi Emily ve Julian hep bir ağızdan ve Julian ona sıırttı, bunun Aash'i onu bir kış gününde bütün bir demlik çaydan daha fazla ısıttı.

Emily daha sonra ekledi, "Ve *buradayım* çünkü *burası* o salonların herhangi birinden, o konuşmaların herhangi birini yapmaktan çok daha ilginç. Hayatım boyunca çizim odalarında oturdum, daha önce hiç tiyatro kulisinde bulunmadım."

"İyi bir nedenle," dedi Julian karanlık bir sesle. "Bu pek uygun değil."

Emily odanın etrafına bakındı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum, bütün bu... kâğıtlar? Ve bir masa? Korkunç bir skandal gibi görünüyor."

"Emily," dedi Julian öfkeyle.

Emily şansını zorladığının farkındaydı ve hemen ekledi, "Merak etme, yarın öğleden sonra şu çizim odalarından birinde sohbet ediyor olacağım."

Julian'ın yüzü ona bakarken biraz yumuşadı - Julian onun sert bir yüzü olduğunu düşünmüyordu, ama çok sıcak bir yüzü de yoktu. Kendini içinde bulunduğu durumdan uzak bir yere koyma, hafif sıkılmış bir gözlemciyi oynama, çevresiyle eğlenme ama tamamen onlardan *olmama* gibi bir tarzı vardı. Aslında bu, Emily'yi ona ilk çeken şeyin bir parçasıydı - erkeklerin ona büyük bir ilgiyle bakmasına alışkındı; Emily kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmekten hoşlanmazdı ama insan güzelliğinin övüldüğünü ancak belli sayıda duyduktan sonra buna inanmaya başlayabilirdi, en azından biraz. Elbette bu ilgi hiçbir zaman çok uzun sürmemişti - babasının borçları ve acınacak çeyizinin durumu potansiyel taliplerinin çoğunu uzaklaştırmaya yetmişti (ve babasının kulüpte ya da iskambil oynarken beyefendilerle baş başa yaptığı mırıltılı açıklamalar diğerlerini korkutmaya yetmişti). Ama Julian alışılmadık biriydi; ona içten bir takdirle baktığı kesin olsa da, asla büyülenmiş gibi bir görüntü vermemişti.

Ama şimdi ifadesinde daha yumuşak, daha endişeli bir şeyler vardı, Gerçi bunu duymaktan kesinlikle nefret edeceğini düşünüyordu. Bu yüzden, o an geçerken bile bu yumuşamanın anısını bir kenara sakladı.

"Mutsuz olmanı istemiyorum," dedi, sesi alçaktı; Emily göz ucuyla Laverre'nin aniden masanın üzerindeki mürekkepli kurutma kâğıdına büyük bir dikkatle eğildiğini gördü.

"Olmayacağım," dedi hafifçe, o tedirgin edici mavi bakışa bakarak. "Ne de olsa bir anlaşmamız vardı ve *tonun* hanımları beni hiç görmezse yeni evliliğimde delicesine mutlu olduğuma kimseyi inandıramam."

"Yine de," dedi biraz kuşkuyla bir sesle, "gerçekten hoşlanmadığın, geçmişte sana kaba davranmış olabilecek hiçbir hanımla arkadaşlık etmeni istemiyorum."

"Kimse bana kaba davranmıyor," dedi Emily tamamen doğru bir şekilde. "En azından yüzüme karşı."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi, ağzının kenarındaki belli belirsiz kıpırtı eğlenceyi ima ediyordu. "Yavru bir tavşanı tekmelemek gibi olurdu."

"Ah, çok teşekkür ederim," dedi Emily, şaşkın bir kahkaha atarak. "Benim hakkımda ne kadar büyüleyici bir tablo çiziyorsun. Bıyıklarım var mı peki? Burnum seğiriyor mu?"

"Gözler yüzünden," dedi, gülümseme iması biraz derinleşti, kaybolmak yerine kalıcı oldu. "En geniş, en masum gözlere sahipsin."

"Biliyorum," dedi iç çekerek, kahkahası soldu. "Bu yüzden herkes bana çocukmuşum gibi davranmaktan çekinmiyor."

"Sana çocukmuşsun gibi davranmıyorum," dedi ve Laverre'nin varlığını hatırlayıp ilerleyişini durdurmadan önce bir an için ona doğru eğildi.

"Hayır," diye itiraf etti, yanakları kızarmıştı. "Kesinlikle değilsin. Ama benim için de endişelenmemelisin, kurtların önüne atılmıyorum, sadece anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum." Bununla birlikte, oldukça tesadüfi bir fırsatı elinin tersiyle itmek üzere olduğunu geç de olsa fark ederek durakladı. Julian'la birbirlerine dürüstlük sözü vermişlerdi ama Julian, gerçekten istediği şeyi elde etmek için Julian'ın bir parça yersiz suçluluk duygusundan yararlanmayacağına asla söz vermemişti.

"Ama belki bir tür anlaşmaya varabiliriz," dedi yavaşça ve adam meraklı bir kaşını kaldırdı. "Belki de her öğleden sonra sosyal ziyaretler, her akşam yemeği partisi ya da sevmediğim bir hanımla Hyde Park'ta yaptığım her yürüyüş için bir öğleden sonramı burada, Belfry'de geçirebilirim."

Julian iç çekti. "Emily-"

"Hayır, dinle," dedi. "Müdahale etmeye çalışmıyorum, kendimi sıkıntıya sokmayacağım, yoluma çıkmayacağım ya da itibarımı zedeleyecek bir şey yapmayacağım. Ama amacınız kadınları tiyatroya çekmekse, gerçek bir hanımefendinin sahne arkasında zaman geçirip fikirlerini söylemesi faydalı olmaz mı?" Bir elini koluna koymak için uzandı. "Sen bir erkeksin, Julian-"

"Fark etmenize çok sevindim," dedi kuru bir sesle.

"-ve bu yüzden olayları bir bayanın bakış açısından görmeniz mümkün değil. Ama burada biraz zaman geçirirsem - provaları izlersem, tiyatroya ve işleyişine aşina olursam - belki size başka türlü aklınıza gelmeyecek bazı önerilerde bulunabilirim."

Uzun bir süre ona baktı, kaşlarının arasında belli belirsiz bir çatıklık vardı. "Lütfen," dedi ona bir adım daha yaklaşarak. "Yararlı olmak istiyorum. Ve ben

Her zaman olduğumdan farklı bir şekilde faydalı olmaya çalışmak istiyorum." Bir an durakladı ve onun sözlerini tam olarak anlamasına izin verdi. "Yine de çaya gideceğim

-Aslında Belfry'de daha fazla zaman geçirdiğimi sohbet sırasında söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. Ama burada da zaman geçirmeme izin verin."

"Pekala," dedi. "Aslında, tiyatroya biraz daha yeni bir görünüm kazandırmak için birkaç kozmetik değişiklik daha yapmayı düşünüyordum ve belki de bu hanımlara bu girişime rehberlik ettiğinizi söyleyebilirsiniz. Kutulardaki sandalyeler için yeni minderler seçtim. Bu tür şeyler. Belki o zaman gelip tiyatroyu kendileri de görmek isterler."

"Şey-" Emily başladı, sonra tereddüt etti. Cesaret edebilir miydi? Bir nefes aldı. "Aslında bu girişime rehberlik etmeme izin verebilirsin. O zaman yalan olmaz. Ve bu kesinlikle sana yardımcı olabileceğimi düşündüğüm bir şey."

Ağzını açtı, sonra kapattı. "Haklısın," dedi belli belirsiz şaşırmış bir sesle. "Sanırım bu daha mantıklı olurdu."

"Ara sıra mantıklı konuşabildiğime inanıyorum," dedi, niyet ettiğinden biraz daha sert bir şekilde.

Sırttı.

"Pekâlâ, Leydi Julian," dedi güler yüzle. "Tiyatromdaki varlığınız resmi olarak memnuniyetle karşılandı. Mantıklı olmak kaydıyla," diye ekledi aceleyle, ama Leydi aldırmadı -her şey bütün gün aptal misafir odalarında oturup farklı bir şey yapmamaktan ya da görmemekten daha iyiydi.

O zaman gülümsedi, gerçek bir gülümseme ve ne yaptığını tam olarak anlayamadan kollarını Aung'un omuzlarına doladı ve ayak parmaklarının üzerinde durarak kendini ona sıkıca bastırdı. Bir an sonra geri çekilecekti ama Aung'un kolu beline dolanarak onu yakınında tuttu, sırtına değen kolunun sıcaklığı ve gücü şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı.

"Ne kadar dokunaklı," dedi Laverre'in sesi, hiç de dokunaklı gelmiyordu. "Lütfen daha fazla ilerlemeden önce varlığını hatırlayın." "Sen Fransızsın," dedi Julian omzunun üzerinden, Emily'yi tutuşunu gevşeterek ama yine de kolunu onun etrafında tutarak. "Sizinkilerin böyle bir şey için her şeyi göze aldığını sanıyordum.

görüntüler."

"Bir Fransız'ın onayını kazanmak istiyorsan, karına hızlıca sarılmaktan daha fazlasını yapman gerekecek," diye cevap verdi Laverre, sesinde hınzır bir eğlence notası vardı ve Emily, yanaklarına süzüldüğünü hissettiği sıcaklığa rağmen kendini tutamadı:

Güldü.

On beş

İki gün sonra Emily, Violet ve Sophie'yle parkta yaptıkları hızlı bir koşudan eve döndüğünde, kocasını evde görünce çok şaşırdı. Bramble'a şapkasını ve eldivenlerini uzatırken giriş holündeki saate baktı ve saatin henüz üç buçuk olduğunu fark etti; Violet'ın Emily'nin kocasının itibarını geri kazanmasını sağlama planlarına verdiği isimle, Emily'nin Dürüstlüğe Giden Yolu hakkında strateji geliştirirken, o ve arkadaşları o öğleden sonra modadan uzak kalmayı umarak erkenden dışarı çıkmışlardı.

Görünüşe göre, saat on birde dışarı çıkmış olsalar bile endişelenmelerine gerek yoktu; gün, Ekim günleri kıaldıkça sonbaharın pençesini sıkılaştırdığını hatırlatan türden bir öğleden sonra, bulutların arkasından sadece ara sıra cılız bir güneşin görüldüğü, sert ve fırtınalı bir gündü. Sonuç olarak, park oldukça ıssızdı; Londra'nın büyük bir kısmı 1re'den önce bir demlik çay ile evde kalmaya karar vermişti.

Emily'nin eve döndüğünde aklında tam da böyle bir ödül vardı ama Bramble ona Lord Julian'ın Emily'nin normalde beklediği saatlerden saatler önce evde olduğunu söylediğinde şaşkınlıkla durdu. Üstelik yalnız da değildi.

"Blackford Kontu," diye tekrarladı, uşak Julian'ın kardeşinin nezaket unvanını verdiğiğinde şaşkınlığı bir kat daha arttı. "Neredeler o zaman?"

"Sanırım lord hazretlerinin çalışma odasında," dedi Bramble, sesi kendinden çok memnun geliyordu. Emily son birkaç haftadır, Bramble'ın yıllardır bir aristokratın davranması gerektiği gibi davranmayı reddeden bir aristokratın uşağı olarak sessizce hizmet ettiği izlenimini edinmişti. Ama şimdi! O, neşeli gün! Julian sadece evlenmekle *kalmamıştı* -üstelik soylu bir hanımefendiyle aynı zamanda markizliğin ilk sırasındaki kardeşinden de ziyaretler alıyordu. Emily, Bramble'ın söze dökülmeyen bir zevkle titrediğini görebiliyordu.

Onu tebrik etmek için omzuna vurma dürtüsüne karşı koyarak, bunun yerine koridorda Julian'ın çalışma odasına doğru ilerledi, şimdiye kadar sadece bir ya da iki kez ziyaret ettiği bir odaydı bu. Julian onun orada bulunmasından hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu ama çocukluğunu babasının çalışma odasından korkarak geçirmişti ve bu duygudan kurtulmanın zor olduğunu fark ediyordu. Babası çocuklarından sadece birini azarlamak ya da kötü bir haber vermek için çalışma odasına çağırırdı; Emily de babasının öfkesini kazanacak pek bir şey yapmamıştı ama ağabeyi ile babası arasındaki bağırış çağırışların kapalı çalışma odasının kapısının arkasından yankılandığı canlı anıları vardı. Burası aynı zamanda ailesinin ona ilk kez Bay Cartham'ın yaklaşan bir baloda kendisine eşlik edeceğini söylediği yeri.

Başka bir deyişle, çalışma odaları Emily'nin en sevdiği odalar değildi.

Bu anıları bir kenara iterek kapıyı birkaç santim araladı ve içeri baktı. Julian masasının arkasında oturuyordu, ceketsiz ve kravatsızdı, sandalyesine yaslanmıştı, elinde bir bardak konyak vardı. Karşısında benzer boy ve yapıda, saçları Julian'inkinden birkaç ton daha açık bir beyefendi oturuyor, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, koltuğuna rahatça yayılıyordu. Kapının açıldığını duyunca, her iki baş da ona bakmak için döndü ve Earl'ün gözlerinin iki küçük kardeşiyle aynı berrak maviye sahip olduğunu fark etti, ancak yüzündeki ePect bir şekilde daha sıcaktı ve kocasında olduğundan daha az rakishly tehlikeliydi.

Her iki adam da ayağa kalktı, Julian masasının arkasından gelerek Emily'yi odaya soktu. "Emily, gel kardeşim Robert'la tanış, bu Emily, benim karım."

"Sanırım uzun zaman önce bir kez birlikte dans etmiştik," dedi Kont, kızın elinin üzerine doğru bir selam verdikten sonra doğruldu ve kardeşine olan benzerliğini bir anda daha da güçlendiren bir bakış attı. "İlk ya da ikinci sezonunuz olmalı, hatırlamıyor olabilirsiniz."

Julian ayak parmağıyla bir sandalyeyi itip oturmaya başladığında Emily biraz gülerek, "İtiraf etmeliyim ki buna şaşırdım," dedi. Bir odaya girdiğinde her zaman mümkün olduğunca çabuk oturmaya çalışırdı, orada bulunan beylerin o oturana kadar oturamayacağını bilir ve kimseye rahatsızlık vermemek için her zaman endişelenirdi. "Bir beyefendinin yıllar sonra kızarmış bir sosyete kızıyla dans ettiğini hatırlayacağını sanmazdım."

"Yılının en güzel sosyete kızını hatırlamamak elde değil," dedi Kont, yanındaki koltuğuna otururken ona gülümseyerek ve Emily de ona gülümsedi.

"Sen de en az kardeşin kadar çekicisin, o istediği zaman," dedi ona gamzelenerek.

"Ve biraz da daha az dramatik," dedi sırtarak. "Evliliğinizi iptal ettirmek ve bunun yerine benimle kaçmak istemediğinize emin misiniz?"

"Buradayım," dedi Julian hafifçe, brendisinden bir yudum alarak.

Emily düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Bu cazip bir olasılık," diye söze başladı.

"Tam masanın karşısında," diye ekledi Julian. "Bir metre ötede. Mükemmel işleyen kulaklarla."

"Ama itiraf etmeliyim ki, son zamanlarda yeterince araba yolculuğu yaptım ve korkarım skandaldan kaçınmak için Aee kasabasına gitmemiz gerekecek," diye sözlerini tamamladı.

Kont ciddiyetle başını sallayarak, "Yeterince makul," dedi. "Bizim olabilecek bir mutluluğun bilgisiyle yetinmek zorundayız."

"Konyağımı bile içiyorsun," diye araya girdi Julian. "Geldiğin anda karımı burnumun dibinden çalmaya kalkışacağını bilseydim o güzel kokteyli çıkarmazdım."

Emily ilkel bir tavırla, "Dürüst olmak gerekirse, sanırım teknik olarak geldiğim andı," deyince Kont kahkahalarla güldü. "Bugünkü ziyaretinizin sebebi nedir lordum?"

"Hiç de değil," dedi elini sallayarak. "Artık benim kız kardeşim olacaksan bana Robert demelisin."

"Ve gerçek kız kardeşinizle çoktan tanıştım. Sizi gördüğüme çok sevindim, farkında değildim." diye ekledi ama aceleyle sözünü kesti.

Ancak Robert onun ne söylemek üzere olduğunu tahmin etmiş gibiydi.

"Kardeşimi çok fazla gördüğümün farkında değil miydin?" diye sordu, küçük kardeşini ürkütücü bir şekilde anımsatan başka bir hareketle kaşlarını çatarak.

"Julian'ın ailesinden biraz uzak olduğu izlenimine kapılmıştım," dedi dikkatle. Frannie bir yana, elbette.

Robert homurdandı. "Özellikle bizimkiler," dedi ve Julian'a Emily'nin tam olarak okuyamadığı bir bakış fırlattı, ama karşılığında anlamlı bir göz devirme hareketi yaptığından Julian'ın bunu pek zorlanmadan çözebildiği anlaşılıyordu.

"Julian'ın evlenmeyi kafasına koyduğu söylentileri yayılmaya başlayınca, gelip kendi gözlerimle görmek zorunda kaldım."

"Haber yayılmaya başladı," diye tekrarladı Julian, gözleri kısılmıştı. "Kimin haberi? Everly Priory'deydiniz, değil mi?"

"Olmuş olabilirim," dedi Robert, elindeki kesme cam kadehi çevirerek. "Dedikodunun nasıl yayıldığını bilirsin."

"Dedikodu," diye tekrarladı Julian.

"Dedikodu... ya da mektuplar, belki de," dedi Robert, Julian'ın ihtiyacı olan tek onay buydu anlaşılan.

"Frannie," dedi karanlık bir sesle.

Robert, "Hadi ama Julian," diye itiraz etti. "Bunu bizden saklayacağını düşünmüş olamazsın."

"Sanırım hayır," diye mırıldandı Julian, bardağını yere koymadan önce konyağından büyük bir yudum aldı. "Biz gidene kadar beklemeye zahmet etti mi, yoksa biz bir gün masumca öğleden sonra yürüyüşünün tadını çıkarırken bir şeyler mi karalıyordu?"

Robert, "Sanırım mektubu sen kasabaya dönmek için ayrıldığın sabah gönderdi," dedi ve ekledi, "Ona kızma, yanlış bir şey yapmadı." Emily'nin kendisinden on yaş küçük olduğunu fark ettiği kız kardeşinden bahsederken sesinde hafif korumacı bir ton vardı ve bu yüzden onu daha çok seviyordu.

"Ona kızgın değilim," dedi Julian. "Daha çok kendime, haberi kendim vermediğim için. Annem çılgına mı döndü? Babam öfkелendi mi?"

"Hayır, hayır," dedi Robert kendini beğenmiş bir ifadeyle, küçük kardeşini sahip olabileceği tüm önyargılardan kurtarabildiği için çok mutluydu. "Aslında oldukça memnun görünüyorlardı."

"Ah," dedi Julian biraz durgunlaşarak; Emily çılgınca bir gülme isteğini bastırdı. Kendisine bir ikram vaat edilmiş ve bu vaatten mahrum bırakılmış bir çocuktan başka bir şeye benzemiyordu.

"Onların üzülmesini mi *istedin*?" Robert, Emily'nin kendi sorusuna ses vererek sordu.

"Hayır," dedi Julian. "Tabii ki hayır."

"Ah," dedi Robert, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi; Emily'nin ona attığı meraklı bakışı görünce, "Babamızın üzülmesini istedi," diye ekledi.

"Robert, Tanrı aşkına," dedi Julian ve Robert sırtıttı. "Yanılıyor muyum?" diye sordu.

"Evet," dedi Julian kısaca. "Eğer onu üzmemek isteseydim, hiç-" Birdenbire sözünü kesti ve Emily umutsuzca onun bu cümleyi bitirmiş olmasını diledi. Ancak onu bu konuda daha fazla konuşmaya kışkırtmak için sahip olabileceği herhangi bir umut, Robert'ın koltuğunda doğrulduğu ani hareketle önlendi.

"Bu da ne?" diye bağırdı.

Emily irkilerek ona döndü; bir an için bir tür kriz geçiriyor olabileceğini düşündü ve yardım çağırması gerekip gerekmediğini merak etti ama çok geçmeden sıkıntısının kaynağını fark etti: Cecil Robert'ın omzundan sallanıyordu, pençeleri ceketinin derinliklerine saplanmıştı.

"Cecil, hayır!" Emily hemen ayağa kalktı ve yavru kediye kontun elinden dikkatlice almak için öne doğru uzandı. Epeyce bir çekiştirme söz konusuydu.

-Cecil başardığı güvenli tutuşu bırakmaya isteksiz görünüyordu- ama sonunda hoşnutsuz yavru kediye ellerine almış, kucağına oturtmuştu.

"Görüyorum ki aileye yeni katılan üyemizle tanışmışsınız," dedi Julian Robert'a. Cecil'in keskin pençelerinin kurbanı olan başka birini görünce neşelenmiş gibiydi. "Bana kalsa, şu anda sokaklarda kendi başının çaresine bakıyor olurdu, ama Emily onun söz konusu olduğu yerde yumuşak başlıdır, bu yüzden korkarım onunla sıkışıp kaldık."

"Ee," dedi Robert, Cecil'in pençesinden yeni kurtulmuş olan omzunu ovmak için uzanarak. "Yufka yürekli demek istiyorsun sanırım?"

"O da var," dedi Julian, pişmanlık duymadan. Emily bir an için gözlerini ona dikti ve dikkatini Cecil'e verdi; Cecil -görünüşe bakılırsa tüm bu heyecandan bitkin düşmüştü- derin bir uykuya dalmadan önce kucağında iki buçuk tur atmıştı. Cecil'in kucağında uyuması göğsünde tuhaf bir sıcaklık hissetmesine neden oluyordu; bakacak birinin olması hoşuna gidiyordu. Özellikle de zamanının çoğunu yalnız geçirdiği bu evde, Cecil onun için gece yarısı onu korkutmaya bayılan iki kiloluk bir AuP topundan daha rahatlatıcı olmuştu.

"Omzun iyi mi?" diye sordu Robert'a. Cecil insanları hırpalamaya başladığında bir nebze olsun endişe göstermesi gerektiğini geç de olsa fark etmişti.

Robert ona, "Bir tane," diye güvence verdi.

"Kan kaybindan ölmek üzere olsaydı," dedi Julian uğursuz bir ses tonuyla, "sana söylemezdi. O çok kibar biri."

Robert bir kaşını kaldırdı. "Bir kedi tırmalaması yüzünden kan kaybindan öleceğimi pek sanmıyorum, Julian."

"O kediyi tanımıyorsun," diye cevap verdi Julian karanlık bir sesle.

"Cecil'den mantıksız bir şekilde hoşlanmamaya başladı," diye Robert'a bilgi veren Emily, Cecil'in kulaklarının arkasını bir dişiyle okşadı ve bir an sonra hafif bir mırıltı sesiyle kendini ödüllendirdi.

"Bazı konularda biraz inatçı olabiliyor," dedi Robert komplocu bir ses tonuyla Emily'ye. "Örneğin babamızla aramızdaki köprüyü yaktığı için pişman olduğunu kabul edemiyor."

"Bugün buraya gelmek için başka bir nedenin var mıydı?" Julian kardeşine sordu, sesindeki kızgınlık her halinden belliydi. "Artık benim gerçekten evli olduğumu kendin de anladığına göre, belki de kendin çıkarsın?"

"Bugünlerde normalde bu kadar huysuz mu?" Robert Emily'ye sahne fısıltısıyla sordu.

"Gözlemlediğim kadarıyla sadece kardeşleriyle birlikteyken," dedi Emily dürüstçe.

Julian kuru bir sesle, "Neden böyle bir tepkiye yol açtıklarını anlayamıyorum," dedi. "Her halükârda," dedi Robert, ayağa kalkarak, "şimdi sizi yalnız bırakacağım, ben sadece evliliğin kanıtını kendi gözlerimle görmek için geldim ve gerçekten de gördüm." Kendisine gülümseyen Emily'nin önünde kibarca eğildi; Julian kaşlarını çattı. Robert tereddüt etti, sonra ekledi, "Sanırım annem babamı kasabaya dönmeye zorlayabilir, artık evlendiğinize göre, ve şüphesiz aramak isteyecektir."

Julian hemen, "Elbette," dedi.

"Ya da," dedi Robert, ses tonu biraz daha kararsızlaşarak, "sizi akşam yemeğine davet etmek isteyebilir."

Uzun bir sessizlik oldu. "Annem Londra'ya yanında bir refakatçi olmadan gelmeyi planlamıyorsa, bunun nasıl gerçekleşebileceğini anlamıyorum." Julian'ın sesi 1rm, tereddütsüzdü.

Robert içini çekti ve Emily'ye ağabeyini hatırlatan bir hareketle elini saçlarında gezdirdi. "Julian-"

Julian sessizce, "Tiyatroyu işletmeye devam ettiğim sürece onun çatısı altında hoş karşılanmayacağımı açıkça belirtti," dedi, o anda Emily'nin evlendiğini düşündüğü adama hiç benzemiyordu. Emily onun sesinde hafif bir kahkaha tonuna, söylediği her şeyin kenarında gizlenen eğlenceli bir ritim tonuna alışkındı ama şimdi ses tonunda kahkahaya dair hiçbir ipucu yoktu.

"Bunu yıllar önce söylemişti," dedi Robert, açıkça sinirlenmişti. Aslında sesi, Frances'in kardeşiyle ebeveynleri, özellikle de babaları hakkında konuşmaya çalıştığı zamanki gibi çıkıyordu. "İnsanların fikirlerini değiştirebilecekleri hiç aklına gelmiyor mu?"

Julian inatla, "Bana bunu yaptığını gösterecek tek bir kelime bile etmedi," dedi.

"Tabii ki tanışmadı," dedi Robert, belli ki her geçen an daha da sinirleniyordu. "Adamla tanıştın mı? Hayatı buna bağlı olsa bile bir hata yaptığını nasıl kabul edeceğini bilemez - gerçekten, her şey göz önüne alındığında, annemle birlikte bu kadar mutlu kalmaları bir mucize. Ama düşündüm ki, siz de artık bir yetişkin olduğunuza göre, belki de ilk adımı atmanın yolunu bulursunuz."

"Sanmıyorum," dedi Julian, ses tonu anlaşmazlığa yer bırakmıyordu. Robert bunu açıkça fark etmişti, çünkü ayrılmadan önce tekrar iç çekti, en azından Emily'ye son bir gülümseme ve selam vermeyi başardı.

Emily, artık odada yalnızdı ve kocasının tüylerini nasıl düzeltereği konusunda net bir fikri yoktu.

Bahsi geçen koca ise ondan böyle bir şey beklemiyor gibiydi, onun yerine zamanının önemli bir kısmını önündeki bardakta duran kehribar rengi sıvıya karamsar bir şekilde bakmaya ayırmıştı. Emily bu bakışı bir erkekte daha önce de görmüştü ve dikkatli bir gözlemlerle Julian'ın düşünceli düşünceli somurtmaya kararlı görüldüğü bir anda sözünü kesmenin hiçbir işe yaramayacağını biliyordu, ama yine de onunla konuşması gereken pratik meseleler vardı -az önce tanık olduğu konuşmaya bakılırsa, son derece şanslı *ya da son* derece talihsiz bir zamanlama olarak görülebilecek meseleler. Sadece henüz hangisi olduğundan emin değildi.

"Ee," dedi ve başını kaldırıp ona baktı, yüzündeki çizgiler ona odaklanırken biraz yumuşadı. "Bayan Larkspur'a bu akşam için her şeyin hazır olup olmadığını kontrol etmeye gidiyorum o zaman." Adamın ona attığı boş bakış, kadının şüphelendiği şeyi, yani birazdan gerçekleşecek olayla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını doğruladı. "Annemle babam yemeğe geldiğinde mi?"

Julian oldukça kötü bir küfür mırıldandı, ne dediğini tam olarak anlayamadan ağzından kaçmış gibiydi. "Tanrım," diye ekledi parmak uçlarını şakaklarına bastırarak. "Özür dilerim. Her zaman konuşmama dikkat etmem gereken bir karım olmasına hâlâ alışamadım."

"Benim yanımda konuşmana dikkat etmene gerek yok," dedi Emily biraz tereddütle. "Bazen küfretmen umurumda değil. Kulaklarım o sesle kendiliğinden yanmaz."

"Hayır, hayır, kendimi yeniden biçimlendiriyor olmam gerekiyor," dedi Julian yorgun bir sesle. "Sadece şu anda toplayabileceğimi düşündüğümünden biraz daha fazla konsantrasyon gerektiriyor."

"Ama," dedi Emily, oturduğu yerden kalkarak -Cecil onu yerinden kaldırırken öfkeli bir *miyavlama* yaptı- ve yavaşça masanın etrafından dolaşarak, "ya seni ıslah etmek istemiyorsam?"

Kadının ses tonundaki bir şey dikkatini çekmiş olmalıydı, çünkü ona baktığında yüzündeki yorgunluk biraz olsun gitmiş, gözlerinde sonsuz bir ilgi parıltısı belirmişti.

"Sanırım bazı şeyleri düzeltmeden bırakabilirim, karıcığım," diye mırıldandı, bir elini uzatıp onu bileğinden kavradı ve kendisine yaklaştırdı. *Karısına* seslenirken sesinin ılık, ipeksi tınısından karnına bir sıcaklık çöktüğünü hissetti ve kolunu boynuna dolayıp kucağına yatacak kadar yaklaşıp kadar ona birkaç adım daha yaklaştı.

"Yapabilir misin?" diye sordu hafifçe, onu öpmek için öne eğilirken başını hafifçe eğdi. Bunu yaparken kendini çılgınca, hınzırca cesur hissediyordu - evliliğin üzerinden birkaç hafta geçmesine rağmen, Julian'ın ilgisinin genellikle alıcısı kendisi, kışkırtıcısı ise Julian oluyordu. İnkâr edilemez bir şekilde istekli ve hevesli bir katılımcıydı, ama öpülmeyi beklemek yerine onu öpmek cesaret isterdi. Ağzını boğazının çıplak tenine bastırmak, nefes alış verişindeki hafif aksaklıktan zevk almak. Eteklerini ellerinin arasına alıp kaldırarak bacaklarını yeterince serbest bıraktı.

kendini onun kucağına doğru çevirebilir, düzgün bir şekilde ona yaslanabilir, onun tepki vermeye başladığını hissedebileceği yere doğru kendini bastırabilirdi.

"Ben-ah-" dedi, sesi tatmin edici bir şekilde boğuktu, "bu fasılayı bölmek istemem ama ailenizle ilgili bir şeyden mi bahsettiniz?"

Emily iç çekerek ondan hafifçe uzaklaştı. "Ah. Doğru." Eli hâlâ adamın boynuna, yakasının altına bastırılmıştı ve onu çekmeye bir türlü cesaret edemiyordu. "Sanırım geçen hafta bundan bahsetmiştim, onları yemeğe davet etmekten?" Julian ona boş boş baktı. "Bir akşam yemekten sonra kütüphanede?" Bir boş bakış daha. "Brendi ile mi?"

Bunun üzerine boş bakışları kayboldu ve yerini hınzır bir gülümsemeye bıraktı. Bir hafta önce, Julian Emily'yi kucağına çekmeye çalışırken bir bardak konyağı pantolonunun üzerine devirdiği zaman oldukça unutulmaz bir olay olmuştu.

Bu da tabii ki derhal kaldırılmalarını gerektiriyor.

Bu yüzden söz konusu konuşmayı hatırlamaması belki de şaşırtıcı değildi, çünkü şüphesiz gecenin en ilginç kısmı bu değildi.

"O geceye dair çok güzel anılarım var," dedi Julian, onun şüphelerini doğrulayarak, "ama itiraf etmeliyim ki bu kısmını hatırlamıyorum."

"Şey," dedi Emily, gözlerinin içine daha doğrudan bakabilmek için arkasına yaslanarak, "bu akşam yemeğe geliyorlar. Bu da demek oluyor ki-"

"Onlardan kaçmak için Belfry'ye geri dönmeyeceğim," dedi Julian, sesi sıkılmıştı. "Kesinlikle," dedi Emily, sonra tereddüt etti. Kendini hâlâ bu eş rolünde hissediyormuş gibi hissediyordu, ne zaman ileri gideceğinden, ne zaman geri çekileceğinden emin değildi. Bu, henüz tam olarak alışamadığı yeni bir çift ayakkabı giymek gibiydi. "Ve... eğer... nazik olabilirsen?" diye bitirdi, sesinin biraz daha iyi çıkmasını dileyerek daha fazla ırm, biraz daha az tereddütlü, daha az sorgulayıcı.

"Ben her zaman iyiyimdir," dedi, belinde duran elini yavaşça gövdesinden yukarı kaydırırken gözlerindeki o tanıdık parıltı geri geldi. Kadın onu iterek uzaklaştırdı ve sürünen ellerin dikkatini daha fazla dağıtmasına fırsat vermeden adamın kucağından kaydı.

"O tür bir hoşluk değil," dedi. "Sadece... seni sevmelerini sağla. İstedğin zaman bunu yapabilecek yeteneğe sahipsin."

Julian konuşurken onu dikkatle izledi, bazen sahip olduğu o rahatsız edici odaklanma biçimiyle. Çoğu zaman söylenen hiçbir şeye dikkat etmediği izlenimini veren bu adamın aslında onu bir şahin gibi izleyebildiğini fark etmek her zaman biraz endişe vericiydi.

"Benden hoşlanıp hoşlanmamaları senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu. "Ben-ne?" diye sordu, soru karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

"Neden," diye tekrarladı, ayağa kalkarak, "bunun ne önemi var? Benimle evlendiğinde, arkalarından iş çevirdiğin için asla heyecanlanmayacaklarını biliyordun. Neden şimdi telafi etmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü onlar benim ailem," dedi, kendini biraz aptal gibi hissediyordu ama bunu açıklamanın başka bir yolunu da bulamamıştı. "Ve ben onların yaşayan tek çocuğuyum. Hepimiz iyi geçinebilseydik iyi olurdu."

"Yakın zamana kadar hepiniz 'iyi geçiniyordunuz'," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu, senden istedikleri her şeyi, sana ve hayatına olan etkisine bakmaksızın yapmanı içeriyordu. Eğer onların iyi geçinme anlayışı buysa, o zaman onlarla biraz daha az samimi olmaktan son derece memnun olacağınızı düşünürdüm."

"Julian," dedi Emily, sesine bir yalvarma notası eklememeye çalışarak. "Lütfen."

İçini çekti. "İyi davranacağım," dedi kısaca, "*onlar* da sana iyi davrandıkları sürece." Emily basitçe, "Teşekkür ederim," dedi ve odadan çıkmak için döndü.

Gittiğinde bu sözün belki de istediği kadar güven verici olmadığını fark etti.

Julian, işler cehenneme dönmeden önce tatlıya kadar gelebilmiş olmalarının bir mucize olduğunu düşündü.

Elbette o ana kadar pek de eğlenceli bir akşam olmamıştı -mizah duygusu neredeyse hiç yokmuş gibi görünen bir adam ve her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünen bir kadınla birlikte eğlenmek imkânsızdı- ama Emily, sağ olsun, evlilik martında geçirdiği onca yılı iyi bir şekilde değerlendirmiş, farklı koşullar altında sürekli bir sohbet akışı sürdürmüştü,

Julian hayranlık duymaya meyilliydi. Ve böylece, tatlıya kadar Emily'nin ağır işlerin çoğunu yapmasıyla yeterince iyi anlaştılar.

"Çok güzel bir akşam yemeği oldu Lord Julian," dedi Markiz biraz sert bir sesle. Ona karşı hiçbir zaman tam olarak sıcak olmamıştı, ama onun evlenmemiş kızının eteklerini koklayan itibarsız bir alçak olduğunu düşündüğü zaman, kızıyla gerçekten evlendiği ve ailesini korkunç mali sıkıntılardan kurtardığı zamankinden daha dostça davranmasının biraz haksızlık olduğunu düşündü. "Aşçınıza selamlarımı iletin."

Julian başını sallayarak, "Tamam," dedi, hâlâ yarısı dolu olan kadehinin kenarında bir parmak gezdirerek. "Sanırım artık evlendiğime göre, sonunda doğru dürüst yemek pişirmek için bir bahanesi olduğu için memnun olmuştur. Bekarlık günlerimde yemeklerimin çoğunu dışarıda yeme alışkanlığım vardı."

"Umarım Emily elini çabuk tutuyordur," dedi Markiz, o anda hâlâ armutlu tartını yemeye dalmış olan kızına bakarak. Julian Emily'yi yemek yerken izlemekten hoşlanıyordu, çünkü bazen onun izlediğini fark etmezse kendini unutuyor ve öyle bir keyifle yiyordu ki, neredeyse transixing oluyordu. Genel olarak onu daha dikkatli izlemeye başladığını fark etti, bu anları arıyordu. Konuşmasını, tavrını, gözle görülebilen her şeyini izleme alışkanlığını o kadar uzun zamandır edinmişti ki, gardını indirip bir şeye içten, katıksız bir sevinçle tepki verdiği bir anı yakalamak son derece tatmin ediciydi.

Ancak Julian, Leydi Rowanbridge'in de Emily'yi izlediğini çok geç fark etti ve gördüklerinden pek hoşlanmışa benzemiyordu.

"Emily," dedi yüzünde korkunç bir gülümsemeyle, "sohbete katkıda bulunamayacak kadar çok tatlı yemek istemezsin. Ne de olsa bu akşam ev sahibesi sensin, bunun gerektirdiği her şeyi biliyor olmalısın."

Julian sıkıntısını bastırmaya çalışarak bir nefes aldı.

"Emily," dedi kararlı bir şekilde, "bütün akşam boyunca sohbetimizi sürdürdü. Bence ona, üzerinde çok uğraştığı yemeklerin, aşçıyla birlikte mükemmelleştirdiği menünün tadını çıkarması için birkaç dakika izin verebilirsiniz."

Leydi Rowanbridge o zaman ona baktı.

"Emily'yi benim kadar iyi tanımadığınız için anlamayacaksınız Lord Julian, bazen, eğer biri onu dikkatle izlemezse, davranışları... şey, biraz kayıyor."

Julian bastırmaya bile çalışmadığı inanılmaz bir kahkaha attı. "Emily şimdiye kadar tanıdığım en terbiyeli hanımefendi, hatta inanıyorum ki *Tonlar* arasında düzgün davranışlarıyla tanınır. Ne de olsa yıllarca sizin kurtuluşunuz oldu." Bu son sözleri sessizce söyledi, ama odanın sessizliğine ağırlıkla oturdular. "Bu nedenle, nasıl davranması gerektiği konusunda *sizden* herhangi bir talimat almaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum - özellikle de artık bunu yapmak sizin göreviniz olmadığında."

Masanın öbür ucundaki Emily çatalını bıraktı, omuzları hafifçe çöktü ve Julian kısa bir suçluluk duygusu hissetti ama bu duygu Emily'nin babası ağzını açar açmaz silinip gitti.

Rowanbridge, söz konusu karısına göz ucuyla bile bakmadan, "Şimdi, Belfry, karımla bu şekilde konuşman için bir neden yok," dedi.

"Benim masamda oturuyorsun," dedi Julian sakince, "benim yemeğimi yiyip şarabımı içiyorsun ve cömertliğim sayesinde evine gidip kendi evinde de aynı şeyleri yapmaya devam edebilirsin. Bu nedenle, benim çatım altındayken kızınıza en azından bir nebze saygı göstermenizi istemek çok da zor değil."

"Julian," dedi Emily, sesi ondan hiç duymadığı kadar keskindi. "Bu kadar yeter." Yatıştırıcı bakışlarını anne ve babasına çevirdi, sırayla her birine baktı. "Baba, anne, geceyi mahvetmeyelim. Anne, çok sevdiğin şeri salonda bekliyor, eğer istersen-"

"Buna gerek yok Emily," dedi Markiz ayağa kalkarak. "Sanırım başım ağrıyor ve eve dönsek iyi olacak. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi ve son kelimededen önce bunu gerçekten kastetmediğini belli edecek kadar uzun bir süre durakladı.

Emily de ayağa kalkmış, dudaklarında protesto sözcükleri belirmeye başlamıştı ama marki ve markiz çoktan yemek salonunun sonundaki çift kapıya doğru ilerlemiş, paltolarını istiyorlardı. Onlar gittiklerinde -el sıkışmalar, el öpmeler ve ne kadar kaba bir durum olursa olsun kibar toplumun gerektirdiği diğer tüm incelikler-

Julian beklenenden birkaç saat önce istenmeyen misafirlerden kurtulduğu için kendini oldukça neşeli hissetmeye başlamıştı.

Ancak Bramble Rowanbridge'leri selamlayarak uğurladığında ve uşak ön kapıyı kapattığında tüm neşesi uçup gitmiş, Julian dönüp kederli görünen karısına bakmıştı.

Ancak tek söylediği "Sanırım yatacağım" oldu ve dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Emily," diye seslendi Julian bıkkınlıkla, ama Emily dönmedi, sadece bir elinde etekleri, yukarı doğru istikrarlı ilerleyişine devam etti. Julian bir küfür mırıldanarak onun peşinden gitti, uzun bacakları -kat kat kombinezonlar ve etekler tarafından engellenmemişti- aralarındaki mesafeyi kapattı ve Emily sahanlığa ulaşmadan onu geçti. "Dinle," diye başladı ama Emily onu geçip koridorda ilerlemeye başladı, Julian da peşinden.

Bu onun için yeni bir durumdu, Emily'nin adını bir kez daha söylediğinde hala bir yanıt alamadığını fark etti. Emily'yle henüz doğru dürüst bir tartışma yaşamamışlardı -gerçekten de, şimdi itiraf etmekten utansa da, Emily'nin bunu yapabileceğini hiç düşünmemişti. Gürültülü sessizlik. Sırtının sert çizgisi. Hızlı, amaçlı ayak sesleri.

Yatak odasının kapısında durdu ve Julian kapıyı açmak için öne atıldı; bir an için Julian kapıyı tutarken onun geçmeyi reddedeceğini düşündü, ama Julian bunun ne kadar saçma (ve kendi kendini yenen) bir şey olacağını anlamış gibiydi, bu yüzden odaya girdi, 1replace'in önünde durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak dönüp ona baktı.

Julian kapıyı arkasından kapattı ve tanımadığı bir köpeğe yaklaşır gibi dikkatle ona yaklaştı.

"Emily," dedi yine, ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin ne olacağından hâlâ tam olarak emin değildi, ama olduğu gibi, önemli değildi, çünkü sesini bulmuş görünüyordu.

"Neden peşini bırakamadın?" diye sordu sessizce.

Julian yüksek arkalıklı bir koltuğun yanında durdu ve uzanıp ön kolunu koltuğa dayayarak sandalyenin ağırlığının bir kısmını taşımasına izin verdi.

"Hayatının geri kalanında her aile yemeğini böyle mi geçirmeyi bekliyorsun? Annenin seni küçük düşürme çabalarını görmezden gelerek mi?"

"Beni küçük düşürmeye çalışmıyordu," diye patladı Emily, son kelime sesi biraz titriyordu. "Bazen böyle olabiliyor işte, biliyorsun evliliğimiz henüz çok yeni ve artık benim evde olmamam onun için büyük bir alışma süreci olmalı."

Julian Aatly, "Sipariş vermek için ev," dedi. "Gördüğü gibi kullanabileceği bir ev. Tıpkı sergilemek istediği güzel bir vazo gibi."

"O benim *annem*," dedi Emily, sesinde gerçek bir sıcaklık vardı şimdi. "Ailene sırtını dönmek senin için kolay olabilir -şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, bir kız olarak parçası olmak için her şeyimi verebileceğim bir aile-ama bazılarımız için bu biraz daha zor."

"Kolay," diye tekrarladı Julian. "Babam şehirde değilken kardeşimi gizlice görmek zorunda kalmamın kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Kendini dikleştirdi ve ona doğru yavaş bir adım attı, sonra bir adım daha. "Frannie'nin düğününde kilisenin en arkasında oturmayı, sonra da olay çıkmasın diye düğün kahvaltısını tamamen atlamayı kolay bulduğumu mu sanıyorsun?"

"Oysa kardeşin bugün buradaydı ve sana babanın fikrini değiştirdiğini söylüyordu ama sen onu dinlemeyi reddettin! Onu görmeyi düşünmeyi bile!"

"Babamla olan ilişkim beni ilgilendirir, seni değil," dedi Julian, her kelimesi buz gibi soğuk ve çentikli çıkıyordu. "Endişelenmene gerek yok."

Bunun üzerine yüzü soldu ve Julian anında keşke -ne? Kelimelerin söylenmemiş olmasını mı diledi? Daha çok tüm akşamın geri alınmasını diledi; Robert'ın kapısında belirip bu eş muhabbetinin ne olduğunu öğrenmek istediği andan itibaren bugün hiçbir şey yolunda gitmemiştir.

"Elbette," dedi Emily sakince, yüzünün rengi biraz olsun yerine gelmişti. "Özür dilerim, ne düşündüğümü bilmiyorum. Bu evlilik ikimizin de gayet iyi anladığına inandığım bir anlaşmaya dayanıyor ve ben kendimi unutmuş gibiyim."

Julian ona uzun bir süre baktı, ona yanıldığını, kendini hiç unutmadığını, kendisinin de bunu hissettiğini, birbirlerine karşı kararlaştırdıklarından daha fazlası olmak için duydukları bu rahatsız edici arzuyu söylemek istiyordu -ama zihninin arkasında bir şey, orada gizlenen bir ses, onu temkinli olması için uyardı. Teklif ettiği kaçıışı kabul et.

"Özür dileycek bir şey yok," dedi, sesi kendi kulaklarına hayatında hiç olmadığı kadar sert geliyordu. "Çok duygusallaştım. Ailenle nasıl başa çıkacağınızı sana bırakmalıydım. Sonuçta bu beni ilgilendirmez."

"Doğru," dedi belli belirsiz. "Seni ilgilendirmez." Kafasını temizlemek istercesine biraz salladı ve sonra saat dokuzu ancak geçmiş olmasına rağmen, "Tanrım, geç oluyor olmalı," dedi. Büyük, bariz bir şekilde sahte bir esneme yaptı. "Korkarım bu gece oldukça yorgunum, belki de yatmaya gitmeliyim."

Yalnız, bu cümlemin seslendirilmemiş ama açıkça anlaşılan eklentisiydi.

Julian başını eğerek kibarca, "Elbette," dedi ve sonra

Yapacak başka bir şey bulamayınca dönüp odadan çıktı ve tek başına uyumak zorunda kalacağını fark etmesinin yarattığı küçük acı için kendine kızdı. Ne de olsa onlarınki bir aşk evliliği değildi - neden en başından beri onun yatağında uyuyordu ki? Kendini unuttuğu için özür dilemişti, ama belli ki o da dilemişti, eğer şimdi kendi sınıfından herhangi bir erkeğin makul olarak bekleyebileceği gibi yalnız uyuma ihtimaline surat asıyorsa.

Ancak, evlendiğinden beri ilk kez geceyi yalnız geçirmeye hazırlanarak kendi yatak odasına girdiğinde, düşünmeden edemedi: Bir mantık evliliği için, bu -sevişmeleri, harekete geçen duygular, tüm bu lanet akşamlarla ilgili her şey- hiç de uygun gelmiyordu.

On altı

Emily kendini korkak biri olarak görmekten *hoşlanmıyordu* ama inkâr edilemez bir gerçek vardı ki, öğleden sonra yaptığı bu aramalara alışması biraz zaman alıyordu. Tam olarak çok kötü geçtiğinden değil - her mantıklı insan gibi, iyi karşılanacağını bildikleriyle başlamıştı, bu da ona tüm arkadaşlarını aramak için bir bahane vermişti. Violet ve Diana'nın her ikisi de ziyaretlerinin muhatabı olmuştu elbette, Sophie de öyle. Sophie birkaç yıl önce dul kalmıştı ve kocası (ve hatırı sayılır çeyizinden geriye kalanlar) ona iyi bir yaşam sağlamış olsa da, Hyde Park yakınlarındaki büyük evinde zaman zaman biraz yalnız görünüyordu.

Emily oradan, çeşitli Mevsimler boyunca arkadaşlık ettiği, çoğu artık evli olan ve bu nedenle kolayca skandal çıkaran annelerin kaprislerine maruz kalmayan hanımların listesine doğru ilerledi. Bunlar da çoğunlukla oldukça eğleneliydi; evliliği ne kadar skandal olursa olsun hiçbirini onu açıkça küçümsemedi.

Ancak o noktadan sonra işler biraz daha karmaşık bir hal almıştı. Emily'nin, *tiyatroyla* uğraşan bir adamla düşüncesizce evlenen bir hanımefendinin telefonuna -özellikle de Belfry'ninki gibi bir üne sahip olan bir hanımefendinin- olumlu yanıt vereceğinden emin olmadığı pek çok hanımefendi vardı ama denemek zorundaydı.

Ve öyle de yaptı.

İşte bu şekilde kendini Barones Northbridge'in misafir odasında çok sert limonlu bisküviler yerken gülümserken bulmuş, orada hiç de hoş karşılanmadığı izleniminden kurtulmak için büyük çaba sarf etmişti. Barones otuzlu yaşlarının sonunda, Emily'nin tahminine göre, siyah saçlı, siyah gözlü, köşeli hatlara sahip, zayıf bir kadındı.

Normal şartlar altında çok güzel olabilecek bu yüz, şu anda gözlerindeki sert ve dikkatli bakışla biraz gölgelenmişti.

"Söyleyin bana, Leydi Emily," dedi Leydi Northbridge, sonra hemen kendini düzeltti. "Yani, Leydi Julian. Özür dilerim."

"Hiç de değil," dedi Emily tatlı tatlı gülümseyerek, ama birkaç dakika içinde üçüncü kez böyle bir hata yaptıktan sonra bunun kazara olduğuna inanmanın neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Leydi Northbridge, sanki Emily evlendiğini ve yeni bir eve, yeni bir isimle taşındığını fark etmemiş gibi, güven verici bir tonda, "Koşullarınızın değişmesine alışmak çok zor," dedi. "Her şey oldukça... ani görünüyor."

Bu, Emily'nin zihninde bir uyarı Aag'ı uyandırdı ve hassas bir skandal iması taşıdı. Dikkatli bir şekilde ilerlemesi gerekiyordu.

"Aslında o kadar da ani olmadı," dedi ve biraz rahatlamış bir şekilde bisküvisini bıraktı. "Lord Julian ve ben bu yılki Sezon sırasında tanıştık ve Lord Willingham'ın ev partisinde birlikte daha fazla zaman geçirmeden önce bir dizi etkinlikte bir araya geldik."

"Mevsimin hangi *bölümü*?" Leydi Northbridge kokusunu almış bir köpek gibi sordu. "Şey... ikinci kısmı," diye geçiştirdi Emily.

"Hangi ay civarında?"

Emily belli belirsiz, "Yaz aylarından biri," dedi, ki bu doğru değildi, çünkü aslında Belfry'yi ilk kez Temmuz ayında ziyaret etmişti. Leydi Northbridge'e kesin ayrıntılar vermek istemiyordu.

"Ve Lord Julian'la ikinizin aynı ev partisine katılmanız ne kadar da uygun oldu," diye devam etti Leydi Northbridge, ses tonu bunun bir tesadüf olma olasılığının Wellington Dükü ile Napolyon'un birlikte keyifli bir yemek yeme olasılığıyla aynı sırada olduğunu ima ediyordu. "Hem de sevgili annenizin şaperonluğu olmadan!"

"Willingham'ın Dowager Marchioness'i bana refakat etti," dedi Emily sakın bir şekilde, en azından bu kartı oynayabildiği için mutluydu. "Hanımefendinin genç bir kadının erdeminin koruyucusu olmaya uygun olmadığını ima etmek istemediğinize eminim."

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Leydi Northbridge aceleyle, yaşlı markizin kötü tarafına düşme fikrinden bile ürkererek. "Ben sadece sizin ve Lord Julian'ın pek çok... yürüyüş yapma fırsatınız olmuştur demek istemiştım."

Emily, *tonun* neden bu kadar çıldırtıcı olduğunu biraz da bıkkınlıkla düşündü. Yürüyüşler! Leydi Northbridge'in bu kelimeyi söyleyiş şekli kulağa genelev ziyareti gibi geliyordu.

"Bizi ilk tanıştıran arkadaşlarımızın eşliğinde daha yakından tanışma fırsatı bulduğumuz için çok mutluyuz," dedi dikkatle.

"Ne kadar hoş," dedi Leydi Northbridge, Emily'ye bakışları hâlâ bir ustura kadar keskindi. "Eminim öyledir."

Emily her geçen an daha da sinirlendiğini hissediyordu ama her zaman yaptığı şeyi yaptı: derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Bu, yılların deneyimiyle edindiğı bir alışkanlıktı. Sonra, zihninde bir şey ararken -herhangi bir şey -Muhtemelen konuyu değiştirmek için bakışları saate takıldı. Mucizelerin mucizesi, on beş dakika geçmişti. Görüşmelerin sadece çeyrek saat sürmesi kuralının her zaman saçma olduğunu düşünmüştü -ve tabii ki kendisi, Violet ve Diana kendi aralarında bu kuralı tamamen göz ardı etmiş, birbirlerini toplumun kibar kabul ettiğinden çok daha uzun süre ziyaret etmişlerdi- ama şu anda Emily bunun *Ton*'un şimdiye kadar bulduğu en iyi kural olduğunu düşünüyordu.

"Pekala, Leydi Northbridge," dedi, yüzünde bir ifade belirtmeye çalışarak "Korkarım gitmeliyim. O kadar güzel vakit geçiriyordum ki saatin kaç olduğunu unuttum."

"Elbette," diye onayladı Leydi Northbridge, Emily ile birlikte ayağa kalkarak. Yüzünde hafif kurnaz bir ifade belirdi. "Marki'ye elimden gelenin en iyisini yapacağım dan emin olabilirsiniz, değil mi?"

"Markiz," diye tekrarladı Emily.

"Eastvale Markisi mi? Kocanızın babası mı?" Leydi Northbridge, Emily'nin o güne kadar duyduğu en korkunç seslerden biri olan bir kahkaha attı. "Hangi aileye gelin gittiğinizi biliyorsunuz, değil mi Leydi Em- Leydi Julian?"

"Doğal olarak," dedi Emily, sanki bu gerçekten de komik bir şakaymış gibi gülümseyerek. "Ancak, kocamla babasının son zamanlarda konuştuklarını sanmıyorum,

"Markiz'in şehir dışında olması nedeniyle."

"Elbette," dedi Leydi Northbridge. "Ama yakın olmaları gerektiğini biliyorum - en azından görünüşte görüldüğünden daha yakın. Markinin yıllar boyunca aldığı tüm ePort'lar göz önüne alındığında, elbette. Lord Julian adına mı?"

"Pardon?" Emily kaşlarını çatarak sordu.

"Canım benim!" Leydi Northbridge kıkırdarak konuştu. "Marki'nin sosyetedeki çeşitli ev sahiplerine oğlundan ne kadar iyi bahsettiğini biliyor olmalısın."

"Ah," dedi Emily, hızlıca düşünerek. "Evet, tabii ki."

"Babası olmasaydı Lord Julian'ın hâlâ herhangi bir yere davet edileceğinden şüpheliyim," diye devam etti Leydi Northbridge, Emily'nin şaşkınlığını fark etmemiş gibi görünerek. Emily bunu iyi sakladığından mı, yoksa Leydi Northbridge kendi sesini duymaktan o kadar hoşlandığından mı emin değildi, öyle ki Emily şok içinde göğsünü tutabilir ve baronesin en ufak bir dikkatini bile çekmeden salonun zeminine yığılabilirdi. "Marki, Lord Julian'ı küçümseyen herkesin bundan büyük pişmanlık duyacağını çok açık bir şekilde belirtti elbette ve kimse Lord Eastvale gibi iyi bağlantıları olan bir adamı küçümsemek istemez."

Bu son söz Emily'ye, Leydi Northbridge'in evliliğini açıkça onaylamamasına rağmen bugün ziyaretinin kabul edilmesinin nedeninin bu olduğunu bildirecek kadar kızgınlıkla telaffuz edilmişti. Sosyetenin kapılarını ona ve Julian'a açık tutan şey, Lord Eastvale'i bekleyen korkuydu. Emily bu konuda daha önce hiç fısıltı duymamış olmasına şaşırmıştı ama aslında Julian'la tanışmadan önce onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. Elbette adını biliyordu, tiyatrosunun hikâyesini az çok biliyordu, babası tarafından mirastan mahrum bırakıldığına dair söylentiler duymuştu ama bunun ötesinde pek bir şey bilmiyordu.

Yine de, Leydi Northbridge'e inanılacak olursa, Julian babası yüzünden kibar toplum tarafından tamamen dışlanmamıştı.

Zihni hızla çalışıyor, düşünceleri birbirine karışıyordu ama Leydi Northbridge'e sadece, "Marki ailesine karşı çok korumacıdır, sanırım," demekle yetindi.

Görünüşe göre bu gerçeklerden başka bir şey değildi. Asıl soru şuydu: Julian'a nasıl söyleyecekti?

Kısa vadede, anlaşıldığı kadarıyla, ona söylemesine hiç gerek yoktu. Julian o gece Penvale'le dışarıda bir akşam planlamıştı -Penvale'i kendisi gibi tanıyan Emily, gündemde yüksek bahisli bir kart oyunu olacağından oldukça emindi ve boş yere Julian'ın evin tapusunu kaybetmeden kaçmayı başaracağını umuyordu. Ama bu, Julian o gece eve döndüğünde Emily'nin yatağında uyuyor olduğu anlamına geliyordu. Bu kendi başına kötü bir şey sayılmazdı.

-Bir önceki gece yaşadıkları tartışmadan sonra araları biraz gerilmişti ve Emily kocasıyla daha fazla tartışmamak için bir bahanesi olmasından son derece memnundu.

Ertesi sabah Julian geç yatmıştı ve Emily o aşağı inmeden önce modacıdaki randevusuna gitmek üzere yola çıkmıştı; Emily eve döndüğünde Julian gitmişti -Bramble ona Belfry'ye gittiğini söyledi.

Ancak Emily, aralarındaki tartışmadan kalan garipliklerin tiyatroda daha fazla zaman geçirme isteğini engellemesine izin vermeyeceğine karar verdi ve birkaç saat sonra arabanın getirilmesini emretti ve yol boyunca tek bir durakla Belfry'ye doğru yola çıktı.

Sophie, yarım saat sonra durduklarında arabanın penceresinden dışarı bakarak, "Bütün bunlar oldukça heyecan verici," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, sen, Violet ve Diana'yla tanışmadan önce başıma hiç bu kadar ilginç bir şey gelmemişti."

"Violet ve Diana'nın ilginç şeyler yapmak gibi bir huyu var," diye onayladı Emily, başlığını düzeltmek için uzanırken. Beyaz satenden yeni bir elbise giymiş, elbisenin eteklerindeki işlemeli mavi sarmaşıklara uygun yeni bir mavi spencer takmıştı ve gösterişli kocasının sahibi olduğu tiyatronun önünde arabadan inmeye hazırlanırken, geçen bahar her zamanki soluk pembe elbiseleri ve yüzünde kibar bir gülümsemeyle sezona başlayan ilkel ve bakir Emily Turner'dan çok uzakta olduğunu hissediyordu.

Sophie kapı açılıp dışarı çıkmaya hazırlanırken, "Sadece Violet ve Diana değil," dedi. "Son baktığımda, yılın en ilginç eşleşmesini yaptın, bunu aileden izin bile almadan yaptın ve şu anda hiçbir hanımefendinin adım atmaya cesaret edemeyeceği bir kurumu ziyarete gidiyorsun. Sen de kendi başına son derece ilginç birisin Emily Belfry."

Ardından uşağın uzattığı eli tuttu ve arkasında biraz şaşkın bir Emily bırakarak arabadan indi.

Emily kendini sıkıcı bulduğundan değil, sadece Diana ve Violet'in her zaman kendisinden daha ilginç olduğunu düşündüğünden. Onlar daha yüksek sesli, daha açık sözlü, her zaman doğru şeyi söylemek ve yapmak konusunda daha az endişeliydiler. Yine de Sophie'nin sözleri kafasında çınlıyordu.

İlginç biriydi.

"Böyle bir yerde görülmekten endişe duymadığınıza emin misiniz?" Emily arabadan inerken, Sophie'yi evinden alırken sorduğu soruyu tekrarladi. Belfry'ye giderken yolda durup Sophie'yi davet etmek düşüncesizce alınmış bir karardı ama Emily, Violet'in o öğleden sonra annesiyle çay içmeyi çoktan -çok isteksizce- kabul ettiğini, Diana ve Lord Willingham'ın da yaklaşan nikâhlarını görüşmek üzere St. George's'ta rektörle buluşacaklarını biliyordu. Sophie ise Emily uğradığında evdeydi ve ona eşlik etmekten mutluluk duyduğunu söylemişti.

"Dul olduğunuzu biliyorum," diye ekledi Emily, "ama itibarınızı riske atmak istemiyorsanız-"

Sophie hafifçe, "Aslına bakarsanız, son zamanlarda şöhretim konusunda kendimi tehlikeli derecede umursamaz hissediyorum," dedi ve binanın girişindeki zarif sütunların yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkarken kolunu Emily'nin koluna doladı. Julian'la daha önceki ziyaretlerinden farklı olarak, Emily sahne kapısı yerine ön kapıdan girmeyi tercih etmişti; tiyatronun giriş salonunu gün ışığında, görüşünü engelleyen ahlaksız beyler kalabalığı olmadan görmeyi merak ediyordu.

"Umarım," diye devam etti Sophie, "biraz *daha* umursamaz olursam, iflah olmaz bir beyefendi bu konuda bir şeyler yapacak kadar sinirlenir."

Emily kaşlarını çattı, Sophie'nin sözleri onu etrafını düşünmekten alıkoymuştu. "West'ten mi bahsediyorsun?"

"Bu varsayımı ne doğrulayabilirim ne de reddedebilirim," dedi Sophie kapıdan içeri girerlerken havalı bir şekilde ve Emily'nin ihtiyacı olan tek cevap da buydu. Sophie ile Lord James'in kardeşinin bir geçmişleri olduğunu biliyordu - yıllar önce, West'in currcicle'a karışmasından önce kur yapıyorlardı.

Lord Willingham'ın kardeşini öldüren ve bu sırada kendisini de ağır yaralayan yarış. Emily daha sonra ne olduğunu bilmiyordu, sadece Sophie'nin bir şekilde -oldukça aceleci bir şekilde- West'in eski bir arkadaşı olan ve kendisi de birkaç yıl önce kıtada öldürülen Lord Fitzwilliam Bridewell ile evlendiğini ve Sophie'yi çok genç bir dul olarak bıraktığını biliyordu. Sophie daha geçen yaz Lord Willingham'la kısa süreli bir birliktelik yaşamış, bu birliktelik her iki tarafta da herhangi bir kötü his uyandırmadan nispeten aceleyle sona ermişti ve Emily bu birlikteliği her zaman biraz şaşırtıcı bulmuştu, çünkü birbirlerine pek de uygun görünmüyorlardı. Kendisinin bilmediği nedenler olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Her şey çok ilginçti. Emily baskı yapmayacak kadar kibar olsa da, hem West'in hem *de* Sophie'nin, birbirlerinin bakmadığını düşündükleri anlarda attıkları birden fazla bakışa dikkat etmeyecek kadar dikkatsiz değildi.

Ancak Sophie onları tiyatronun fuayesinde aniden durdurduğu için bu tartışmaya devam etme fırsatı olmadı. "Günün soğuk ışığında pek de skandal gibi görünmüyor, değil mi?" diye sordu, başını arkaya doğru eğip üstlerindeki yüksek tavandan sarkan, mumları sönmüş avizeyi inceledi.

Emily yavaş bir daire çizerek döndü. Arkadaşlarıyla Belfry'yi ilk ziyaret ettiğinde, ne kadar lüks döşenmiş olduğuna şaşırmıştı - tam olarak ne beklediğini bilmiyordu, ama tiyatronun neredeyse bir beyefendiler kulübüne benzeyen bir şey olduğu düşünülürse - metreslerini getirebilecekleri bir yer olsa da - biraz daha sefil görüneceğini düşünmüştü. Bunun yerine, kalın halılar ve duvarlardaki ipek şam kâğıtlarıyla karşılaşmıştı ve şimdi Julian'ın tadilat için ne kadar para harcadığını bildiğinden, pek çok ayrıntıya ne kadar özen gösterildiğini görebiliyordu. Tüm bunları kavrarken içinde bir şeyler sıkıştı. Julian'ın, bağlantılarının ve itibarının ona getirebileceği statüye olan düşkünlüğünü biraz gülünç bulabilirdi ama Julian hayatının yıllarını -ve görünüşe bakılırsa mirasının önemsiz olmayan bir kısmını- bu yere dökmüştü. Onun hedeflerine ulaşmasını istiyordu.

Sophie'nin sorusuna gecikmiş bir cevap olarak, "Hayır," dedi. "Sanırım ne kadar zarif olduğunu fark etmemiştim."

Sophie, "Öyle," diye onayladı. "Ününe bakılırsa beklediğinden daha zarif," diye ekledi Emily'nin kendi düşüncelerini yankılayarak.

"Emily, kolunu bir kez daha Sophie'ninkiyle birleştirip tiyatronun derinliklerine dalmaya hazırlanırken, "İşte bu yüzden buradayız," dedi.

Julian'ı ofisinde değil, sahnenin kanatlarında bir kadınla derin bir sohbete dalmış, tamamlanmış birkaç sahne parçasını taşıyan sahne görevlilerine ya da çukurda prova yapan orkestranın seslerine aldırış etmeden buldular. Yaklaştıkça Emily koyu renk bukleli yeleyi fark etti ve söz konusu kadının Bayan Simmons'ın yedeği Bayan Congreave olduğunu anladı. Ve kollarını göğsünde kavuşturma şekline bakılırsa, Julian'la her ne konuşuyorsa bu onu pek de mutlu etmiyordu.

"Hayır," dedi Julian, Emily'nin yaklaştığını fark etmemişti. Gömlek ve yelek giymişti ama ceketini görünürde yoktu ve kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, ön kollarını çıplak bırakmıştı. Emily durakladı, bakışları bir an için o çıplak tene takıldı - her şey bir yana ön kolların baştan çıkarıcı olabileceğini kim düşünebilirdi ki? İncelemesine devam etti ve adamın kravatının boğazını biraz gösterecek kadar gevşemiş olduğunu takdirle fark etti. Bakışları adamın gözlerine ulaştığında, Julian'ın onun varlığını fark ettiğini ve biraz da eğlenerek onu izlediğini fark etti. Aslında onu süzdüğünü fark ederek kızardı ve yan gözle baktığında Sophie'nin de gülmemek için dudağını ısırıldığını gördü.

"Julian," dedi, en iyi hareket tarzının - çoğu zaman olduğu gibi -Sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı. "İşte buradasın." İki gece önceki tartışmaları göz önüne alındığında, ona biraz tereddütle yaklaştı ve bakışlarında kendi temkinliliğinin belli belirsiz bir izini gördü, bu aslında onu biraz rahatlatmıştı.

"Emily," dedi ve onu daha yakına çekmek için eline uzandı. Omzunun üzerinden bakıp Sophie'nin varlığını fark edince başını eğdi. "Leydi Fitzwilliam, Belfry'ye hoş geldiniz."

Sophie içtenlikle, "Beklediğimden çok daha etkileyici," deyince Julian güldü.

"Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu bilmiyorum."

Sophie ona sırtarak, "Bir iltifat," dedi. "Erkekler suçu üstlenmekte çok hızlılar, sen üstlenmesen çok hoş bir değişiklik olurdu."

"Pekâlâ," diye kabul etti Julian ve Emily gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Aralarındaki tartışmaya rağmen, çekici olmaya kararlıyken ondan hoşlanmamak çok zordu.

"Siz hanımları bugün buraya getiren nedir?" diye ekledi, yalnız olmadığını geç de olsa hatırlar gibi oldu. Bu sahneyi merakla izleyen Bayan Congreave'e döndü ve özür dileyen bir gülümsemeyle ona baktı. "Özür dilerim- Bayan Congreave, sanırım karım Leydi Julian'ı hatırlıyorsunuz?"

"Elbette," dedi Bayan Congreave yavaşça, Emily'ye ilk karşılaşmalarındaki ilgisinden daha az olmayan bir ilgiyle bakarak. Bu bakış Emily'ye tanıdık gelmişti, çünkü tiyatrodaki herkes ilk tanışmalarında onu bunun bir versiyonuyla selamlamıştı. Ebedi bekâr Julian Belfry'yi nikâh masasına oturmaya ikna eden kadınla tanışmak hepsinin ilgisini çekmiş olmalı diye düşündü, ama biraz ikna edilmesi gerekenin o değil de kendisi olduğunu açıkça ilan etmek istiyordu.

"Bu arkadaşım Leydi Fitzwilliam Bridewell," dedi Emily, Bayan Congreave'e gülümseyen Sophie'yi işaret ederek.

"Bayan Congreave, geçen yıl Adelphi'de sahneye çıkmıştınız, değil mi?" Sophie sordu ve Bayan Congreave soruya gülümseyerek başını salladı.

"Evet. Gösterilerimden birine katılma fırsatınız oldu mu?" Sophie başını salladı. "Korkarım hayır, hakkınızdaki her şeyi arkadaşlarımdan duydum, Yine de," diye ekledi. "Anladığım kadarıyla oldukça muhteşemmişsiniz."

"Öyleydi," diye onayladı Julian. "Belfry için onu neden avladığımı sanıyorsun?"

Bayan Congreave gözlerini devirerek, "Bugünlerde Lord Julian'ın alışkanlığı bu," dedi. "Herhangi bir aktör ya da aktrisin başka bir yerde zerre kadar başarılı olduğunu duysa, onun yerine kendi sahnesinde oynamaları için yanıp tutuşuyor."

"Çünkü Londra'daki en iyi 1nest tiyatrosuna sahip olacağız," dedi Julian, bunu defalarca açıklamış bir adamın ses tonuyla, yumuşak bir şekilde. "Eğer bunu yapacaksak, en iyi yeteneğe ihtiyacımız olacak."

"Yine *de* çok başarılı olacağını bildiğim bir oyun yazmak gibi müthiş bir yeteneğiniz var-"

"Hiçbir beyefendinin izlemek istemeyeceği bir hit," diye araya girdi Julian ve Emily onun ses tonundan, geldiğinde tartıştıkları konunun bu olduğunu ve dahası, bu tartışmayı ilk kez yapmadıklarını anlayabildi.

"Söz konusu oyun nedir?" Emily merakla sordu.

Bayan Congreave hemen ona döndü, yüzü coşkuyla parlıyordu. "Bu bir komedi leydim, deneyimi olmayan ama büyük umut vaat eden genç bir oyun yazarı tarafından yazılmış bir burletta. Tamamen kadınlardan oluşacak-"

"Hiçbir beyefendinin bilet almaya gelmeyeceği bir şey," diye araya girdi Julian.

Sophie inanamayarak güldü. "Üzgünüm Belfry, ama beyefendilerin sahnede bir sürü çekici kadının birlikte zıplamasını izlemekten daha çok hoşlandıkları bir şey olmadığını sanıyordum."

Julian gözlerini devirdi. "Bu öyle bir gösteri değil. Bu bir komedi, aristokrat hanımların hicvi."

"Kulağa oldukça eğlenceli geliyor," dedi Emily, ilgisini çekmişti.

Bayan Congreave, "Sanırım öyle leydim," diyerek onu temin etti. "Lord Julian'ın kendisi de senaryoyu okurken kahkahalarla güldü."

"Ama bu beyefendilerin görmek isteyeceği türden bir gösteri değil," diye ısrar etti Julian, her an daha da sinirlenecekmiş gibi görünüyordu. "Neredeyse on yıldır bu tiyatroyu işletiyorum. Hangi gösterilerin bir erkeği bilet almaya yönelteceğini, hangilerinin yöneltmeyeceğini çözdüm."

"Ama," dedi Emily yavaşça, onun sözleri üzerine aklına aniden bir fikir gelmişti, "ya biletleri satmaya çalıştığın kişiler beyefendiler değilse?"

Üç şaşkın ifade gözleriyle buluştu.

"Peki ya," diye devam etti Emily, "beyefendileri cezbetmeye çalışmak yerine onların eşlerini buraya çekmeye çalışsaydınız?"

"Ben *de* bunu yapmaya çalışıyorum," dedi Julian sabırsızlıkla. "Konuştuğumuz hiçbir şeyi anlamadın mı? Belfry'yi beyefendilerin eşlerini getirirken kendilerini rahat hissedecekleri bir yer haline getirmek istiyorum ve bunu yapmak için-"

"Hayır, hayır, beni yanlış anladınız," diye araya girdi Emily. *Asla* sözünü kesmezdi, ama şimdi zihni hızla çalışıyordu, aniden ortaya çıkan bu düşünce her geçen an daha az çılgınca görünüyordu. "Kocaları tarafından eşlik edilmek isteyen kadınları çekmeniz gerektiğini kastetmiyorum - peki ya bu gösteriyi sadece ve sadece kadınlara yönelik bir şey yapsaydınız?"

Sophie'nin yüzünde yavaşça bir gülümseme belirmeye başladı. "Geleneksel Belfry kavramını ele alalım -beyefendiler ve metresleri için bir tiyatro, ama gerçek bir hanımefendinin ayak basmaya cesaret edemeyeceği bir yer- ve onu tersine çevirelim mi?"

"Kesinlikle," dedi Emily. "Eğer doğrudan onlara yönelik, *onların* dünyasını anlatan bir gösteri olsaydı-"

"Ama bu bir Aattering portresi değil," diye uyardı Bayan Congreave. "Bu sosyete hanımlarını hicvediyor. Alınabilirler."

Emily başını sallayarak, "Eminim bazıları bunu ister," dedi. "Ama eğer onları bu konuda konuşturabilirsek -sırf herkesin ne tartıştığını bilsinler diye bile olsa, yeterli sayıda kişiyi bu filmi görmek istediklerine ikna edebilirsek- dedikodu gerçekten de tüm işimizi görebilir."

Julian Aatly, "Ve sonra o kadar rahatsız olacaklar ki bir daha asla Belfry'ye adım atamayacaklar," dedi. "Bu da benim amaçlarıma hizmet edecek... tam olarak nasıl?"

"Ama bu seni kasabanın diline düşürecek," diye itiraz etti Emily. "Anlamıyor musun - insanlar Belfry'nin ne olduğu ve kimin için olduğu konusundaki fikirlerini tamamen değiştirecekler."

"Çünkü bunun ciddiye alınacak bir şey olmadığına ikna olurlardı," diye devam etti Julian kollarını göğsünde kavuşturarak; Emily onun topuklarını sıkıldığını görebiliyordu ve hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istedi.

Ama Emily Turner asla çılgılık atmadı. Sesini hiç yükseltmedi.

Önceden olsa bu meselenin peşini bırakırdı. Ama bu kez değil çünkü o artık Emily Turner değildi. O Emily Belfry'ydi. Ve bu sefer onu bir şekilde ikna edecekti. Ama henüz değil.

Bu yüzden daha fazla itiraz etmek yerine sadece gülümsedi ve tatlı bir şekilde, "Bunu göreceğiz kocacığım," dedi.

On yedi

Emily, Julian'ın babası konusunu nihayet onunla konuşma fırsatını o akşam *çok daha geç bir saatte* bulmuştu. Tiyatroda baş başa konuşmak için biraz zaman ayırmayı düşünmüştü ama Sophie'nin yakınlarda olması ve Julian'ın zamanını sürekli olarak talep etmesi -hoşnutsuz bir yardımcı oyuncudan kum torbalarıyla ilgili bir kaza yüzünden neredeyse 1icuP'lara gelen bir çift sahne görevlisine kadar- yüzünden onunla yalnız konuşma fırsatı bulamamıştı.

Sonra Laverre onları o akşam evlerine yemeğe davet etmiş, onlar da arabalarına alıp götürmeyi teklif etmişlerdi. Emily'nin bu konuda hiçbir şikâyeti yoktu.

-Laverre'in nerede yaşadığını merak ediyordu; Bloomsbury'de, Russell Meydanı'nın hemen dışında sakin bir sokak olduğu ortaya çıktı. Kapıda Laverre'in iki oğlu tarafından karşılandılar ve beyefendileri hemen öğleden sonralarının büyük bir kısmını inşa etmekle geçirdikleri kart kulesine hayran olmaya zorlayarak Emily'yi Laverre'in karısı Lucie ve yeni yürümeye başlayan kızıyla bıraktılar.

Emily, akşam yemeğinde sohbet etme fırsatı bulduğu Lucie'den hoşlanmıştı. Lucie ilginç bir hayat sürmüştü; kölelikten doğan annesine özgürlük veren bir vikontun kızıydı. Lucie, annesinin ölümü üzerine babasıyla birlikte İngiltere'ye gitmeden önce Jamaika'da yaşamıştı. Galler'e kadar bile gitmeye cesaret edememiş olan Emily, okyanusu geçmeyi hayal bile edemiyordu.

"Sizi temin ederim, benim de tekrarlamak istediğim bir deneyim değil," demişti Lucie, gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir gülümsemeyle. Koyu, kalın bukleleri, açık kahverengi teni ve pembe yanaklarıyla güzel bir kadındı, ufak tefek ve kompakt bir yapısı vardı. "İlk geldiğimde buradan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam; çok karanlık ve kasvetliydi ve babamın tüm akrabaları benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ama babam bana yeterince büyük bir çeyiz bağladı ve ailem tereddütlerini çabuk atlattı." Gözlerini devirdi, ifadesi

biraz yumuşadı

O anda salonun karşı tarafındaki sedire çömelmiş, küçük oğlu sırtının yarısına kadar sarkmış, büyük oğlunun söylediği bir şeyi ciddiyetle dinleyen kocasının üzerine düştüğünde biraz.

"İnsanlar..." Emily söze başladı, sonra sorusunun biraz ileri gittiğini fark ederek kızardı. Lucie merakla ona baktı.

"Evlendiğinizde insanlar Bay Laverre'in servetinizin peşinde olduğunu mu düşündüler?" Emily bu küstah soru karşısında kızardı. "Sadece soruyorum çünkü koşullarınızdaki farklılık göz önüne alındığında-"

"Eminim bazı insanlar fısıldamıştır," dedi Lucie, "ama ben uzun zaman önce insanların hakkımda ne fısıldadıklarını fazla dert etmemeyi öğrendim - özellikle de beni derimin rengi yüzünden yargılayan, beni sadece servetim yüzünden zaman ayırmaya değer gören insanları." Emily'ye uzun uzun baktı. "Bu sizin de mücadele ettiğiniz bir şey mi leydim, dedikodulara kulak asmamak?"

Emily iç çekti.

"*Ben* olsam bu kadar rahatsız olmazdım ama Julian'ı üzdüğünü biliyorum." Bakışları, hiç tereddüt etmeden Laverre'nin yanında Aoor'a çökmüş olan ve görünüşe göre elindeki konuşmaya dalmış olan söz konusu adama takıldı.

Arkadaşına bakan Emily, Lucie'nin bakışlarının kendi bakışlarını takip ettiğini ve dudaklarında belli belirsiz bir çatıklığın belirdiğini gördü.

"Belfry'yi on beş yıldan fazladır tanıyorum," dedi bir süre sonra. "Her ne kadar aksini iddia etse de iyi bir adamdır. O... şey, ailesini çok sever. Kız kardeşi o kontla evlendiğinde, modisteki tüm faturaları o ödedi." Emily'ye baktı, sonra tekrar konuşmadan önce adamlara doğru döndü. "Annesine doğum günü için Aowers gönderiyor. Kardeşini bile bizimle yemek yemesi için buraya getirdi. Ve-" Burada durdu, Emily'ye bir kez daha baktı, düşünüyordu. Emily onun ölçüsünü alıyor olabileceğini düşündü. "Ve her gösterinin galasından önce babasına bir davetiye gönderir, açılış gecesi locasında oturmasını teklif ederdi."

Emily boğazındaki ani yumru karşısında yutkundu ve Julian'ın çocuklardan birinin söylediği bir şey karşısında ciddiyetle başını sallayışını izledi. "Ve marki hiç gelmedi."

"Ve marki hiç gelmedi," diye onayladı Lucie. "Sonunda, sanırım Belfry davetiye göndermeyi bıraktı. Ama merak etmekten kendimi alamıyorum-"

Emily bir kez daha ona baktı ve dudaklarının 1rm'lik bir çizgiye dönüşmesini izledi. "İnsan merak etmeden duramıyor..." Emily sordu.

"Lucie bir süre sonra, "Acaba bütün bunlar -seninle evliliği, kulağa gülünç gelen bu yeni oyunu, saygınlık konusundaki bütün o tekdüzeliği- bu daveti genişletmenin başka bir yolu mu?" diye düşünmeden edemedi.

Emily de kocasına dönüp baktığında aynı şeyi merak ettiğini fark etti.

Bu konuşma şimdi, saatler sonra, yatak odasının sıcak ışıltısında, sabahlığına sarınmış bir halde Aames'e bakarken zihninde yankılanıyordu. Akşam serinlemişti ve Julian ona yaklaşırken sırtındaki ani sıcaklık için minnettardı; düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki bağlantı kapısının açıldığını bile duymamıştı, ama şimdi onu arkasında, sadece birkaç santim ötede hissedebiliyordu ve bir saniye sonra elinin ağırlığı omzuna yerleşti.

"Düşünceleriniz için Penny."

Döndü ve bu sırada adamın elini omzundan kurtardı; adam da elinin yanına düşmesine izin verdi. Kadının yaptığı gibi, adam da kıyafetlerini değiştirmişti ve şimdi üzerinde sadece bir çift bol pantolon ve çıplak göğsü görünen bir bandan vardı. Bu biraz dikkat dağıtıcı bir manzaraydı, her zaman olduğu gibi Emily yarı çıplak bir adam tarafından her fırsatta şaşırtılabileceği gerçeğine nasıl alışacağını tam olarak bilmiyordu, özellikle de kıyafetleriyle Julian kadar iyi görünen birine. Ona baktığında hissettiği arzu, Julian'ın bundan ne kadar hoşlandığını ve kendi arzusunu da körüklediğini bilmesine rağmen, hâlâ bir şekilde neredeyse yanlış geliyordu.

"Dün Leydi Northbridge'le ilginç bir konuşma yaptım," dedi, bunun daha önce hiç kimsenin söylemeye gerek duymadığı bir cümle olabileceğini düşünerek. "Bir öğleden sonra ziyareti sırasında."

Julian kaşlarını kaldırdı, benzer bir düşünce yüzünde açıkça okunuyordu. "Ah?" Emily derin bir nefes aldı. "Baban hakkında bir şeylerden bahsetti."

Tepkisi anında oldu: kaşları kalktı, dudaklarında beliren hafif gülümseme kayboldu, Emily'ye bakarken gözlerinde beliren tembel, baştan çıkarıcı sıcaklık soğudu. Emily aslında başka türlü bir tepki beklemiyordu ama yine de bunun olmasını izlemekten hoşlanmamıştı.

"Peki ya babam?" diye sordu sakince, kollarını göğsünde kavuşturarak. Şimdi onu çok dikkatli bir şekilde izliyordu, sanki davranışları vahşi bir hayvanmış gibi

tam olarak tahmin edemiyordu.

"Yıllardır senin için iyi şeyler söylediğinin farkında mıydın?" Emily açık açık sordu. "Kibar toplum arasında yani?"

Julian kaşlarını çatı. "Hayır, yapmadı."

"Öyle," diye ısrar etti. "Leydi Northbridge bugün bundan bahsetti, ama hâlâ bir yere davet edilmenizin tek sebebinin Markiz olduğunu ima etti."

Julian'ın çenesi gerildi. "Leydi Northbridge yanılıyor olmalı. Eğer babam Belfry ile aynı caddede yürümeyi bile kendine yediremiyorsa, benim adıma çok da hevesli olacağını sanmıyorum." Gerginlik vücudunun hatlarında belirgindi, adeta içinden yayılıyordu ve Emily buna kendisinin neden olmasından nefret ediyordu. Dikkatle bir elini uzatıp onun koluna koydu.

"Belki de baban," diye söze başladı, "sana hâlâ değer verdiğini kelimelerle nasıl anlatacağını bilmiyordur."

Julian başını salladı. "Saçmalama," dedi kısaca. "Eğer bu *doğruysa* -ki bu çok büyük bir doğru, hatırlatırım- bunu sadece annem ve kız kardeşimin bu hanımefendiler tarafından aşağılanmamasını sağlamak için yaptığına şüphe yok. Benimle hiçbir ilgisi yok."

Emily onun küçümseyici sözleri karşısında hafifçe irkildi. "Durumu yanlış anladıysam özür dilerim o zaman," dedi sertçe ve Julian kaşlarını çatı.

"Emily," dedi, hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu. "Seninle tartışmak istemiyorum. Neden ailelerimiz evliliğimizin içine girmeye çalışıyor?"

"Çünkü," dedi Emily basitçe, "bir insanla sadece evlenmezsiniz. Ailesiyle de evlenirsin, onlarla hiçbir şey yapmak istemesen bile," diye ekledi kendi ailesini düşünerek. "Her şeye rağmen ailemi bir kenara atamam, aynı nedenle babanın seninle barışmak istemesi ihtimalini de göz ardı edemem." Konuşurken kalbinin çarptığını hissediyordu, haddini aştığından, çok cesurca konuştuğundan, çok ileri gittiğinden korkuyordu. Aklından geçenleri söylemeye, açıkça daha fazla tartışmak istemedikleri bir konuda birine baskı yapmaya alışık değildi.

Julian uzun bir süre onu izledi, sonra kollarını açtı ve uzanıp başparmağıyla ön parmağını kızın bileklerinden birine dolayarak elini iki elinin arasına aldı.

Geç de olsa titrediğini fark ettiği bir el.

Bundan nefret ediyordu, kendi bedeninin rahatsızlığını ele vermesinden, bunu kontrol etmek için hiçbir şey yapamamasından nefret ediyordu. Sıcaklığın boynundan yukarı çıktığını hissetti - bir yetişkin olmaya, kocasıyla düzgün bir konuşma yapmaya çalışıyordu ve işte buradaydı, kızarıyor ve bir kız öğrenci gibi titriyordu.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, elinin tekrar yanına düşmesine izin verdi ve ona dokunmak için başka bir hamle yapmadı.

Hemen başını salladı. "Hayır," dedi ısrarla ve adamın yüz ifadesindeki bir şey hafifçe gevşedi; cevabı onun için sandığından daha önemliydi. "I-" Derin bir nefes aldı. "Ailem aklımdan geçenleri söylemem için beni hiç cesaretlendirmedir. Sanırım bunu yapmak bana hâlâ zor geliyor."

Adam elini uzattı, sonra tereddüt etti, kararsızdı ve kadın onun yerine ona doğru bir adım attı, elini tutmak için kendi elini uzattı.

"Benim yanımdayken bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi ve kadın hafif bir öfke dalgası hissetti.

"Ancak ne zaman baban hakkında konuşmaya kalksam beni reddediyorsun," dedi soğukkanlılıkla. "Yani konuyu her açtığımda bu şekilde cevap vereceksen, sanırım bu konuda endişelenmeme gerek var."

Adam kaşlarını çatı ve kadın kendini bir tartışmaya hazırladı. Başka bir tartışmayı kaldırabileceğini sanmıyordu, özellikle de son tartışmalarından bu kadar kısa bir süre sonra.

"Haklısın," dedi ve gözleri şaşkınlıkla onunkilere kaydı; duyguları yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü ona bakarken ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme kıvrıldı. "Bir kocanın bu sözleri söylemesi mümkün, biliyorsun."

Ağzından şaşkın bir kahkaha kaçtı ve kendi gülümsemesi biraz genişledi. Elini ağzına götürdü ve yumuşak bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim. Babam benim için... hassas bir konu."

"Söylemiyorsun," dedi alaycı bir tavırla ve gülme sırası ona geldi.

"Bunu telafi edebilir miyim?" diye sordu, eli sabahlığının bağlarını çözmek için uzanmıştı.

"Konuşmamızı bitirdiğimizi sanmıyorum," dedi, giysisinin gevşediğini hissederken bile. Onu kendine yaklaştırmak için uzandı.

"Bunu şimdi bitirmek zorunda mıyız?" diye sordu, elini kızın ağır saçlarının arasına sokup boynunu ortaya çıkaracak şekilde geri çekerek. "Daha başka,

daha güzel

tartışabileceğimiz ilginç Şeyler var mı?"

Adam bunu yaparken düşünmek onun için zordu - hiç Şüphesiz onun da istediğı gibi. Bu düşünce onun kararlılığını güçlendirdi, öyle ki adam başını eğip boynuna uzun bir öpücük kondurduğunda ve kadın içinden bir sıcaklık aktığını hissettiğinde bile, en azından biraz akıllıca konuşacak akı kende buldu.

"Yani, bu kadar mı?"

"Mmm?" diye sordu tenine karşı ve içinden bir ürperti geçti. Her an kararlılığının zayıfladığını hissedebiliyordu. Bacaklarının kendi akı varmış gibi görünüyordu ve ona bir adım daha yaklaştılar, artık göğüsleri göğsüne değecek kadar yakındı, sadece geceliğinin kumaşı tenlerini ayırıyordu. Bu fırsattan yararlanarak sabahlığını omuzlarından tamamen itti ve ayaklarının dibinde biriktiğini hissetti.

Durumun kısa bir süre sonra artık akıllıca konuşamayacağı bir noktaya geleceğini fark eden Emily, elini göğsüne doğru uzatarak duraklamasına neden oldu.

"Bir sorun mu var?" diye yavaşça başını kaldırdı.

"Bence babana *Cennet Hakkında Çok Şey*'in açılış gecesi için bir davetiye göndermeliyiz," dedi, tüm kelimeleri doğru sırayla söylediğı için memnun bir şekilde.

"Gelmeyecek," dedi kısaca. "Gelmeyeceğini biliyorum." "Sırf bir kez gelmedi diye-"

"Bir kere bile olmadı," dedi, doğruldu, yüzündeki tembelce baştan çıkarıcı ifade kayboldu. Eli hâlâ kızın belindeydi, geceliğinin kumaşı 1. elinin içinde kıvrılıyordu. "Onu en az bir düzine kez Belfry'ye davet ettim. Davetiye istemeyen bir adama davetiye göndermeye devam edecek kadar aptal değilim."

"Ama," dedi yavaşça, "bu gösterinin bütün amacı insanların tiyatroya bakışını değıştirmek değil mi? Tekrar denemek için mükemmel bir zaman değil mi?"

Julian içini çekti, bir elini saçlarında gezdirdi. "Bazı insanlar, evet. Ama o değil."

"Babanı davet etmeyeceksen bu gösteriyi yapmanın ne anlamı var o zaman?" Kaşlarını çatı, hayal kırıklığının arttığını hissediyordu. "Eğer onun hoşuna gitmeyeceğinden bu kadar eminsen, o zaman neden istediğın gibi yapmıyorsun? Bir sahnede

müstehcen müzikaller. Ya da," diye ekledi, aklına bir fikir geldi, "neden Bayan Congreave'in bahsettiği komediyi sahnelemiyoruz? Sosyete kadınlarıyla ilgili olanı? Anlattıklarını dinlemek kulağa çok eğlenceli geliyordu."

Emily'nin anlamadığı bir şekilde ağzını hafifçe buruşturarak, "Öyle," dedi kuru bir sesle. "Bayan Congreave'in size söylemeyi ihmal ettiği gerçek şu ki, onu o yazdı."

Emily'nin çenesi düştü.

"Bayan Congreave bir oyun yazarı mı?"

"Hırsları var gibi görünüyor, evet," dedi Julian öfkeyle. "Eğer onu aslında yapması için tuttuğum işe, yani *aktris olmasına* engel olmasaydı, bu iyi ve güzel *bir* şey olurdu."

"Ama Julian!" Emily haykırarak onun elinden kurtuldu. Adımlamaya başladı, zihni hızla çalışıyordu, herhangi bir aşk faaliyetine dair tüm düşünceler anında yok olmuştu. Julian içini çekti, sonra 1re'nin önündeki koltuklardan birine oturdu ve bir bacağını koltuğun koluna atarak tembelce uzandı.

"Bu mükemmel," dedi yüzünü ona dönerek. "Görmüyor musunuz? Kadınlar hakkında, kadınlar *için*, bir kadın tarafından *yazılmış* bir oyun olması, neredeyse kendi kendini satıyor."

"*Kime*?" Julian kuşkuyla sordu. "Tanıdığım hiçbir beyefendiye değil."

"Ama zaten onlardan yeterince var, görmüyor musun?" Emily sordu hevesle. Onun bu planın parlaklığını neden göremediğini anlayamıyordu - Belfry'deki pek çok kararını açık bir zekâyla vermişti ama son zamanlarda bu yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyordu. İlk *olarak, Cennet Hakkında Çok Şey* -Emily'nin özel olarak şüphe duymaya devam ettiği bu konu hakkında şimdi de bu.

Belki de, diye düşündü birden, daha gizli yollara başvurma zamanı gelmiştir.

"Londra'daki her salonun ne kadar dehşete düştüklerini ve aşağılandıklarını tartışan hanımlarla dolmasını istemiyorum-" Julian konuşuyordu ama Emily dinlemeyi bıraktı. Ayağını uzatıp Julian'ın sandalyenin bir kolundan sarkan bacağına tekme attı ve bacağını Julian'ın önüne indirdi, Julian'ın ayağı bir gümbürtüyle Aoor'a indi.

Julian cümlesini yarıda kesti. "Ne-" Adam ona bakarken boğazını temizledi ve Emily, arkasındaki ışıkla aydınlanmış olan kızın

Gecelik şu anda biraz şeffaf olmalı. "Ne yapıyorsun?"

"Kadınsı kurnazlıklarımı kullanıyorum," dedi - biraz ilkelce, bu doğruydu, ama kucağına kayarak ve daha fazla tereddüt etmeden ona binerek bunu reddetti. "İşe yarıyor mu?" diye sordu ona bakarak; dizlerinin üzerinde hafifçe yükseldiğı bu açıyı seviyordu, çünkü daha önce hiç onun üzerinde boy avantajına sahip olmamıştı.

"Kendin gör," diye mırıldandı, iki elini birden uzatıp onu belinden kavradı ve üzerine çekti; kadın hafifçe kıpırdandı ve adam inledi.

"Yani," dedi, elleri gövdesinde bir yol açmaya başladığında nefesi biraz daha hızlı geliyordu, "gördüğünüz gibi, aslında kadınların kocaları üzerinde güç uygulama yolları var-"

"Mmm," diye mırıldandı, bir eli göğsündeydi, öne doğru eğilip çene çizgisine bir öpücük kondurdu. Diğer eli geceliğinin eteğıyle meşguldü ve onu yukarı doğru çekiştiriyordu.

"-yani gerçekten, tek yapman gereken bayanların ilgisini çekmek ve onlar da hemen-" Adam geceliğini başının üzerinden çekerken, içindeki bir şey ona, sergilenen çıplak tene bakarken gözlerindeki bakışla erimeye başladı. Adamın eli tekrar beline dolandı ve onu uzun, ateşli bir öpücük için aşağı çekti.

"Ne diyordun?" diye mırıldandı sonunda hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında.

Emily derin bir nefes aldı, kalbi göğsünde çarpıyordu, vücudundaki tüm hisler Aed güneye gitmiş ve bacaklarının arasındaki belirli bir noktaya yerleşmiş gibi görünüyordu.

"Hatırlamıyorum," dedi nefes nefese.

"Mükemmel," dedi adam başını onun göğsüne doğru eğerek.

"Ama yapacağım!" dedi elinden geldiğince kibar bir şekilde ve adam boyun eğmiş bir iç çekiş yaptığında bir anlık memnuniyet duymaktan kendini alamadı. şu an için dikkati dağılmış olsa da bu konuşmayı sürdürmeye kararlıydı.

Ama gerçekten, diye düşündü, adamın ağzı tenine değdiğinde ve ellerinden biri vücudunda yavaş, kasıtlı bir yol izlemeye başladığında, bu koşullar altında kim

onu suçlayabilir mi?

On sekiz

Ertesi öğleden sonra Julian tiyatroya gitmek *yerine* kendini kulübüne götürdü.

Burası geçmişte sık sık gittiği bir yer değildi. Tam olarak hiçbir zaman dışlanmamıştı -aslında, bir mucize eseri, üyeliği hiçbir zaman iptal edilmemişti- ama genellikle babasıyla karşılaşma riskini almaktan hoşlanmazdı.

Tesadüfen bir tanıdığa rastlamak isteyenlerin gidebileceği iyi bir yer olduğu inkar edilemezdi ve bu nedenle bu yılki Sezon boyunca, yavaş yavaş bu dünyaya geri dönmeye çalışırken daha sık ziyaret etmeye özen göstermişti. Aslında burada bir akşam Penvale ile bir içki paylaşmış, bu da Penvale'in kız kardeşinin evinde akşam yemeğine davet edilmesine, Audley'lerin evlilik sorunlarına tamamen dahil olmasına ve nihayetinde Emily ile o kader buluşmasına yol açmıştı.

Emily, şu anda onun düşüncelerinin çoğunu işgal ediyordu. Çok fazla.

"Kadınlar," diye mırıldandı yüksek sesle, yalnız olmadığını geç de olsa hatırladı. White'ın sabah odasında bir sandalyeye çökmüştü, elinde bir bardak konyak vardı, Bridgeworth karşısındaki sandalyede oturmuş, kendi içkisini yudumlarken sinir bozucu bir şekilde sakın görünüyordu. Julian gelip onu selamladığında buradaydı ve Julian karamsar bir sessizliğe gömülmeden önce çeyrek saat boyunca yeterince dostça sohbet etmişlerdi.

"Ah," dedi Bridgeworth bardağını yere bırakarak. "Seni bu kadar umutsuzluğa düşüren şeyin bu olup olmadığını merak ediyordum."

"Umutsuz değilim," dedi Julian, dehşete düşmüştü; Tanrım, işler gerçekten de dulları ve sakatları tanımlamak için kullanılan terimlerle tanımlanacak kadar dibe mi batmıştı? "Ben sadece... bekârlığın erdemlerini düşünüyorum."

Bridgeworth homurdandı. "Bu kelimeyi bildiğinden haberim yoktu."

Julian, "İtiraf etmeliyim ki çok aşına olduğum bir yöntem değil," dedi, "ama avantajlarını düşünmeye başlıyorum."

Bridgeworth, "Evlilik, Belfry, bir erkeğin alabileceği en büyük hediyedir," diye söze başladı ve Julian bir an kendini pencereden aşağı bırakmayı düşündü. "Tek yapmanız gereken basit bir gerçeği hatırlamak."

"Öyle mi?" Julian şimdi perdeleri ve onlarla Bridgeworth'u boğmanın mümkün olup olmayacağını düşünerek sordu.

Bridgeworth basitçe, "Karı her zaman haklıdır," dedi, sonra koltuğunda arkasına yaslandı ve sanki az önce büyük bir bilgelik vermiş gibi neşeyle gülümsedi.

Julian ona inanamayarak baktı. "Ciddi olamazsın. Tavsiyen *bu* mu?"

"Öyle," dedi Bridgeworth sakince, bardağını kaldırarak. "Bana çok iyi hizmet ettiğini fark ettim - Jemma'yla ne kadar iyi anlaştığımızı gördünüz."

Julian, "En son senin evine yemeğe gittiğimde, korkunç bir şiir dinletisinde ona eşlik etmeyi kabul etmezsen seni bir tost çatalıyla karnını deşmekle tehdit etti," dedi.

"Ah, çalışmak için mükemmel bir vaka," dedi Bridgeworth, hâlâ Julian'ın tanıdığı mutlu bir evliliği olan her erkeğin bu tür konuşmalar sırasında takınmak zorunda olduğu o sinir bozucu kendini beğenmiş gülümsemeyi takınarak. "Gerçekten de beni ciddi fiziksel zarar vermekle tehdit etti, ben de katılmayı kabul ederek bundan kurtuldum."

Julian arkadaşına baktı.

"Bridgeworth," dedi, kendini biraz telaşlı hissederek, "bu bir rehine durumuna benziyor."

Bridgeworth gülümseyerek, evliliğinin bu şekilde nitelendirilmesinden hiç rahatsız olmamış gibi, "Öyle," dedi. "Ama tüm evlilikler öyledir, eski dostum, o yüzden bunu kabul edip ona göre ilerlemen en iyisi."

Julian, "Bunun aradığım türden bir tavsiye olduğunu sanmıyorum," dedi.

Bridgeworth ona, "Herhangi bir tavsiye istemiyordun," diye hatırlattı. "Kadın şeklindeki sorununuzun hiçbir özelliğini tartışmadan düşünceli bir şekilde içkinize bakıp kadınlar hakkında mırıldanmakla yetiniyordunuz - pek verimli bir saldırı hattı değil, ama sanırım en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsunuz."

Julian, Bridgeworth'un çenesini kapatmasını sağlamak için, "Tiyatro," dedi. "Emily ve benim... Belfry için en iyi yolun ne olduğu konusunda fikir ayrılıklarımız var, diyelim."

"Ah," dedi Bridgeworth, sanki şimdi her şeyi çok daha net anlıyormuş gibi - ki arkadaşlıklarının uzunluğuna bakılırsa anlamış olması tamamen mümkündü. Julian'ın Oxford'daki arkadaşları arasında yıllar içinde onu terk etmeyen birkaç kişiden biriydi; sosyal çevresinden dışlanmış değildi, ama arkadaşları yaşlanıp toplumdaki yerlerini aldıkça -bazıları unvanlarını miras bırakarak, bazıları orduya ya da din adamlarına katılarak, bazıları evlenerek- ona daha az yer açıyor gibiydiler. On beş yirmi yaşlarındayken Londra'nın diline düşmüş bir arkadaşına sahip olmak son derece eğlenceliydi; otuzuna yaklaşmış çarşamba geceleri Almack'ın toplantı salonlarına gelin aramak için uğramaya başladığında bu durum biraz daha az eğlenceliydi.

"Peki onun fikri ne?" Bridgeworth merakla sordu.

Julian, "Aktrislerden biri kendini oyun yazarı olarak hayal ediyor ve tamamen kadınların oynadığı bir gösteri için bir senaryo yazdı," diye açıkladı. "Bu bir *ton* hicvi - izleyen her bayan için son derece rahatsız edici olacak. Erkekler bunu eğlenceli bulabilir ama hiçbir centilmen tiyatroya gelip de kıyafetlerini çıkarmak yerine etrafta durup konuşan kadınlarla dolu bir gösteriyi izlemek istemeyecektir."

"İyi mi?" Bridgeworth içkisinden bir yudum daha alarak sordu.

"Öyle," diye isteksizce itiraf etti Julian, Bayan Congreave'i küçümseyici nitelemesinden dolayı biraz suçluluk hissediyordu. Kendini sadece bir oyun yazarı olarak *görmüyordu* - aslında, eğer o senaryo bir şey ifade ediyorsa, çok iyi bir oyun yazarıydı. "Aslında çok iyi."

"Ve Emily bunu sahnelemen gerektiğini mi düşünüyor?"

"Emily henüz senaryoyu okumadı bile, ama kafasında bunu doğrudan kibar sosyetenin hanımlarına sunabileceğimiz -erkekleri tamamen atlayabileceğimiz- fikri var. Bu konudaki dedikoduların yayılacağını ve sırf meraktan bir kalabalığı çekeceğini düşünüyor."

Bridgeworth bir kaşını kaldırarak, "Haklı olabilir," dedi.

"Biliyorum," dedi Julian ağır bir sesle. "Ama itibarımız asla düzelmezdi, bilindiğimiz tek şey bu olurdu. Doğayı değiştirmek istemiyorum

Belfry'nin skandallarla anılmasını istemiyorum; patentli tiyatrolarla eşit düzeyde, en iyi tiyatro ücretine ve en iyi yeteneğe sahip bir tiyatro olarak görölmemizi istiyorum. Bu gösterecek-"

Hafifçe sarsılarak aniden susmuştu; dili elinden kaçmış ve ağzından kimseye yüksek sesle söylemeye niyetlenmediği kelimeler dökölmeye başlamıştı -kendisine bile tam olarak itiraf edemediği kelimeler.

Bridgeworth şimdi onu çok dikkatli izliyordu, bakışları keskindi. Julian adamı, zaman zaman dünyaya verdiği uykulu bakışın rolden başka bir şey olmadığını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu ama yine de bu gerçeğin hatırlatılması rahatsız ediciydi.

"Bridgeworth, "Eğer tiyatronuzu, bu çabadan aldığınız keyfi elinizden alacak şekilde yöneterek... herhangi birine bir şey kanıtladığınızı düşünüyorsanız, bir kez daha düşünmek isteyip istemediğinizi merak ediyorum," dedi.

"Tiyatromu istediğim gibi yönetiyorum," dedi Julian sert bir şekilde. "Kendimi, oyuncularımı ve yanımda çalışan her erkek ve kadını düşünür ve onlara en uygun kararları vermeye çalışırım. Başka hiç kimse denklemin içine girmez."

"Karın bile mi?" Bridgeworth sinsice sordu ve Julian zihinsel olarak lanetledi, tam da buna girdiğini biliyordu.

"Emily ve ben evlenmeye karar verdiğimizde bir anlayışa sahiptik," dedi. "Birbirimize faydalı olabileceğimizi biliyorduk ve o da bu gerçeği gayet iyi anlıyor." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, onları düşünmek için durakladı. Bir anlaşmaları vardı - Emily'nin ara sıra bir gösteride görünmesinin ötesinde tiyatroda anlamlı bir şekilde yer almasını içermeyen bir anlaşma.

Peki neden oradaydı? Çünkü o sormuştu elbette ama bu da şu soruyu akla getiriyordu: Julian neden kabul etmişti? Kız kararlıydı elbette ama Julian neredeyse on yıl boyunca bir işletmenin yönetimini üstlenmişti. Nasıl hayır deneceğini biliyordu.

Onun dışında.

Ancak Bridgeworth'a bu tedirgin edici düşüncelerden hiçbirini söylemedi; bunun yerine sadece ekledi, "Şu anda bir fikir ayrılığı yaşıyoruz, ama yakında olayları benim bakış açımdan görmeye başlayacak."

"Buna değer mi?" Bridgeworth dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğilerek aniden sordu. "Hayatını bu şekilde yaşamaya? Kendini olmadığın bir şeye dönüştürmeye çalışmaya?"

"Ben böyle bir şey yapmıyorum," dedi Julian, sinirlerinin yükseldiğini hissederek ve öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak. "Ben sadece hayatımın neredeyse on yılını adadığım bir şeyi başarıya ulaştırmaya çalışıyorum."

"Bu *zaten* bir başarı," dedi Bridgeworth sinirlenerek. "Rutin olarak biletlerinizi satıyorsunuz. Tanıdığım çoğu erkek Belfry'ye düzenli olarak geliyor."

"Ama değil-"

Bridgeworth elini sallayarak, "Ama karıları değil, biliyorum," dedi. "Ve yine de karınızın öyle bir plan önerdiğine inanıyorum ki, yargılayacak olursam, bu eşlerin birçoğu kapınıza akın edecek."

"Ve sonra bir daha asla geri dönmek."

Bridgeworth, "Çoğu şüphesiz yapmaz," diye kabul etti. "Ama bazıları yapardı. Üstelik kimin umurunda? Bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar para kazanıyorsunuz. Neden rotayı değiştirmekte bu kadar ısrarcısınız?"

Julian ters bir ifadeyle, "Çünkü *tonlarca* insana neler yapabileceğimi göstereceğim," dedi.

"*Ton mu*, yoksa baban mı?" Bridgeworth kelimeleri sakın bir şekilde, sesinde duygu olmadan söyledi ama Julian her birini fiziksel bir darbe gibi hissetti.

Julian sessizce, "Babamın bununla hiçbir ilgisi yok," dedi.

Bridgeworth sert bir sesle, "Bence bu işte onun parmağı var," dedi. "Belfry, seni neredeyse on beş yıldır tanıyorum, beni kandırabileceğini sanıyorsan çıldırmışsın demektir."

Julian sandalyesini geriye itti, bir anda bu konuşmayla ilgili her şeyden bıkmıştı. "On beş yıllık dostluğumuzun hatırına sana siktir git demeyeceğim, ki şu anda bunu yapmayı çok istiyorum," dedi. "Ama ben eve gidiyorum."

Julian uzaklaşmaya başlarken Bridgeworth, "Söylediklerimi bir düşün," diye seslendi. "Ve bunu gerçekten kimin için ve ne pahasına yaptığını düşün."

Bridgeworth'un sözleri eve dönüş yolu boyunca Julian'ın zihninde yankılandı. O öğleden sonra yola çıkarken at arabasını almıştı, ama biraz egzersiz yapmayı ve kafasını boşaltmak için temiz havayı tercih ederek seyisini eve onsuz göndermişti. Ne var ki Duke Sokağı'na dönmek o kadar da uzun bir mesafe değildi ve Julian eve vardığında düşüncelerinin bataklığında fazla ilerleme kaydedemediğini fark etti.

Geri döndüğünde, sokakta park etmiş gösterişli arabayı fark etti ve saat göz önüne alındığında, Emily'nin öğleden sonra ziyaretçilerini ağırıyor olması gerektiğini anladı. Bir an yoluna devam etmeyi düşündü ama Emily'den bu hanımlara karşı nazik davranmasını isteyecekse, en azından bir destek gösterisi yapabileceğine karar verdi.

Kendini falancanın yeni şapkasıyla ilgili bir sürü gevezeliğe hazırlayarak merdivenlerden yukarı çıktı, bir uşak da kapıyı açtı. Şapkasını ve eldivenlerini Bramble'a uzattı ve salondan gelen tiz bir kıkırdama sesiyle irkildi. Koridorda ilerlemeye başladı ve bir an için kapı aralığında durup dinledi.

"... çağrınıza karşılık vermek benim görevim, elbette," diye belli belirsiz tanıdık gelen bir ses geldi - şüphesiz geçmişte bir noktada tanıştırıldığı bir hanımefendiydi, önemsizliği nedeniyle hafızası hızla beyninden silindi.

"Çok naziksiniz, Leydi Cunninge," dedi Emily ve bu isim Julian'a belli belirsiz bir şekilde tanıdık geldi. Emily'nin ses tonunda onu telaşlandıracak hiçbir şey yoktu ama yine de tam olarak anlayamadığı bir nedenden ötürü içinde bir ürperti hissetti.

"Sevgili annenizin uzun yıllar süren sadık dostluğundan sonra, en azından bunu yapabilirdim." Konuşmacı -Lady Cunninge- dramatik bir iç çekti. "Kızını böyle bir durumda görmek şüphesiz ona acı veriyordur, ama sanırım sen öylece sıvışıp gittiğinde meselenin çözüldüğünü kabul etmekten başka çaresi yoktu."

"Bunun tamamen doğru olduğuna inanmıyorum, hanımefendi," dedi Emily ve ses tonu hâlâ son derece kibardı. Julian bir an durakladı, Emily'nin sahip olduğu beceriyi tam olarak takdir ediyordu - elbette her zaman farkında olduğu ama belki de bu kadar etkileyici olduğunu kabul etmediği bir şeydi bu. Bunun yarı nedeni

Onunla bu yeteneği için evlenmişti - her şeyden önce kibar olmak, ona ne söylenirse söylensin tatlı tatlı gülümsemek, bir şekilde kendini kavgadan uzak tutmak, altın rengi, sevimli ve dokunulmamış olmak.

Yine de o anda bundan nefret ediyordu; bu yeteneğini kullanmak zorunda kalmasından, kendisine hiç iyi niyet beslemediği belli olan bir hanımefendiyle kibarca konuşmak zorunda kalmasından nefret ediyordu.

"En sevdiğim arkadaşlarıma bir ev partisinde eşlik edebilecek kadar şanslıydım, hem de öyle kusursuz bir şöhrete sahip bir refakatçi eşliğinde ki, uygunluğunu sorgulayıp sorgulamadığınızı sormama bile gerek yok."

Julian bunu duyunca sırtıtmamak için kendini zor tuttu -gerçekten de kimse Willingham'ın Dowager Marchioness'i hakkında bir şey sorgulamaya cesaret edemezdi, çünkü onun meşhur sivri dilinin hedefi olmaktan korkardı, ama kendisinin onun bir refakatçi olarak uygunluğu konusunda ciddi şüpheleri vardı. Elbette bundan şikâyetçi değildi.

"Lord Julian ve ben, Lord Willingham'ın ev partisindeyken birbirimize olan saygımızı fark ettik," diye devam etti Emily, "ve artık duygularımız bilindiği için evlenmek için bir an bile bekleyemedik. Korkarım hikayede bundan daha ilginç bir şey yok leydim."

"Elbette," dedi Leydi Cunnige. "Ve Lord Julian, Bay Cartham'ın yanında geçirdiği onca zamanın tam olarak ne anlama geldiğini görmek için yeni geliniyle evlenmeyi çok merak etmiş olmalı."

Öfke Julian'ı harekete geçirdi, ayakları görünüşte kendiliğinden hareket ediyor, eli salonun kapısını açıyordu. Kendini tuhaf bir şekilde kontrolden çıkmış, sanki kendi davranışlarının efendisi değilmiş gibi hissediyordu ve bu his hiç hoşuna gitmemişti. Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan, bu cadalozun az önce kendi evinde karısına hakaret etmiş olmasıydı ve bu kadının burada oturup çayını içmesine ve yemeğini yemesine bir dakika daha izin verirse lanetlenecekti.

"Julian," dedi Emily, girişiyle birlikte irkilmiş bir halde ona bakarak. Leydi Cunnige de irkilmiş görünüyordu ve Julian onun yüzünde beliren endişe ifadesini hayal ettiğini sanmıyordu. Bir hanımefendinin yüzüne karşi özel olarak hakaret edebilecek ama sonra bunu başkalarının duymuş olma ihtimali belirlediği anda hemen telaşlanacak bir tipti.

"İşte buradasın," dedi, yüzüne tembel bir iyi mizah ifadesi yapıştırarak. Emily'yi kandırdığından emin değildi ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Ne de olsa şu anda kandırmaya çalıştığı kişi o değildi.

"Evde ne yapıyorsun?" diye sordu, onu gördüğüne hâlâ şaşır mış görünüyordu.

"Kulbmde Bridgeworth ile sohbet ediyordum ve sonra evde olmayı tercih ettiğimi fark ettim. Seninle," diye ekledi, sanki ne demek istediğini anlamayan var mış gibi. Bu noktada Emily'nin sandalyesine ulaşmıştı ve başının tepesine bir öpücük kondurmak için eğildi. Mucizevi bir şekilde Leydi Cunninge kokulu tuzlarına uzanmadı.

"Leydi Cunninge ziyarete geldi," dedi Emily, söz konusu hanımefendinin hâlâ elinde çay fınca nıyla oturduğu ve bu gösteriyi merakla izlediği yeri işaret ederek.

"Ben de öyle duydum," dedi Julian, genellikle kendisini parasından etmeye çalışan iş tanidiklarına ayırdığı bakışını kadına yöneltmek için dönerek. "Odaya girerken konuşmanın bir kısmını yakaladım."

Leydi Cunninge'in rengi soldu.

Julian ona ince bir gülümsemeyle baktı.

"yle mi?" Emily sakince sordu. "O zaman belki de siz sözümüzü kesmeden önce Leydi Cunninge'e söylemek üzere olduğum şeyi söylemem için bana biraz izin verirsiniz, aşkım."

"Ama tabii ki sevgilim," dedi centilmence, kızın yanından ayrılmadan.

Leydi Cunninge ay fınca nını aceleyle yere bırakarak, "Sanırım gerçekten gitmem gerekiyor," diye söze başladı - açıkçası, yeni evli bir kadına zorbalık etmek bir şeydi, ama söz konusu yeni evli kadın ve onun çılgınca öfkelenen kocasıyla yüzleşmek tamamen başka bir şeydi ve kendini pek de hazır hissettiği bir görev değildi.

"Evet, eminim öyledir," dedi Emily ve bu kez sesinde elik gibi bir ton vardı. "Ama gitmeden önce, Leydi Cunninge, sizi bir daha asla varlığımla rahatsız etmeyeceğime dair teminat vermeme izin verin lütfen. *Ayrıca* emin olun ki, eğer bir *gün* adımı lekelemeye kalkışırsanız, kocanızın çeşitli metreslerinin beni aramaya gelmesinden büyük mutluluk duyarım. Derhal."

"En ufak bir fikrim bile yok-"

"yle olduğuna inanıyorum," dedi Emily sakın bir sesle. "Ve eğer blöf yaptığımı düşünüyorsanız, sizi temin ederim ki bu, kocamın yapacağından çok daha nazik bir davranış.

Böyle bir senaryoda intikam olarak hayal edin, bu yüzden gerçekten beni oldukça merhametli olarak düşünebilirsiniz." Ayağa kalktı. "Elbette bunların hiçbirinin sorun olmasını beklemediğimden değil, çünkü spor olsun diye kasıtlı olarak itibarımı zedelemeye çalışacağınızı tahmin etmiyorum." Omzunun üzerinden Julian'a mide bulandırıcı bir gülümseme attı. "Ve sen de beklemiyorsun, değil mi sevgilim?"

Julian başını ciddiyetle salladı, aniden çılgınca bir gülme arzusuna kapıldı. "Hayır, kirpim."

Emily, Leydi Cunnunge'e dönmeden önce dudaklarını usulca birbirine bastırdı -Julian onun da gülmemeye çalıştığından neredeyse emindi-. "Umarım güzel bir öğleden sonra geçirirsiniz," dedi neşeyle ve son derece yüzeysel bir reverans yaptı. Leydi Cunnunge odadan çıkarılmadan önce kendi reverans denemesini yaptı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Emily Julian'ın üzerine yürüdü.

"*Kirpim*' mi?" diye sordu ona kuşkuyla.

Julian savunmak için ellerini kaldırdı. "En iyi işim değil."

"Lord Willingham'ın kitabından bir yaprak alıp bana magni1cent ruby ya da ona benzer bir şey diyemez miydin?"

"Doğaçlama konusunda iyi değilim!" dedi

savunmacı bir tavırla. "*Sen bir aktörsün.*"

"Oyuncuların senaryoları vardır!"

"Oh, Tanrı aşkına." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve oldukça dramatik bir şekilde oturmakta olduğu kanepeye geri döndü -Julian bunun şimdiye kadar gördüğü en az zarif şeylerden biri olabileceğini düşündü. Daha yavaşça onun yanına oturdu.

"Emily," dedi, "bu sahne, ziyaret ettiğin diğer kadınların sana nasıl davrandığının bir göstergesi miydi?"

Doğrudan ona bakmak için başını çevirdi. "Hepsi değil," dedi.

"Ama bazıları?"

"Ama bazıları," diye onayladı.

"Tanrım," dedi, ellerini yüzünde ovuşturarak, kızgın hissediyordu - ona bu şekilde davranan sefil kadınlara ve ayrıca, belki de daha çok, kendisine. "Lütfen size ilk seferinde kaba davranan birinden gelen aramayı kabul etmeyin."

Emily ellerini havaya kaldırdı.

"O zaman ne yapmamı bekliyorsun? Toplumun bizi kabul etmesi için kendimizi bir edep modeli haline getirmemiz konusunda bu kadar ısrarcı olan sizsiniz. Kazanmamız gereken insanlar bunlar. Violet, Diana ve kocaları gibi daha makul olanlar zaten bizim için endişelenmeyecek kadar az dedikoduyu önemsiyorlar; Leydi Cunnige gibi olanlar daha zor olacak ve onlarla sosyal olarak tanışmazsam onları skandal yaratan bir ahlaksız olmadığınızı nasıl ikna etmemi bekliyorsunuz anlamıyorum."

Julian alnını ovuşturdu.

"O zaman onlarsız da yaparız," dedi sertçe. "Bunun gibi kadınlarla çay çörekleri üzerinde kibar bir sohbet yapmak zorunda kalmanı istemiyorum. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Kendinden nefret ettiği bir anda, onu bu duruma sokacak bir kocadan daha iyisini hak ettiğini düşündü.

"Neye katlanıp neye katlanamayacağıma karar veren kişi olmana ihtiyacım yok," dedi sertçe. "Seninle ilgili her zaman sevdiğim şeylerden biri bana çocukmuşum gibi davranmaman, kendi seçimlerimi yapmama izin vermen, kendi aklımı kullanabileceğime güvenmen. Az önce gördüğüne inandığım gibi kendimi savunma konusunda son derece yetenekliyim - sadece yıllardır bunu yapmadığım için biraz kızgın hissediyorum, ne zaman bir baloda dinlenme odasındaki bir bayan Bay Cartham'ın kavalyesi, çeyizimin olmayışı ya da kardeşimin skandalı hakkında sinsî bir yorum yapsa."

"Aileni önemsiyordun," dedi sessizce, bir elini uzatıp eteklerinin arasından dizine dokundu. "İyi günde de kötü günde de."

"Onları hâlâ önemsiyorum," dedi, açıkça sinirlenmişti. "Sorun da bu zaten. Mesele sadece senin bu kadınların gözüne girmeye çalışmamı istemen değil, birçoğunun annemin arkadaşı olması ve onları aşağılamak ya da onu utandırmak istememem."

"Böyle bir endişeyi hak edecek ne yaptı ki Emily?" diye sordu, Emily'ninkine benzer bir hayal kırıklığı hissetmeye başlamıştı.

"O benim *annem*," diye vurguladı. "Başka bir şey yapmak zorunda değil. Onu çok sık sevmesem de seviyorum. Siz öyle yapmış olsanız bile, ailemi peynirin üzerindeki küf parçası gibi düzgünce kesip atamam."

"Ailem hakkında konuşmuyorduk," diyerek ondan uzaklaştı ve omuzlarını dikleştirdi.

"Asla istemezsin," dedi, hâlâ ona bakıyordu, mavi gözleri geniş ve kurnazdı, "yine de kimi kandırıyorsun, Julian? Son bir aydır sefil çaylar içmemin ve üstü kapalı hakaretler savurmamın asıl nedeni baban. Toplumun onayını tekrar kazanmaya bu kadar hevesli olmanın tek nedeni o.

-*"Onun onayını istiyorsun."*

"Ve eğer yapsaydım, bu o kadar kötü olur muydu?" diye sordu.

"Evet," dedi basitçe. "Sırf onu memnun etmek için kendini olmadığın birine dönüştürmeye çalışıyorsan. Hayatımın çoğunu bunu yaparak geçirdim - seninle evlenmemin nedeninin yarısı, dönüştüğüm Emily'nin yapacağından tamamen farklı olmasıydı. Bu sadece benim için, benim kontrolümde olan bir şeydi. Ama işte buradayım, benim uzun zamandır yaptığım şeyi senin de yapmanı izliyorum ve buna tanık olmak beni perişan ediyor."

Bu noktada Julian zar zor dinliyordu bile, aklı tek bir kelimeye takılmıştı: *sefil*.

Onu perişan ediyordu.

Harika iş, Belfry, diye kendini tebrik etti. *Bulmayı umabileceğin en güzel, en tatlı huylu hanımla evlendin ve o da gözyaşlarına boğulmak üzere yanında oturuyor.*

Aniden ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözlerini kırpıştırarak, şaşkınlığı yüzünün her santiminde okunuyordu.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi, tabii ki sesi tam bir aptal gibi çıkıyordu.

"Ama," dedi ve sonra sustu. "Ama konuşuyorduk," dedi ve Julian'ın kendini zaten olduğundan daha fazla göt gibi hissetmesi mümkün olsaydı, o anda öyle hissedirdi.

"Şu anda seninle konuşamam," dedi, tonu künttü, kendi sesine de gerçek duyguyla yaklaşan bir şey girmesine tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark etti. Hiçbir şey plana uygun gitmiyordu - bir anlaşma yapmışlardı, ikisinin de açıkça anladığı şartları vardı ve yine de

bir noktada işler karışmıştı. İşte buradaydı, lanet bir aptal gibi davranıyordu, çünkü-ne? Karısı biraz üzgün görüldüğü için mi?

Çünkü onun içini görmüş ve gerçekten ne istediğini anlamıştı?

Bu evliliğe dair hiçbir şey son derece rahat hissettirmiyordu - duyguları hakkında aniden tehlikeli bir şekilde endişelendiği iri gözlü, ağlamaklı karısı değil; kendi göğsünün içinde kaburgalarına baskı yapıyormuş ve onu patlatacakmış gibi hissettiren duygu yoğunluğu değil. Ve on beş dakika önce, Emily'nin bir daha asla bir misafir odasında oturup kurnazca aşağılanmayacağı anlamına gelse, istediğini düşündüğü her şeyi memnuniyetle bir kenara atabileceği gerçeği de değil.

Bunların hiçbirisi doğru değildi ve bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. "Beni beklemeyin," dedi ve sonra Aed.

On dokuz

Julian, eğer tiyatrosunu da mahvettiğini hissetmeseydi, evliliğini mahvetmek çok *daha* katlanılabilir *olurdu*, diye düşündü.

Birkaç gün sonra, Belfry'deki oditoryumda oturmuş, gözlerini sahneye dikmiş, yapılmakta olan provayı izliyordu. Beatrice ve Benedick'in büyük bir romantik jest olarak birbirlerinin inançlarını bir ölçüde benimsemeye çalıştıkları en can alıcı sahneydi bu. Duygusal ve heyecan verici olmalıydı. Ama Julian'ı tamamen soğuk bırakıyordu.

"İşte buradasın."

Laverre yanındaki koltuğa oturunca başını çevirdi, tiyatro oyunu hızla devam ederken kendi gözleri de sahneye dikilmişti. "Bir süredir prova izlediğini görmemiştin," dedi Laverre bir dakika kadar geçtikten sonra, sesi nötrdü.

"Uzun zamandır bir prodüksiyon için bu kadar endişelenmemiştim," dedi Julian açık yüreklilikle. Başka biri olsaydı bunu bu kadar kolay kabul etmezdi ama Laverre'i bu gibi konularda kandırmaya çalışmanın pek bir anlamı olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti; adam Julian hangi numaraya kalkışırsa kalkışın bunu görebilecek kadar keskin bir yeteneğe sahipti.

Laverre uzun bir süre sahnede yaşananları izledi, ağzı derin düşüncelere daldığı zaman yaptığı gibi hafifçe yana eğildi. "Bayan Simmons kadar iyi değil," dedi sonunda. "Ama son derece uygun. Bir olacak."

"İne istemiyorum," dedi Julian kısaca. "Ben harika birini istiyorum."

Laverre ona baktı ve anlamlı, son derece Fransız bir göz devirmesi yaptı. "Biliyorum. Son birkaç aydır bundan bir iki kez söz etmiştin." Durdu, uzun bir süre Julian'a baktı.

"Söyle gitsin," dedi Julian sabırsızca; Laverre'in zaman zaman dramatik duraklamalara karşı sinir bozucu bir eğilimi oluyordu ve Julian'ın buna katlanmaya niyeti yoktu.

"Geri adım atmalısın," dedi Laverre kısaca. "Mantıklı davranmıyorsun. Birincisi, June'u bu sezon Drury Lane'den uzaklaştırmaya kafayı takmıştın ve bunu oldukça başarılı bir şekilde başardın. Sonra Bayan Simmons'la ilgili tüm bu mesele ortaya çıktı - o harika bir aktris, ama bizim mükemmel bir dublörümüz var ve sen bu gerçeği kabul etmeyi reddediyorsun."

"Mesele sadece gösteri değil," dedi Julian, gözleri bir kez daha June ve Bayan Congreave'in sahneyi yeniden başlattığı, orkestranın bir kez daha sözlerine eşlik edecek müziği çalmaya başladığı sahneye takıldı. "Delacre ve Bayan Simmons'ın neden olabileceği herhangi bir skandala adımın karışmasını istemiyorum. İhtiyacım olan son şey daha fazla dedikodunun kaynağı olmak."

"Belfry, yıllardır dedikoduların kaynağı oldun ve yakın zamana kadar bunu hiç önemsemiyor gibiydin."

"Çünkü-" diye başladı Julian, ama Laverre onun sözünü kesti.

"Patent tiyatrolarıyla rekabet etmek, Londra'daki her kendini beğenmişin yıllar önce yaptığınız yatırımda hata yapmadığınızı bilmesini sağlamak istediğinizi gayet iyi anlıyorum. Kendine bir şey kanıtlamak istediğinin baban olmadığını söyleyebilirsin ama sana inanmayacağım."

Julian itiraz etmek için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı, akli Laverre'nin sözleriyle meşguldü.

"Emily gibi konuşmaya başladın," dedi hışımla.

"Ondan bahsetmen ilginç," dedi Laverre yavaşça, sesinde iyiye alamet olmayan kendini beğenmiş bir not vardı. "Çünkü benim fikrimi soracak olursan, onunla tanıştıktan sonra bu konuda gerçekten ıxated oldun."

"Bu doğru değil," dedi Julian otomatik olarak. "Deniyordum-"

Laverre sabırsızca, "Bir yıldan uzun süredir itibarımızı artırmak için, evet," dedi. "Ama yine de seni son üç aydır olduğu gibi bu konuya hiç bu kadar odaklanmış görmemiştim."

Emily ile tanıştığından beri.

Çünkü onunla evlenmesinin nedeni buydu.

Tabii ki buna odaklanmıştı, diye düşündü biraz kızgınlıkla. Madem evlenecek kadar ileri gitmişti -hayatının geri kalanında kendini bir kadına bağlayacaktı- o halde bu evlilikten umduğunu bulsa iyi ederdi. Almak zorundaydı. Çünkü şimdi amacından vazgeçerse-

Sustu.

Eğer amacından -Belfry'nin itibarına olan bu takıntısından- vazgeçerse, eğer artık kimseyi etkilemek umurunda değilse...

O zaman belki de Emily'yle evlenme motivasyonunun sadece uygunluktan ibaret olmadığını kabul etmek zorunda kalabilirdi.

Ondan tutkusuz bir anlaşılmaya dayalı bir evlilikten daha fazlasını istediğini.

Bu farkındalık onu sararken koltuğunda kıpırdamadan oturdu, gözleri sahnede idi ama önünde gelişen dramın tek bir ayrıntısına bile dikkat etmiyordu, ta ki bir an sonra göz ucuyla yakınlarda gezinen bir sahne görevlisini fark edene kadar.

"Evet?" diye sordu, ses tonunda keskinlik olmamasına çalışarak.

"Lordum," dedi sahne görevlisi hızla, "sizi görmek isteyen bir ziyaretçi var." "Bir provanın ortasındayız," dedi Julian, sanki gerçekten provayı daha fazla izleyemeyeceğini söyledi. "Bekleyemez mi?"

"Sanırım şimdi bu ziyaretçiyi görmek isteyeceksiniz, efendim," dedi sahne görevlisi kararsızca, sonra öne doğru eğilip ekledi, "Bu Bayan Simmons."

"Sence sarı şal desenli mi yoksa turuncu çizgili mi daha iğrenç görünür?" Diana, sanki krallığın güvenliği buna bağlıymış gibi her bir kumaş örneğini sırayla inceleyerek sordu.

Violet sırayla her birine uzun uzun baktıktan sonra, "Sarı desenli," dedi kararlı bir şekilde. "Jeremy'nin saçları çok sarı. Sarı şalın içinde korkunç görünecek.

-aşırı büyümüş bir daPodil gibi."

"Emily?" diye sordu Diana. Diana ona dönerek sordu; konuşmalarına ancak yarı yarıya katılmış olan Emily suçlulukla başladı, sonra ekledi -çünkü bu her zaman olmasa da genellikle güvenli bir yanıttı- "Violet'e katılıyorum."

Diana önüne serilen kumaş örneklerine bakmak için geri döndü. "Evet," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Haklı olduğunuza inanıyorum." Biraz hortlak gibi kıkırdadı. "Tek kelimeyle *berbat* görünecek."

"Diana," dedi Violet dikkatle. "Bunun onun da düğün günü olacağının farkında mısın? Konukların yarısının geçici olarak görme yetisini kaybedip kaybetmediğini merak ederek dehşet içinde ona bakması yerine Jeremy'nin bu deneyimin tadını çıkarmasını istemez misin?"

"Hayır," dedi Diana neşeyle. "Aslında bu bana mükemmel bir düğün günü gibi geliyor."

Emily, Diana'nın pratik yönüne hitap etmeye çalışarak, "Bakmak zorunda olan o değil, sen olacaksın," dedi. "Yani aslında kendini cezalandırmış olmuyor musun?"

"Oh, sizi temin ederim, onu bu yelekle görmek bir cezadan başka bir şey olmayacak," dedi Diana, yüzünde yıldız gözlü bir neşe ifadesiyle kumaş örneklerini etkileyici göğsüne tutarak. "Aslında tüm töreni histerik kahkahalara boğulmadan atlatabilirsem bu bir mucize olacak ama sanırım bu her zaman böyle olacaktı," diye ekledi pratik bir şekilde ve Emily buna itiraz edemedi; Diana kendi düğünleri söz konusu olduğunda bile ağlamaklı, duygusal biri değildi.

Diana'nın evindeki solaryumda oturuyorlardı - ki bu ev kısa bir süre daha Diana'nın evi olarak kalacak ve yakında merhum kocasının yeğeni, şimdiki Vikont Templeton tarafından kullanılacaktı. Aslında Diana'nın geniş gardırobunun bir kısmı çoktan Lord Willingham'ın Fitzroy Meydanı'ndaki evine taşınmıştı, ancak Diana'nın kendisi düğün gecesine kadar orada ikamet etmeyecekti.

Aslında bir saatten az bir süre sonra Lord Willingham'ı ziyaret edeceklerdi; Diana oda oda dolaşıp yapmak istediği değişiklikleri not etmek istiyordu - anlaşılan Lord Willingham onu az çok serbest bırakmıştı, çünkü Diana'nın deyişiyle, "beyler hayatları buna bağlı olsa bile bir evi nasıl dekore edeceklerini bilemezlerdi"- ve Violet ile Emily'yi suç ortağı olarak görevlendirmişti. Ancak şimdilik solaryumda oturmuş çay içiyor ve Diana'nın kumaş örneklerini incelemesini büyük bir keyifle izliyorlardı.

Emily ilk kez Lord Willingham'ın cesareti için gerçekten alkışlanması gerektiğini düşündü; Diana'yla evlenmeyi göze alabilecek biri değildi.

"Sarı olan kesinlikle *en* korkunç olanı," dedi Diana, örnekleri bir kenara bırakıp zarif bir şekilde koltuğuna geri çökerek. "Bunu hemen terzisine göndereceğim."

Emily çayını yudumlarken, "Zavallı adam," diye mırıldandı ve Diana kendi çay fincanını kaldırırken ona sııttı.

"Zavallı adamlardan bahsetmişken," dedi, bir an sonra *elini* indirerek, "nasılsınız? kocan, Emily?"

Emily yüzünde her zamanki, dikkatle tarafsız ifadesini korumaya çalıştı. "Sanırım gayet iyi," dedi sakince. "Bu öğleden sonra Belfry'de olacak, bir prova izlerken."

"Hmm," dedi Diana, hâlâ onu yakından izliyordu. "O zaman orada çok fazla zaman geçirmeye devam ediyor?"

Emily, "Burası ona ait," diye belirtti. "Eğer sahip olmasaydı bunu oldukça garip bulurdum."

"Tam tersine," dedi Diana. "Sanırım finansal yatırımı yapıp geri kalan her şeyi menajerine bıraksa çok daha az garip olurdu - bu tür anlaşmaların normalde böyle işlediğini anlıyorum. Yine de Belfry tiyatrosunun işleyişine özel bir yatırım yapmış gibi görünüyor."

Emily çay fincanını indirerek, "Bu konuda hırslı olduğunu biliyorsun," dedi. "Ben şahsen onun gibi bir beyefendinin aile servetinin üzerine oturup günlerini kumar masalarında ya da at yarışlarında geçirmekten hoşnut olmamasını oldukça ferahlatıcı buluyorum." Gözlerini kırıştırdı, bunun niyet ettiğinden daha sivri bir iğneleme gibi görünebileceğini fark etti. "Lord Willingham ya da Lord James'i kastetmiyorum elbette."

Violet küçümseyici bir el salladı. "Eminim James de seninle aynı fikirdedir, babasının ahırlarını işletirken Tattersall'da bulunduğu beyefendilerden yakındığını hiç duymadın mı? Tamamen sıkıcı -akılları sadece ata çalışıyor, başka bir şey düşünmüyorlar, derdi." Emily'nin koluna hafifçe dokunmak için uzandı. "Belfry'nin tiyatrosunu bu kadar önemsemesini takdire şayan buluyorum."

"*Seni* önemseme pahasına olmadığı sürece," dedi Diana sert bir ifadeyle. "Daha yeni evlendiniz. Evden bu kadar sık uzak kalması hoşuma gitmiyor."

"Bizim öyle bir evliliğimiz yok," diye hatırlattı Emily ona, gözlerini çay fincanına dikerek ve bu sözleri söylerken kendini anlaşılmaz bir şekilde asık suratlı hissederek. Başını kaldırdığında Violet ve Diana'nın aynı kuşkulu ifadelerle kendisine baktıklarını gördü.

"Ne?" diye sordu, biraz savunmacı bir tavırla.

"Emily," dedi Violet, Emily'nin hemen fark ettiği, Mantıksız Biriyle Mantık Yürütmeye Çalışma ses tonunu benimseyerek ve bir kez olsun bunun muhatabı olmak zorunda kaldığı için biraz içerlemiş hissederek. Daha birkaç ay öncesine kadar tutarsız semptomlar gösteren ölümcül bir hastalığı varmış gibi davranan biri tarafından küçümsenmek biraz can sıkıcıydı.

"İkinizden biri şu anda anlaşmanızdan gerçekten *keyif alıyor* mu?"

Emily kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Peki," dedi Violet yavaşça, "tüm hayatın boyunca etkilemeye çalıştığın kadınların onayını kazanmak için kendini mükemmel bir saygınlık modeli haline getirmeye çalışmak yerine, sadece canının istediğini yapsan ve hem kendinin hem de yakışıklı kocanın tadını çıkarsan evliliğinde daha mutlu olur musun sence?"

"Bu beni neyin mutlu edeceğiyle ilgili bir mesele değil," dedi Emily. "Bir anlaşma yaptık ve ben anlaşmanın bana düşen kısmından geri dönmeyeceğim. Biz sen ve Lord James ya da Diana ve Lord Willingham gibi değiliz."

"Kulaklarım kendi adımın sesini mi duyuyor?" diye sordu söz konusu adamın sesi. Lord Willingham odaya girdi, hanımlara oldukça abartılı bir kibarlıkla selam verdi ve çapkınca sırıttı.

"Burada ne yapıyorsun?" Diana onu selamlamak için ayağa kalkarak sordu.

"Ayaktasın, sevgili yakutum?" diye sordu şaşkınlık numarası yaparak, bir kolunu beline dolayarak onu kendine çekerken bile. "Kendini iyi hissediyor musun?" "Yaklaşık on saniye içinde hissedeceğinden çok daha iyi. Beni değerli taşlarla kıyaslamayı bırak," dedi ve *lancé*'sine tatlı tatlı gülümsedi.

"Soruna cevap vermek gerekirse, benim değerli opalım," dedi, kolunu onun belinden indirip çevik bir hareketle yana savrulurken inciklerine inen tekmeden özenle kaçınarak, "dışarıdaydım ve mütevazı evime giderken sana eşlik edip edemeyeceğimi görmek için uğramaya karar verdim." Onlara büyüleyici bir gülümsemeyle baktı -Diana'da eşiyle karşılaşmadan önce bu kadar rezil bir çapkın olması hiç de şaşırtıcı değildi, diye düşündü Emily. "Böylece Londra'nın tehlikeli sokaklarında tek başınıza seyahat etme çilesiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaksınız," diye ekledi yardımsever bir tavırla, her an minnettarlık hisleriyle ayaklarına kapanmalarını bekleyen bir adam edasıyla.

"Gerçekten neden buradasın?" Diana bu centilmenlik gösterisinden etkilenmemiş bir halde sordu. Lord Willingham içini çekti. "Sokakta yürüyordum ve Leydi Wheezle'ın karşıdan geldiğini gördüm, doğal olarak sığınacak bir yer aradım." Yüzünde kederli, belli belirsiz endişeli bir ifade vardı. "Sıcak ve misafirperver Elbette sevgilimin kollarında."

Aslında sevgilisi yine bir şezlongda oturmuş, sanki yakın zamanda bir suç işlediğinden şüpheleniyormuş gibi ona bakıyordu. Gerçekten de dokunaklı bir sahne, diye düşündü Emily, ama Diana'nın gülümsemesini engellemek istercesine yanağını ısırtıyor gibi görüldüğünü de fark etmeden edemedi.

"Otur ve konuşmayı kes," dedi onun yerine. "Sen araya girdiğinde Emily bize bir şey anlatıyordu ve sen dikkatimizi dağıtmaya devam edersen asla bitiremeyecek."

"Dileğin benim için emirdir, benim sevimli safirim," dedi Lord Willingham, Emily'nin şahsen kendi fiziksel sağlığını endişe verici bir şekilde hiçe saydığını düşünerek. Şezlongda Diana'nın yanına uzandı ve bir kolunu sırtına dayadı, eli tembel tembel Diana'nın boynunda saflığından kaçan bir kıvrımla oynamaya başladı.

"Evet," dedi Emily şimdi biraz daha kararsızca, bu tartışmaya Lord Willingham'ın huzurunda devam etmek istediğinden hiç emin değildi. Onu sinirlendiren Lord Willingham değildi, ne de olsa onu yıllardır tanıyordu, sadece çok fazla ortak noktaları yoktu. İkisinin de Diana'ya hayran olması dışında -ki Emily'ye göre bu da fazlasıyla yeterliydi. Ancak daha ne diyeceğini bilemeden, kocasının koridorda yankılanan ve her an daha da yükselen sesini duydu.

"Londra'daki her erkek bu öğleden sonra evimi ziyaret etmeyi gerekli mi görüyor?" Diana nişanlısına özür dileyen bir bakış fırlatmadan önce huysuzca sordu.

Lord Willingham, "Şimdi duygularımla oynamaya başlamayın," dedi. "Şoktan ölebilirim."

Bir an sonra Julian güneşlenme odasının kapısında belirdi, Diana'nın uzun süredir hizmet eden uşağı endişeyle arkasında bekliyordu.

Julian odaya girerken Wright, Julian'ın omzunun üzerinden, "Lord Julian Belfry," diye ciyakladı.

"Evet, Wright, teşekkür ederim," dedi Diana. "Bunun apaçık ortada olduğuna inanıyorum. Belfry, zavallı Wright'ın yatağa düşmesine neden olmadan önce otur," diye ekledi.

Julian ise Diana'yı tamamen görmezden geldi -ki Diana görmezden gelinmesi pek de kolay biri değildi- ve onun yerine Emily'ye baktı.

"Emily, seninle konuşmam gerek," dedi.

"Pekâlâ," dedi, ayağa kalkarak. "İzin verin kendimi toparlayayım-"

"Hayır, sadece bir dakika sürecektir," dedi başını sallayarak. "Öğleden sonraki planlarınızı değiştirmenize gerek yok. Sizinle bir iki dakika özel olarak konuşabilir miyim?"

"Elbette," dedi kaşlarını çatarak, bu alışverişi izleyen üç meraklı bakışın farkındaydı. Onun yanından geçerek solaryumdan Diana'nın misafir odalarından birine açılan kapıdan geçti ve kapıyı arkadaşlarının meraklı bakışları üzerine sertçe kapattı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ona dönerek. Adam... tuhaf görünüyordu. Neyin yanlış olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama adam hiç de kendinde değildi. Bu rahatsız ediciydi. Aslında *onda* tedirgin edici bir şeyler vardı - zayıf formunda daha önce onda hiç görmediğini düşündüğü garip, tarif edilemez bir enerji dolaşıyordu.

"Evet," dedi dalgın bir elini saçlarında gezdirerek. "Hayır, bilmiyorum."

"Elbette," dedi kibarca. "Bu her şeyi açıklığa kavuşturur."

Bunun üzerine sırtıttı. "Kusura bakma. Altı ve yedilerdeyim." Ona doğru yürüdü ve elini tutmak için uzandı. "Bayan Simmons provaya geldi."

Emily kaşlarını çatdı. "Bayan Simmons, en son Lord Delacre ile birlikte pembe bir şafağa doğru yürürken görülen kişi?"

"Tam olarak."

"Başka düşünceleri var mıydı?"

"Onun gibi bir şey," dedi acımasızca ve Emily'nin kaşları çatıldı, ses tonunu anlamamıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bu iyi bir haber değil mi? Artık üretim konusunda bu kadar endişelenmeyi bırakabilirsin."

"Emily..." Derin bir nefes aldı. "Geri geldi çünkü babam onu almaya gitti."

"Ne?" diye sordu, sözleri tam olarak algılanmamıştı.

"Babam. Onu İngiltere'nin yarısına kadar takip etti." Kelimeler, büyük bir bloktan kırılmış buz parçaları gibi kısa, kesik cümleler olarak çıktı. "Görünüşe bakılırsa babam oraya vardığında kız hatasını çoktan anlamış -Delacre tam bir piç, ne de olsa Bayan Simmons da aptal değil, o yüzden yanlış adama çatıldığını anlaması uzun sürmemiş, ama ne parası varmış ne de ondan kaçmanın bir yolu."

"Çok genç, sanırım yirmi yaşında?" Emily usulca, Lord Eastvale ortaya çıkmadan önce yaşamış olması gereken yalnız ve korku dolu günler için bir üzüntü duyduğunu söyledi. Ve sonunda hiçbir şey ifade etmese bile mutluluğun peşinden gidecek kadar cesur bir kıza hayranlık duydu. O da böyle biri olmak istiyordu. Risk ne olursa olsun kendi mutluluğunu kovalayan biri.

"Oh, biliyorum," dedi Julian. "Onu suçlamıyorum. Şey," diye düzeltti, "onu suçluyorum - tüm kariyerinin en büyük rolü olacak bir şovun provalarının ortasında benden kaçtı." Öfkeyle başını salladı. "Ama Delacre bir alçak; çekici bir gülümsemeye kanacak ilk kadın değil."

"Ve buzağılar," dedi Emily düşünceli bir ifadeyle.

"Emily," dedi sertçe, sonra durakladı, kaşları hafifçe çatıldı. "Bacakları gibi mi? Yoksa yavru inekler mi?"

"Bacakları," dedi. "Çiftlik hayvanları hakkında konuşamam." İç çekti. "Bu adamdan hiç hoşlanmıyorum, ama son zamanlarda bana dikkatli olmam tavsiye edildi."

Bir beyefendinin baldırlarını düşündüm ve çok güzel baldırları olduğunu fark ettim."

"Adil seksin bu tür dünyevi kaygıların üstünde olması gerektiğini sanıyordum," dedi, ağzının kenarları biraz seğirerek. "Daha çok ruhların bir araya gelmesiyle ilgileniyorum."

"Ruhların bir araya gelmesinin neden güzel kaslı baldırları da içermediğini anlamıyorum," dedi kibarca, sonra son zamanlarda geliştirdiği içsel cesaretini biraz olsun ortaya çıkarmaya çalışarak ekledi, "Seninkiler çok hoş, Julian."

"Emily Turner," dedi alaycı bir öfkeyle.

"Belfry," diye hatırlattı ona.

"Emily Belfry, beni mi *süzüyordun*?" Ellerin kalçalarına koydu ve Emily, yatak odalarının karanlığında, aralarında kendi nefeslerinin sesinden başka bir şey yokken, kendi kalçalarının aynı eller tarafından sıkıca kavranmış olduğu hissini bir an için hatırladı.

"Bunu yapmamak oldukça zor," dedi, son derece dürüst bir şekilde; adam pek çok şeydi, bazen inanılmaz derecede sinir bozucu da olabiliyordu ama son derece yakışıklı bir adam olduğu da inkâr edilemezdi.

"O hissi bilirim," diye mırıldandı, niyetli bakışları kızın yanaklarının kızarmasına neden oldu.

"Ama bu konumuzun dışında," diye ciyakladı ve aceleyle geriye doğru bir adım atarak, arkadaşlarının onu sorgulamak için sabırsızlıkla beklediğini bildiği solaryuma açılan kapıya baktı. "Babanızın Bayan Simmons'ı geri dönmeye ikna ettiğini mi söylüyordunuz?"

"Evet," dedi iç çekerek, bakışları erimiş sıcaklığını kaybetmiş, ifadesi aniden iş gibi olmuştu. "Elbette Frannie'nin hatası - Robert'ın bahsettiği o lanet mektubu gönderdi. Sadece evliliğimizi değil, tüm durumu açıklamış olmalı ve anlaşılan babam da araya girmeyi kendine görev edinmiş." Sesinde Emily'nin tam olarak yorumlayamadığı garip bir nota vardı; tam olarak acı değildi, kızgın da değildi, ama mutlu da değildi. Neredeyse... pişman gibiydi.

"Julian," dedi tereddütle, kötü bir adım atıp atmadığını merak ediyordu ama yine de denemeye kararlıydı, "bunun kardeşinin sana söylediklerinin bir kanıt olduğunu düşünmüyor musun? Babanın bunu telafi etmek istediğini?"

Ondan nasıl bir tepki beklediğinden emin değildi - erkekleri tahmin etmek çıldırtıcı derecede zor olabiliyordu, öğreniyordu - ama gelen bu değildi: kısa bir duraklama, kalkık bir kaş ve...

"Belki de."

"Sen... benimle aynı fikirde misin?" diye sordu şaşırılmış bir halde. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi eğlenmiş görünerek.

"Bir erkeğin, karısının makul bir noktaya değindiğini fark etmesinin ve bunu dramatik bir çileye dönüştürmeden derhal kabul etmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Bunun nedeni," dedi karanlık bir sesle, "arkadaşlarının korkunç örnekler oluşturması." "Bu-" Öfkeyle söyledi, sonra düşünmek için durakladı. "-aslında adil." "Her halükarda," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "şunu kabul edeceğim ki haklı olabilirsin."

"O zaman bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu, zihninin çarkları çoktan dönmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum," dedi açık yüreklilikle, mavi gözleri ciddiye, çenesinin çizgileri gergindi.

-Ondan yayılan gerginliği ve belirsizliği neredeyse görebiliyordu ve tamamen içgüdüsel olarak elini uzatıp onunkini kavradı.

"Ailenin kasabaya döndüğünü biliyorsun, değil mi?" diye sordu sessizce; bu haberi o öğleden sonra kütüphanede karşılaştığı ve her zaman güvenilir bir dedikodu kaynağı olan Willingham'ın Dowager Marchioness'inden duymuştu.

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı. "Robert söyledi."

"Onları yemeğe davet etsek nasıl olur?" dedi, kelimeleri sıradanlaştırmaya çalışarak, konuşurken sesine umutsuz umudundan hiçbir şey katmamaya çalışarak. "Annemle babamı da davet edebiliriz. Ve en yakın arkadaşlarımızı - bir parti olabilir."

Uzun bir süre ona baktı ve elinin tersini yavaş, yatıştırıcı bir hareketle ovdu.

Sonunda dedi ki, "Pekala. Neden olmasın? Eğer bir felaket olursa, en azından daha sonra güleceğimiz bir hikayemiz olur."

"Bunu *Cennet Hakkında Çok Şey'in gösterime gireceği* hafta için planlayalım mı?" diye önerdi. "Bir tür kutlama olabilir." O konuşurken aklında

yarışiyordu, aklında başka bir olasılık daha vardı. Bunu Julian'a söylemeye cesaret edebildi mi? -Hayır, henüz değil, diye karar verdi.

"Nasıl istersen," dedi, sesi pek de umurundaymış gibi çıkmıyordu, ki kız bunun açıkça onaylamamaktan daha iyi olduğunu düşündü. Elini uzatıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı; bugün saçını kıvırmaya zahmet etmemişti, sadece arkadaşlarını göreceğini biliyordu, etkilemesi gereken kimse yoktu. Kendisinden başka tatmin etmesi gereken kimse yoktu.

Ve tabii ki, Emily'nin onu yavan gösterdiğine dair şüphelerine rağmen, annesinin her zaman ısrar ettiği gibi saçlarını yüzünü çerçeveleyen bukleler halinde kıvrırmak için zaman ayırıp ayırmadığı umurunda bile değilmiş gibi görünen Julian.

"Saçlarım pek iyi kıvrılmıyor, biliyorsun," diye ağzından kaçırdı, daha ne dediğini anlamadan kelimeler ağzından çıkmıştı. Yanakları kızarmıştı ama onun umurunda değildi. Neden ona böyle bir şey söylesin ki?

"Saçların mükemmel," diye mırıldandı ve öne doğru eğilerek, bir an önce asi saç tutamının sürtündüğü noktada yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Annem her zaman saçlarımı kıvrırmam için ısrar ederdi," diye devam etti, belli ki ağzı bu aptalca konuşmayı başlattığına göre, sonuna kadar götürebileceğine karar vermişti. "Ama ben kıvrılmasından hoşlanmıyorum, yüzümün etrafına dolanmasından nefret ediyorum."

Julian biraz geri çekilip ona baktı ve kaşlarını hafifçe çatı. "O zaman kıvrırma."

Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı.

O zaman kıvrırma.

Böyle söylediğinde kulağa gülünç derecede basit geliyordu, oysa elbette hiç de öyle değildi.

Elbette saçlarını kıvrırmaktan vazgeçemezdi - tarz buyken ve Julian'ın arzuladığı mükemmel, düzgün, şık eş olmak bu kadar önemliyken olmazdı.

Ama bunu ona söyleyemezdi elbette; çok isteyerek yaptığı bu anlaşmanın omuzlarında, bundan önce yıllarca taşıdığı ağırlığa çok benzeyen bir ağırlık gibi hissettirdiğini görmesine izin veremezdi.

Ona gülümsedi ama düşüncelerinden bir şeyler yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi belirdi. "Emily, saçına ne yaptığın umurumda değil - şahsen gözümün oyulma riski olmadan seni öpebilmeyi tercih ederim, ama benim neyi sevdiğim önemli değil. Önemli olan *senin* neyi *sevdiğin*."

Emily kendini olduğu yere çakılmış gibi hissediyor, herhangi bir akıllıca fikir üretemiyordu.

Cevap. *Önemli olan senin neyi sevdiğin*. Daha önce kimsenin ona bu sözleri söylediğini sanmıyordu; aslında bu sözleri duymaya cesaret bile edememişti. Şimdiye kadar önemli olan tek şey başkalarının neyi sevdiği, neyi istediği olmuştu.

Asla o değil.

Ve şimdi, bu adam - *kocas*, hayatının geri kalanı için aşk ve sadakat sözü verdiği adam, eşleşme motivasyonları ne olursa olsun - bu güzel adam burada duruyordu ve ona önemli olanın ne istediği olduğunu söylüyordu.

O da onu öptü.

Dudakları onunkilere ilk değdiği andan itibaren ateşli ve kaba bir öpücüktü bu. Emily o ana kadar öpüşmeyi nezaket açısından değerlendirdiğini hiç düşünmemişti ama bu seferki tartışmasız bir kabalıktı. Emily'nin ağzı onunkinin altında açılıyor, dili onunkine dolanıyor, adamın eli onun belinde ve aşağı doğru kayıyor, boğazında bir inilti düğümleniyordu.

Emily arkalarında açılan kapının sesini belli belirsiz fark ettiğinde bir an -belki de bir saat- geçmişti.

"*Diana*," diye seslendi Violet'in bıkkın sesi ve Emily irkilerek Julian'dan ayrıldı, bunu yaparken de döndü.

"Biliyordum," dedi Diana kendini beğenmiş bir tavırla, elmalı tartı alıp kaçmaya çalışırken yakalanmış bir mürebbiye edasıyla kapıda durarak. "Bir odada tek başınıza güvenilmeyeceğinizi biliyordum!"

"Diana," diye itiraz etti Emily, yanakları ısınmıştı. "Biz *evliyiz*."

"Sen de Violet ve Audley kadar kötüsün!" Diana dramatik bir şekilde elini kalbine bastırdı. "Nereye dönsem müstehcen davranışlarla karşılaşıyorum."

"Ne kadar haklısınız, Leydi Templeton," dedi Julian o kadar doğru bir selamla ki, bunu biraz şüpheyile karşılamamak mümkün değildi. "Şimdi, eğer

İzninizle, karımı arabamın mahremiyetinde öpmeyi çok isterim." Emily'ye döndü ve kolunu ona uzattı. "Gidelim mi?"

Ve Emily, utanarak uzatılan kolu tutarken, Diana'nın onlar ayrılırken attığı kuşkulu kahkahadan biraz da olsa zevk almaktan kendini alamadı.

Yirmi

*Açılış gecesi*ydi ve Julian gergin değildi.

Emily kolunda, arkadaşları tarafından çevrelenmiş bir halde locasında dururken bunun tuhaf olduğunu düşündü. Doğası gereği gergin bir adam değildi ama her yeni gösteri açıldığında adrenalini yükselirdi. Ancak bu gece kendini garip bir şekilde sakin hissediyordu; artık Bayan Simmons dönmüş ve Bayan Congreave'in başrol oyunculuğu görevini devralmıştı, provalar çok daha sorunsuz geçmişti ve bu akşamki gösteriyi merak etmekten kendini alamadığı tuhaf bir memnuniyet duygusuyla beklerken buldu kendini. Bu duyguya yol açan Emily'nin kolundaki varlığı mıydı? Artık dirseğinin kıvrımına sıkışmış bir eşin elinin ağırlığını mutluluğun zirvesi olarak gören bir koca mıydı?

Nasıl... ev içi.

Emily elbette ıslıl ıslıl görünüyordu; altın rengi ipekten bir gece elbisesi giymişti, saçlarından bir iki ton daha koyuydu, saçları yüzünden geriye doğru düzeltilmiş ve başının üzerine yığılmıştı. Onunla ilk kez bu kutuda tanıştığı geceyi hatırladı - o gece çok güzeldi, ağırbaşlı bir elbiseye sarınmıştı, saçları özenle kıvrılmıştı, tavırları kusursuzdu, duruşu inanılmaz derecede düzgündü.

Buna karşılık bu gece çok daha rahat görünüyordu, gerçi ara sıra omzunun üzerinden gözlerini kaçırdığını fark etmişti. Bir kolu hafifçe yanındaki boş koltuğa yaslanmıştı ve Violet koltuğa oturmak istediğinde başını sertçe sallayışını izledi. Julian kaşlarını çattı, ama Emily'ye bunu sormak için ağzını açamadan, Violet Willingham'dan gelen duyulmamış bir soruyu yanıtlamak için döndü ve Julian'ın dikkati eldivenlerinin bittiği ve kolunun başladığı yer arasındaki belli belirsiz çıplak deri şeridini görerek dağıldı.

Adam elini uzatıp teninde bir iz bırakmaya çalıştığında, kız ne parmaklarını büktü ne de geri çekildi, sadece altından ona utangaç bir bakış fırlattı

Kirpikler. Giydiği elbise o akşam gördüğü diğerlerine kıyasla pek cüretkâr olmasa da, Emily'nin her zamanki standartlarına göre oldukça mstehcendi ve bakışlarının altın ipeğin üzerindeki göğüslerinin kabarıklığına takılmasına engel olamadı. Sanki onun düşüncelerini hissetmiş gibi -ya da belki de sadece bakışlarının yönünü fark etmişti- ağzı, üç ay önce tanıştığı Emily Turner'ı hiç anımsatmayan küçük, memnun bir gülümsemeye dönüştü.

Ancak Penvale'in diğer taraftan eğilip, "Dik dik bakmayı kes," demesiyle, bu düşünme süreci beklenmedik bir şekilde kesintiye uğradı.

Penvale'e en sert bakışını attı.

"Sanırım kendi karıma bakmaya iznim var, eğer istersem."

Penvale, pi kurusu, sadece sırttı. "Halkın içindeyken olmaz, lütfen. Ayrıca, buradaki tüm amacın bu tiyatroyu daha saygın hale getirmek olduğunu sanıyordum. Aydınlık locanızda nazıkçe yetiştirilmiş bir hanımefendinin ırzına geçerken grlmeniz itibarınız için pek iyi olmayacaktır."

Penvale bir konuda haklıydı: kesinlikle göz nndeydiler. Devasa bir avize tepelerinde parıldııyor, hem seyircileri hem de sahneyi aydınlatıyordu. Onlara doğru birden fazla meraklı bakışın olduğunu fark etmişti bile. Yaz sezonu sona erdiğine ve Drury Lane ile Covent Garden yeniden faaliyete geçtiğine göre, Julian -her zaman olduğu gibi- müşterilerinin daha varlıklı olanlarının daha üst düzey eğlenceler için Belfry'yi terk edeceğinden endişelenmişti ama tanıdığı pek çok beyefendiyle dolu bir salon görmekten memnundu. Ve her zamanki gibi, tanıdığı çok az hanım vardı. Her zaman olduğu gibi, *ton* beyefendileri Belfry'deki bir akşamı, eşleriyle karşılaşma endişesi duymadan metreslerini şehre götürmek için bir fırsat olarak görüyorlardı

-Ya da bir başkasının karısının. Julian'ın umutsuzca değiştirmeye çalıştığı şey tam da bu şhretti, ama bu akşam etrafındaki neşeli, geveze kalabalığa bakarken, bu meydan okumanın büyüklüğünü hissetti ve aynı anda, alışılmadık bir şüphe anı yaşadı.

Çünkü gerçek şuydu ki Laverre haklıydı: Bilet satışları istikrarlıydı ve gösterilerine kalabalık çekmeye devam ediyorlardı. Julian tiyatroyu bu kadar başarılı kılan her şeyi mahvedecek bir şeye mi kalkışıyordu?

Bu şüpheler onu öylesine sarsmıştı ki, etrafında olup bitenlerin neredeyse hiç farkında değildi ve Penvale'in ilk kez böyle bir şey yapmadığını hissetti.

adını söylemişti ki, yan tarafına keskin bir dürtmeyle eşleştirdi. "Christ-ne?" diye sordu arkadaşına sinirli bir bakışla, ama Penvale'in Julian, Emily'nin de başını çevirdiğini fark etti. Kutunun girişinde babası duruyordu.

Eastvale Markisi her zamanki gibi kusursuz bir şekilde giyinmişti; saçları yüzünden geriye doğru düzgünce taranmıştı, şakaklarında gümüş çizgiler vardı; karlı kravatı boğazında sıkıca düğümlenmişti, çenesini yukarıda, çenesini sıkı tutuyordu; siyah beyaz bir gece kıyafeti giymişti, yeleğinde bile renk görünmüyordu ama ciddiyeti ona yakışıyordu, krallığın en güçlü adamlarından biri olduğunu vurguluyordu.

Ve şu anda doğrudan Julian'a bakıyordu.

"Baba," dedi Julian oturduğu yerden kalkarak; bir elini Emily'ye yardım etmek için aşağı uzattı, sonra da locadan markize doğru geçerlerken Emily'nin kolunu dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Bu gece sizi burada görmeyi beklemiyordum."

Elbette bu yılın en hafif tabiriydi; Julian babasını Belfry'nin duvarları arasında görmeyi hiç beklemiyordu -aslında hiçbir zaman- ama ancak şimdi, onu burada görünce bunu ne kadar çok istediğini fark etti. Ve katılması için ne kadar mükemmel bir geceydi; ne de olsa Julian'ın *Cennet Hakkında Çok Şey'e* bu kadar ilgi duymasının tek nedeni, onun komediye yeni bir bakış açısı getirdiğini düşünmesiydi - daha düşünceli, daha ciddi bir şey.

Aslında bu tam da babasına gösterilecek türden bir şeydi - Belfry'nin sahnelediği gösteri türü hakkında sahip olduğu önyargıların yanlış olduğunu ona kanıtlamak için.

"Karnızın davetine bakılırsa, beni görmeyi bekleyebileceğinizi düşünmüştüm?" dedi marki, sesinde sorgulayıcı bir notanın en ufak bir ipucu vardı. Julian Emily'ye baktı, yanaklarında suçlu bir kızarıklık olduğu belliydi. Emily özür dilemeden onu izledi.

"Hakkında o kadar çok dedikodu duyduğum şu gösterilerden birini izlemenin tam zamanı olduğunu düşündüm," diye ekledi babası. Babasının konuşmasının biraz yapmacık olmasına rağmen, Julian onun onaylamama niyetinde olduğunu düşünmüyordu; daha ziyade, babasının rahatsız olduğunu ve nasıl davranması gerektiğini bilemediğini düşünüyordu.

Böylece iki kişi oldular.

Babası, onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık veren Emily'ye gülümseyerek, "Ve sevgili eşinizle tanışma fırsatına nasıl karşı koyabilirdim?" diye ekledi. "Leydi Julian, sizinle tanışmak bir zevk."

"Bana Emily demelisiniz lordum," dedi elini uzatarak. "Leydi Julian kulağa çok telaşlı geliyor."

Julian'ın babasının gülümsemesi genişledi. "Bir Leydi Julian *olduğu* için çok memnunum.

-Karım ve ben Julian'ın evlenip evlenmeyeceğini merak etmeye başlamıştık." Julian bunun üzerine gözlerini devirmekten kendini alamadı, ne de olsa daha otuz yaşındaydı ve yaşlılık dönemine girmemişti, ama babasının gözlerinde bir parıltı gördü ve onunla *şakalaştığını* anladı.

Babasının nadir şakalarından birine maruz kalmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Korkularınızı giderebildiğime sevindim," dedi Emily arsız bir gülümsemeyle markize. "Bizimle oturmak ister misiniz? Sanırım gösteri her an başlayabilir ve ben de fazladan bir koltuk ayırdım." Julian şimdi onun dakikalar önce Violet ile yaptığı garip dansı anlıyordu.

Marki'nin bakışları Julian'a döndü, içinde dile getirilmemiş bir soru vardı. Hoş karşılanmış mıydı?

Julian başıyla kısa bir selam verdi.

"Lütfen bize katılın." Marki de öyle yaptı.

Julian babasını, inşa etmek için çok çalıştığı bu mekânda görmenin tuhaf olduğunu düşündü. Onu sahnesinde oyuncularını izlerken, şakalara gülümserken, hatta ara sıra kıkırdarken görmek garipti.

Ara sırasında marki diğer konuklarla kolayca kaynaştı.

-Bridgeworth ve Jemma ile, Audley'lerle, Willingham, Leydi Templeton ve Penvale ile. West, kolunda Leydi Fitzwilliam'la geç gelmişti.

Sonra bir kez daha oturdular, gösteri yeniden başlamıştı ve Julian daha ne olduğunu anlamadan perde iniyor, kalabalık alkışlıyordu ve Julian korkunç bir batma hissine kapıldı:

Gösteri o kadar da iyi değildi.

Korkunç bir şey değildi; kasabada onu utandıracak, seyircilerin çekip gitmesine neden olacak kadar kötü bir şey değildi. Ama yine de, ne

Senaryoyu ilk okuduğunda ona çok yüce görünmüştü - komedinin komedi uğruna reddedilmesi, oyunun iletmeye çalıştığı *mesaj* - hepsi birden oldukça...

Kendini beğenmiş.

Yanında Emily kibarca alkışlarken dudağını ısıırıyordu ve onunla aynı fikirde olduğunu anlamak için düşüncelerini dile getirmesine gerek yoktu. Dinlemeye istekli olsaydı, sonucun böyle olacağını muhtemelen ona söyleyebilirdi.

Yine de bir şey söylemedi, elini sıkıca avuçlarının içine aldı. Bu rahatlatıcıydı - olması gerekenden çok daha fazla rahatlatıcıydı.

Tam o sırada babası Emily'nin yanından geçerek elini uzattı ve Julian elini sıkmak için uzandı.

"Eee?" Julian sanki babasının gösteri hakkında ne düşündüğü onu pek rahatsız etmiyormuş, onun fikirleri hiç önem taşımıyormuş gibi rahatça sordu.

"Eğlenceliydi," dedi Marki, ses tonunda hafif bir şüphe vardı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, dinle ilgili kısımları tam olarak anladığımdan emin değilim.

-Sanırım benim için biraz entelektüel," diye ekledi başını sallayarak. "Komedi bölümleri oldukça keyifliydi, yine de beklediğimden daha iyiydi." Emily'ye özür dileyen bir bakış attıktan sonra ekledi, "Yine de söylemeliyim ki Julian, bu gösterilere kaç tane beyefendinin geldiğini düşünürsek, biraz daha-" Boğazını temizledi. "*Müstehcen*." Oğluna meraklı bir bakış attı. "Belki de tavsiye edebileceğin başka bir yapım vardır, eğer tam anlamıyla şok olacaksam?"

Emily bunun üzerine bir kahrkaha attı ve babası ona *göz kırptı*. Göz kırptı!

Julian ise, etrafındaki herkesin kendileri gibi görüldüğü ve ses çıkardığı, ama olması gerektiği gibi davranmadığı bir tür öteki dünya deneyimi yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Julian'ın şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü babası biraz daha yaklaştı, ona gülümsedi ve "Sanırım bir başkasına gelmem gerekecek" dedi.

Babasının ayrılışından sonra kocasını garip bir ruh hali sarmıştı ama Emily'nin gösteriden sonra bunu düşünecek pek vakti olmamıştı. Etrafları önce arkadaşlarıyla, sonra da Julian'a bir iki kelime söylemek için locaya uğrayan tanıdıklarla çevriliydi.

Bunlar elbette beyefendilerin tanıdıklarıydı -bazıları metresleriyle birlikte, bazıları sadece arkadaş kalabalığının içinde- ve varlığı (Diana, Violet ve Sophie'ninkiler de) fark edildiğinde ara sıra şaşkın bakışlarla karşılaşsa da, kimse yaygara koparmadı. Yine de Leydi Julian Belfry'nin kocasının gösterilerine katılma alışkanlığı olduğu söylentisinin yayılacağını tahmin ediyordu - ki bu da elbette Julian'ın tam olarak istediği şeydi.

Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiriyordu.

Bu yüzden kibarca gülümsedi ve sonunda Julian'la arabalarında yalnız kalana kadar hoş sohbetler etti, kaldırım taşları boyunca eve doğru ilerliyordu, arabanın fenerleri içeride sıcak, rahat bir parıltı yaratıyordu.

"Baban geldi," dedi sessizce, lafı dolandırmanın bir anlamı olmadığını düşünerek - akşamın geri kalanında başka bir şeye odaklanmakta güçlük çektiğini biliyordu ve onu suçlayamazdı.

"Evet," dedi ve sessizliğe gömüldü. Yakışıklı yüzü gülümsemedi; tam olarak sert değil ama düşünceliydi, elmacık kemiklerinin keskin açıları arabanın loş ışığında yüzünde gölgeler oluşturuyordu. Emily bir an için onun başka bir şey söylemeyeceğini düşündü ve neden bu adamdan her bir itirafı zorla almak zorunda olduğunu kızgınlıkla merak etmeye başlamıştı ki adam tekrar konuştu.

"Oyundan keyif aldı."

"Elbette yaptı," dedi Emily, Julian'da kendine pay çıkarabileceği çok az şey olduğunun gayet iyi farkında olmasına rağmen garip bir gurur duyarak. Ama Julian onun çocuğuydu, diye düşündü ani bir telaşla -gurur duyacağı, teselli gerektiğinde teselli edeceği çocuğuydu.

Onun için...

aşk için. Tabii

ki.

Çünkü elbette onu seviyordu, nasıl sevmesin ki? Ama daha da önemlisi, onun bilmediğinden, sırrını keşfetmediğinden nasıl emin olabilirdi?

Çünkü ne de olsa, mantık evliliğinde aşk en uygunsuz sürpriz olacaktır.

Julian ona eğlenceye benzer bir şeyle bakıyordu, ağzı yanlardan hafifçe yukarı kıvrılmıştı ve bir an için düşüncelerinden bir şeyin yüzüne yansımış olmasından endişelendi, ama sonra, "Bunu sanki sürpriz değilmiş gibi söylüyorsun," dedi.

"İyi oyunlar sergiliyorsun Julian," dedi ve elini uzatıp dizine hafifçe dokundu.

Ona bir kaşını kaldırdı. "Gösteriyi beğendin *mi*?"

"Ben... hırsını takdir ettim," dedi diplomatik bir tavırla, ama *aslında* söylemek istediği şey markiyle aynı fikirde olduğuydu; Belfry'nin müstehcen gösterilerinden biri çok daha hoşuna giderdi.

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Hoşuna gitmedi ve bunu söylemeni istiyorum."

Emily biraz kızgın hissetti. "Ben öyle bir şey demedim!"

"Biliyorum," dedi, ağzındaki o hafif bükülme tam bir gülümsemeye dönüşme tehdidiyle karşı karşıyaydı. "İşte bu yüzden senden istiyorum. Kaba bir şey söyle. Kaba olsa bile doğruyu söyle." Çıldırıcı bir şekilde ona baktı, ses tonundan kaşının o üstün kavisine kadar her şey bir alay gibiydi.

"İyi," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Gösteri benim favorim değildi."

"Ve?" diye sordu.

"Ve," dedi derin bir nefes alarak, "bunun biraz... gösterişli olduğunu düşündüm." Korunmasız bir fikri ifade etmenin ne kadar özgürleştirici olduğuna şaşırmıştı.

Elini tutmak için uzandı, başparmağı avucunu okşadı, eldivenin kumaşında bile Aame'nin Aicker'ı gibi bir his vardı.

"Komedilerin kayda değer olması için önemli bir şey *hakkında olması* gerektiğini düşünmüyorum," dedi, kelimeler aceleyle çıkmıştı. Kendini biraz sersemlemiş hissetti ve çok ileri gidip gitmediğini merak ederek bir anlık endişeyle adamın yüzüne baktı.

Ama ona gülümsüyordu.

"Katılıyorum," dedi

basitçe.

"Öyle mi?" diye duraksadı, sonra da sakinleşti. "Oh. Çünkü baban bundan hoşlanmadı."

"Hayır," dedi, elini sıkıca kavrarken başını sallayarak. "Çünkü orada oturdum ve seninle aynı performansı izledim ve tüm zamanımı babamın başka bir gösteriye gelmesini dileyerek geçirdim. Bu benim sahnelemek istediğim türden bir gösteri değil. Babam bana bunu hatırlattı, evet ama ben bunu zaten biliyordum." Başını iki yana salladı. "Seni uzun zaman önce dinlemeliydim. Belfry her yıl hatırı sayılır bir kâr elde ediyor; yaptığım işi neden değiştireyim ki?"

"Ama ben senin *tonun* onayını istediğini sanıyordum," dedi Emily yavaşça, midesinin çukurundaki batma hissini anlayamıyordu. Haftalardır onun fark etmesini istediği şey de tam olarak bu değil miydi?

"Ah, yine başından beri haklıymışsın," dedi. Gülümsemesi biraz genişlemiş, üç ay önce, böyle bir gecede, az önce ayrıldıkları tiyatrodaki ilk kez tanıştığı baştan çıkarıcı Julian Belfry'den tamamen farklı görünmesini sağlamıştı. "Sadece *tonun* belirli bir üyesinin onayını istedim."

"Baban," dedi yumuşak bir sesle.

"Babam," diye kabul etti. Konuştukça aydınlanan ve hareketlenen yüzü, kızın ifadesinde gördüğü şey karşısında yeniden hafifçe karardı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Memnun olursun diye düşünmüştüm. Artık sıkıcı öğleden sonra aramaları yok. Sadece kendin olabilirsin, Emily olabilirsin."

Emily ol.

Ama tam olarak kimdi o? Hayatının büyük bir bölümünü kendisinin mükemmel bir versiyonunu yaratmakla geçirmişti - her zaman belli bir şekilde konuşan ve davranan bir versiyon, çünkü ondan böyle konuşması ve davranması bekleniyordu.

Ve artık onun ilk tanıştığı Emily olmasına ihtiyacı yoksa, şimdi kim olacaktı?

Onun için herhangi bir faydası var mıydı?

Elbette ona bunların hiçbirini söylemedi. Bunun yerine, çok iyi yaptığı, her zaman yaptığı şeyi yaptı: yüzüne parlak, neşeli bir gülümseme yapıştırdı ve o anda zihninde dönüp duran düşüncelerin tek bir tanesinin bile sesinde belli olmamasını sağlamak için büyük çaba sarf etti.

"Bu harika bir haber," dedi hâlâ gülümseyerek. "Eve döndüğümüzde bunu kutlamamız gerekecek - kütüphanede bir şeyler içebiliriz belki?"

"İyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak ve bir anlık panik onu sardı. Hayır, hayır, hayır. Gülümsemesinin ardındaki belirsizliği görmemeliydi.

"Elbette," dedi ve onu el sallayarak uğurladı.

Uzun, düşünceli bir an boyunca ona bakmaya devam etti.

"Evet," dedi. "Hadi bir şeyler içelim. Sonra seni yukarı çıkaracağım ve iyi haberleri kutlamak için *en sevdiğim* yolu göstereceğim."

Onlar da yaptı, o da yaptı. Ve Emily, onun da bildiği gibi, her anından zevk alıyordu. Ama adam uykuya daldıktan çok sonra, Emily uyanık bir halde, yatağın devasa genişliğinde onun yanına kıvrılmış, kazara aşık olduğu ve kısa bir süre sonra artık ona ihtiyacı olmadığını anlayacak olan bir kocayla yaşamaya nasıl katlanacağını düşünüyordu.

Yirmi Bir

"Korkunç görünüyorsun," dedi Diana üç gece sonra akşam yemeğinden önce Emily'nin salonunda toplandıklarında.

"Diana," diye tısladı Violet, kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafına bakınırken. "Senin neyin var böyle? Kurtlar tarafından mı yetiştirildin?"

"Aşağı yukarı," dedi Diana, pişmanlık duymadan, Emily'ye şüpheli bakışlarla bakmaya devam ederek. "Senin sorunun ne Emily, asıl soru bu. Dün gece hiç uyudun mu? Gözlerinin altında koyu halkalar var, sevgilim, bu çok rahatsız edici."

"O yeni evli, Diana," diye hatırlattı Violet ona. "Belki de uyumak onun birinci önceliği değildir."

"Violet Audley, iffetsiz olmak için bir neden yok," dedi Diana sert bir sesle, bu da Violet'in onu kimin uyardığını düşünerek öfkeli bir şekilde homurdanmasına neden oldu. Emily, Diana'nın tüm amacının bu olduğundan şüphelendi, çünkü dikkatini Emily'nin kendisine yöneltmek için çok az zaman harcadı.

"Çarşafar arasında sağlıklı bir boğuşma yaşamış bir kadına hiç benzemiyorsun," dedi açıkça. "Kesinlikle hasta görünüyorsun. Neyin var senin?"

"Hiçbir şey," dedi Emily, ama kendi kulaklarına bile acınacak derecede inandırıcı gelmeyen bir protesto girişimiydi bu. İcini çekti, sonra odaya hızlıca bir göz attı. Julian, Bridgeworth ve West'le derin bir tartışmaya dalmıştı, Penvale ve Bridgeworth'un karısı Jemma ise birbirlerine vurulmuş gibiydiler. Lord James, Lord Willingham ve Sophie şöminenin önünde belirgin bir coşkuyla sohbet ederken, Emily'nin ailesi ve Julian'ın ailesi kibarca konuşuyor gibiydi. Emily bu konuşmaları biraz endişeyle izledikten sonra kötü bir iş olduğunu düşünerek vazgeçti; ne konuştuklarını duyamıyordu ve eğer kendi anne babası Julian'ın anne babasına onun hakkında kötü bir şey söylüyorsa, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ancak tüm bunlar Violet, Emily ve Diana'nın gerçekten de konuşmak için kısa bir süre mahremiyete sahip oldukları anlamına geliyordu.

"Julian babasıyla arasını düzeltti," dedi sessizce, o kadar sessizce ki arkadaşları onu duymak için daha yakına eğildiler.

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" Violet kaşlarını çatarak şaşkınlıkla sordu.

"Öyle," dedi Emily, kafasının içindeki her bir düşünceden nefret ederek, birdenbire kendini çok küçük, acımasız ve bencil hissetmesine neden olan düşüncelerden. "Ve onların barışması Julian'ın adab-ı muaşeret konusunda bu kadar katı olmasına gerek olmadığını fark etmesini sağlamış gibi görünüyor."

"Bu da iyi bir şey mi?" Diana önerdi. "Öyle!"

Emily aceleyle kabul etti.

"Ama...?" Diana sordu.

"Ama hiçbir şey," dedi Emily, arkadaşlarını bir an bile kandıramayacağını bildiği neşeli bir iyi niyet havasını umutsuzca yansıtmaya çalışarak. "Bu gerçeğin farkına varmasına çok sevindim." Keyifli ve rahat bir ton benimsedi. "Elbette bu, evlenirken kabul ettiğimiz şartların artık geçerli olmadığı ve toplumun onayını kazanacak bir eşe ihtiyaç duymadığı anlamına geliyor, ama sorun değil. Amaçlarımıza ulaştıktan sonra birlikte fazla zaman geçirmemize gerek kalmayacağını hep biliyordum. Artık mükemmel bir sosyete çifti gibi görünmek için bu kadar uğraşmamıza gerek kalmadığına göre, zevkini başka yerlerde arayabilir." Bu küçük konuşma sırasında sesinin çatallaşmadığını umuyordu ama kesin bir şey söyleyemiyordu. Birdenbire kendini oldukça sıcak hissettiğini fark etti; yanakları korkunç derecede sıcaktı ve kendini yelpazeleyecek bir şeyi olmasını diledi ile.

"Emily," dedi Violet yavaşça, uzanıp Emily'yi dirseklerinden tuttu ve sırtı odanın geri kalanına dönük olacak şekilde çevirdi, "bunu Belfry ile konuştun mu?"

"Hayır," dedi Emily, kendi kulağına bile oldukça korkunç gelen o sahte neşeli ses tonuyla devam ederek. "Tartışacak bir şey yok elbette."

Görüşünde bir sorun mu vardı? Neden her şey aniden bulanık görünüyordu?

"Al," dedi Diana sessizce, Emily'nin eline bir mendil tutuşturarak. Emily tam böyle bir şeye ihtiyaı olmadığını söyleyip itiraz edecekti ki, gözlerini kırpıştırarak bakışlarını bulanıklaştıran gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine neden olduğunu fark etti.

Hemen mendili yüzüne bastırdı, kimsenin fark edip etmediğini görmek için omzunun üzerinden bakmaya cesaret edemedi.

"Pekâlâ," dedi Violet, ses tonu aniden ırm ve iş gibi çıkmıştı. "Emily, seni daha fazla zmek istemem - seni ağlarken izlemek, annesini arayan yavru bir geyiği izlemek gibi bir şey-"

"Affedersiniz?" Emily öfkeyle söze başladı; aslında o kadar öfkeliydi ki gözleri açıldı, gözyaşları dindi, en azından bunun için minnettar olmalıydı.

Ancak Violet onun sözünü kesmesine aldırmadı. "-Ama Belfry'ye aşık olduğunun farkındasın, değil mi?"

"*Tabii ki* biliyorum," diye tısladı Emily, artık gerçekten sinirlenmeye başlamıştı. Herkes onun tam bir aptal olduğunu mu düşünüyordu? "Karışık bir ortamda ağladığıma göre bunu nasıl fark edememişim?"

Violet biraz savunmacı bir tavırla, "Tamam, tamam," dedi. "Ama bunu hiç itiraf etmedin ve ben de bu bağlantıyı henüz kurmamış olabileceğini düşündüm."

"Kesinlikle yle," dedi Emily, hâlâ kızgındı, "ama bunun bir önemi yok, çünkü ona asla söyleyemem! Bu bizim pazarlığımız değildi! Son derece makul bir anlaşmamız vardı ve ben gidip *aşık olarak* bunu mahvettim."

"Benim gibi konuşmaya başladın," dedi Diana neşeyle. "Sana söz veriyorum, Jeremy beni sadece bir kez ağlattı-aşk o kadar da kötü bir şey değil."

"Belfry'nin de sana aşık olma ihtimali olduğunu düşünmüyor musun?" Violet Emily'ye sordu. "Sana nasıl baktığını gördüm ve ikiniz birlikte konuşurken çok iyi görünüyorsunuz..." En uygun kelimeyi aradığı her halinden belliydi.

"Evli misin?" Diana nerdi.

"Kesinlikle," dedi Violet.

Emily, "O sadece namuslu koca rolünü oynuyor," dedi ama bu sözleri söylerken bile doğruluğundan emin değildi. Yaptığı sadece bu muydu? Ona karşı herkesin önünde sergilediği davranışlar kesinlikle

Peki ya yalnız oldukları zamanlar? Bir akşam kütüphanede 1re'den önce ya da geceleri yataklarının huzurlu kutsallığında vakit geçirirken? Etrafta Julian'ın şefkatli koca performansına tanık olacak kimse yoktu ama yine de başkalarının yanındayken olduğundan daha az inandırıcı değildi.

Onunla konuşma şekli, onu dinleme şekli, onu öpme şekli
-Ve daha fazlası... Bunların hepsi, eğer aralarında bir aşk eşleşmesi olsaydı nasıl davranacağına çok benziyordu. Eğer onu sevseydi.

"Emin misiniz?" Violet nazikçe sordu.

Ve bir anda, değildi. Hiçbir şeyden emin değildi. Sanki ayaklarının altındaki zemin kayıyormuş ve tutunacak hiçbir şeyi yokmuş gibi hissediyordu. Kocasını, tamamen pratik nedenlerle evlendiği bu adamı sevdiğini fark etmek o kadar korkunç ve harikaydı ki, ama şimdi onun da kendisini sevdiğine dair en ufak bir umuda sahip olmak, üstelik bu sadece bir umuttan ibaretken, her şeye rağmen doğru olmayabilecek bir şeyken....

Buna katlanmak çok zordu.

Gerçeği öğrenmesi
gerekiyordu.

Ona sorması gerekiyordu.

Ama ne yazık ki, aralarında anne babasının da bulunduğu bir salon dolusu insanın ortasındaydı ve alışılmadık bir pervasızlık anında, en yakın arkadaşlarının önünde kocasına onu sevdiğini söylemeye istekli olsa da, bu anı anne babasıyla paylaşmaya hiç niyeti yoktu. Kendi hallerine bırakılmış olsalardı, Bay Cartham'ın onu şehirde gezdirmesine hâlâ izin veriyor olacak olan ailesiyle.

Violet'in sorusuna yanıt olarak "Hayır," dedi. "Hiç emin değilim."

Ama yine de dışarı çıkmaya niyetliydi. Belki de Julian'dan biraz konuşmak için izin isteyebilirdi - bir anda, bu konuşma kafasında dönüp dururken akşamı geçirme düşüncesi katlanılamayacak kadar fazlaydı - ve bu düşünceyle Julian'a doğru birkaç tereddütlü adım attı.

Küçük, tüylü ve şu anda miyavlayan bir şeye takılmadan önce.

"Cecil!" diye bağırdı, yavru kediye kucağına alarak. "Buraya nasıl girdin?" Onu en son gördüğünde, yatak odasındaki şöminenin önündeki minderlerin üzerinde kıvrılmış yatıyordu ama işte buradaydı. "Üstüne mi bastım?"

Sen?" diye sordu, onu göğsüne yaklaştırarak; bu hareket üzerine ağlamayı bıraktı ve onun yerine mırıldanmaya başladı.

"Bu kedi kesinlikle şeytani," dedi Diana hayranlık dolu bir ses tonuyla, Emily'nin Cecil'in burnuna bir öpücük bırakmasını izlerken. "Emily, sırf üzerine basılmasını diye onu evin içinde taşıyacak bir kedi yavrusu hazırlamamış olmana şaşırdım."

Emily, Cecil'in mırıltılarının göğsünde titrediğini hissederek rahatlarken, "Birinin içinde hareketsiz oturacağını sanmıyorum," dedi tamamen ciddi bir şekilde. "Ayrıca-"

"Emily."

Emily irkilerek başını kaldırdı ve annesinin odayı geçerek kendisine doğru geldiğini gördü. Emily geç de olsa annesinin Cecil'in varlığından haberdar olmadığını, Julian'la evlendiklerini ailesine bildirmek için telefon ettiklerinde Cecil'in arabada uyuklamaya bırakıldığını fark etti.

"O yaratıkla ne yapıyorsun?" diye sordu annesi, yanında durup Cecil'in yüzüne tiksintiyle bakarak; Emily onun arkasında, Julian'ın anne ve babasının Leydi Rowanbridge'in dikkatini neyin çektiğini görmek için boyunlarını büküklerini görebiliyordu, yüzlerindeki ifade şaşkıncı.

"O benim," dedi Emily, Cecil'i koruyucu bir şekilde kucaklayarak; Cecil açıkça sıkılmaktan hoşlanmıyordu ve ağlamaklı bir protesto miyavlaması çıkardı. Annesi sanki aklı başından gitmiş gibi ona bakmaya devam ederken Emily onu tutuşunu gevşetti. "Onu Julian'la Londra'ya dönüş yolculuğumuzda kaldığımız bir handa buldum," diye açıkladı. "Kimse onun hesabını veremedi, bu yüzden Julian ve ben onu evlat edinmeye karar verdik."

Julian'ın hevesizliği göz önüne alındığında, bu biraz zorlama oldu, ama tam o sırada, söz konusu adam onun yanında belirdi, berrak mavi bakışları sorguluyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kibarca.

"Annem az önce-" diye söze başladı Emily, ama hemen sözü kesildi.

"Emily'nin bu Aea'lı yaratığa nasıl sahip olduğunu anlamaya çalışıyordum," dedi annesi öfkeyle. Annesi kedilerden nefret ederdi ve bu yüzden Emily'nin daha önce hiç kedi beslemesine izin verilmemişti; unutulmaz bir olayda, Violet bir yavru kediyi annesinden bir ay boyunca saklamasına yardım etmiş, sonra da yakalanarak söz konusu yavru kedileri çeşitli arkadaşlarına vermek zorunda kalmıştı.

"Cecil'in Aear'ı olduğunu sanmıyorum leydim," dedi Julian, hâlâ büyük bir nezaketle. "Aslında, mütevazı kökenleri düşünöldüğünde, ne kadar iyi durumda olduğu dikkatimi çekti - Emily ona çok iyi baktı."

Emily'nin bir an için nutku tutuldu; Violet gülmemeye çalışıyor gibiydi, Diana ise son derece bilmiş bir kendini beğenmişlik ifadesi takınmıştı. Julian ona *Cecil* demişti, *Cecil Lucifer Beelzebub* değil. Onu *savunmuştu*. Ve her ne kadar Julian'ın Cecil'e karşı sonunda fikrini değıştireceğine dair umut beslese de Emily, Julian'ın Cecil'i savunmasının kedi dostlarına duyduğu büyük bir sevgiden kaynaklandığına bir an bile inanmadı.

Bunu onun için yapmıştı.

Emily, kızlığının at sırtındaki yakışıklı şövalyelerle ilgili hayalleri yerine, kocası, görünüşü ancak -çok merhametli bir şekilde- dağınık olarak tanımlanabilecek küçük bir kedi yavrusu hakkında nazıkçe konuştuğu için boğazında bir yumru ile suskun durmak gibi bir duruma geldiyse, yaşılanıyor olması gerektiğini düşündü.

"Lord Julian, Emily'ye biraz daha sert davranmak isteyebilirsiniz," dedi annesi, bakışları Emily'nin üzerindeydi. Emily bir zamanlar annesinin gözlerindeki bu sert bakıştan korkardı -annesi asla sesini yükselten biri değildi, ama Emily her zaman memnun etmeye o kadar hevesliydi ki, annesinin hoşnutsuzluğunun en ufak bir iması, onu bu onaylanmamaya neden olacak her ne yaptıysa düzeltmek için çabalamaya sevk etmek için her zaman yeterli olmuştur.

Ama artık değil.

"Anne, o bir kedi yavrusu, olay çıkarmana gerek yok," dedi Emily doğrulurken; Cecil, her zamanki kusursuz zamanlama anlayışıyla, bir tür çılgınca özgürlük arayışıyla kendini onun kollarından fırlatmak için o anı seçti. Julian hiç vakit kaybetmeden Cecil'i tek eliyle yakaladı ve kolunun altına sıkıştırdı.

"Büyük boy bir fareyi kibar bir topluluk içinde gezdiren *ben* değilim," dedi annesi, kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu ve Emily bir anda artık canına tak ettiğini anladı. Hayatının büyük bir bölümünü annesini memnun etmeye çalışarak geçirmişti - her sezon anne ve babasının isteklerini yerine getirmiş, ailenin itibarını korumak için üzerine düşeni yapmıştı - ama *bu*, Cecil'e yapılan bir hakaret çok fazlaydı.

"O bir fare değil anne," dedi çenesini kaldırarak ve annesinin bakışlarıyla tam olarak buluştu. "O bir yavru kedi ve *benim* yavru kedim ve *benim* evimdeyiz, bu yüzden gördüğüm gibi yapacağım ve bu konuda bana ders vermene izin vermeyeceğim."

"Ben zor-"

"Öyleydin," dedi Emily sakince, sesinin berrak ve kararlı tonuna hayret ederek. Uzun zamandır, annesiyle aklından geçenleri konuştuğunu hayal ettiği nadir anlarda, duygusallaşacağından, sesinin titreyeceğinden, doğru kelimeleri bulamayacağından endişelenmişti. Oysa şimdi zamanı gelmişti ve söyleyeceklerini söylemekte hiç zorlanmıyordu.

"Anne, seni seviyorum ama artık emretmek için senin değilim ve Julian'ın da değilim. Cecil *benim* yavru kedim ve eğer onu yemek masasının ortasına koyup hepimizin onun küçük sevimli patilerine hayran kalmasını istersem, bunu yaparım." Durdu, düşündü. "Yine de patilerinin anatomisinin en temiz kısmı olduğuna inanmadığımı kabul ediyorum, bu yüzden belki de yiyeceklere bu kadar yakın olmaması daha iyi olur."

"Emily." Julian'ın sesi eğlendiriciydi ve Emily göz ucuyla ona bir bakış attı, dudaklarında kıvrılan gülümsemeyi görmekten memnun oldu.

Bu arada annesi, yaralı bir öfke gösterisine hazırlandığının her işaretini veriyordu.

Annesi, "Ben sadece senin nasıl düzgün bir ev sahibesi, düzgün bir eş gibi davranacağını bilmeni sağlamaya çalışıyordum," dedi.

"Bunu nasıl yapacağımı zaten biliyorum anne," dedi Emily, sesine bıkkınlığın karışmasını engellemeye çalışarak. "Yirmi üç yıl boyunca seninle yaşadım; altı mevsimi senin kanatlarının altında geçirdim. Ama artık evliyim," diye ekledi, sesi daha da sertleşerek, "ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Evliliğimi onaylamadığınız için üzgünüm ama ben-" Burada duraksadı, bir nefes aldı, sonra devam etti. "Ben çok mutluyum ve eğer bunu kabullenemiyorsan, seni yakın zamanda tekrar evime davet etmek gibi bir niyetim yok."

"Sorun nedir, Mary?" diye sordu babasının sesi, çok yakındı; Emily annesine o kadar odaklanmıştı ki onun yaklaştığını fark etmemişti bile.

Emily'nin annesi cevap vermeden önce uzun bir süre durakladı, bakışları Emily'nin üzerindeydi.

"Yok bir şey," dedi bir süre sonra, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Sadece aniden kendimi iyi hissetmiyorum." Emily nefesini tuttu, anne ve babası erken ayrıldığında hayal kırıklığına uğramamak için kendini zorladı, aklı şimdiden akşam yemeğindeki oturma düzenindeydi, onların yokluğunda misafirleri nasıl yerleştireceğini düşünüyordu. "Ama sanırım geçiyor," dedi annesi bir süre sonra ve Emily yavaşça nefes verdi, Julian'ın eli aniden belindeydi, sıcak, rahatlatıcı bir ağırlık.

"Belki de Lord ve Leydi Eastvale ile görüşmemize geri dönmeliyiz," diye ekledi Leydi Rowanbridge -biraz sertti, bu doğrudu ama Emily, anne ve babasının odayı geçip Julian'ın anne ve babasının hâlâ durduğu yere gitmelerini izlerken şikâyet etmeye meyilli değildi. Annesinin omurgası gergindi, sinirliliği vücudunun hatlarına açıkça yazılmıştı ama o hâlâ buradaydı. Kalmıştı.

"Emily, sevinçten ağlayabilirim," dedi Diana, sesinde belirgin bir neşe vardı. "Harikaydın."

"Öyleydin," diye mırıldandı Julian kulağına, Emily'nin içine bir sıcaklık yayıldı, ama sonra karanlık bir bakışla Cecil'i tekrar kollarına bıraktı, kan dökmekten bahsediyordu ve konuşulması gereken konuklar, başkanlık edilmesi gereken bir akşam yemeği vardı ve Emily'nin kocasını ne kadar umutsuzca sevdiği ve onun da kendisini sevmesini ne kadar umutsuzca istediği harika ve korkunç gerçeğini düşünmesi için çok az zaman vardı.

Yirmi İki

"Düğün günümde fırtına çıkacağını *bilmeliydim*," diye homurdandı Diana birkaç gün sonra, ama Emily onun şikâyetlerini ciddiye almakta zorlandı, çünkü Diana gülümsemesini büyük bir ePort'la bastırıyordu. "Sanırım bu bir tür kehanet ve Jeremy ile ben yıl bitmeden birbirimizi öldüreceğiz," diye devam etti Diana, "Belki de kimin kimi öldüreceği üzerine bahse girmeliyiz."

"Diana," dedi Violet, ses tonunda sevgi ve kızgınlık aynı ölçüde belirgindi, "Jeremy'yi öldürmeyi düşünmeye başlamadan önce düğün sonrasına kadar bekleyebilir misin?"

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Diana omuz silkerek, mantıksız bir istekle dalga geçen ama konuyu tartışmak istemeyen birinin ses tonuyla. Yatak odasındaki aynada kendini inceledi -kısa bir süre sonra artık yatak odası olmayacaktı; Emily, Violet'la birlikte Diana'yı ilk kocasıyla evlendiğinden beri on beş yıldır yaşadığı bu evde son kez ziyaret edeceklerini fark etti. Diana'nın üzerinde beyaz çiçeklerle işlenmiş yeşil ipekten bir elbise vardı, kolları dantelliydi, bonesi görünürde yoktu.

"Aower'larım nerede?" Diana aynadan uzaklaşıp odada kendisiyle yalnız olan Emily ve Violet'e dönerek sordu. Diana'nın huysuz hizmetçisi birkaç dakika önce ayrılmıştı.

"Alt katta," dedi Violet gülümseyerek ve bu soruya ikinci kez cevap verdiğini belirtmekten kaçınarak. Diana'nın tüm kabadayılığına rağmen hâlâ gergindi. Diana'nın herhangi bir konuda gergin olduğunu düşünmek tuhaftı, hele de bir düğün için, *kendi* düğünü için bile. Emily, Diana'nın henüz on sekiz yaşında bir kız olmasına rağmen, ilk düğününde kesinlikle hiçbir gerginlik belirtisi göstermediğini hatırladı.

Kapı çalındı ve Penvale kafasını odaya soktu. "Hazır mısın?" diye sordu kız kardeşine, Diana'yı düğün elbisesi içinde görünce bakışları yumuşadı. "Araba aşağıda, Jeremy ve Audley de çoktan St. George's'a gittiler. O yeleğin içindeki Jeremy'ye gereğinden fazla bakmaya zorlamak zalimlik olur."

"*Sanırım* demek istediğin," dedi Diana hızlıca, "onu o yeleğin içinde gereğinden fazla bir süre görmemi *engellemenin* zalimlik olacağı." Violet ve Emily'nin peşi sıra odayı geçerek ağabeyinin yanına gitti ve onun uzattığı kolunu tuttu.

"Diana," dedi Penvale, onu kapıdan dışarı çekme girişimine direnerek.

"Ne?" diye sordu sabırsızlıkla. "Yelek bizi bekliyor Penvale! Aslında insanlığın bildiği en korkunç yelek!"

"Çok güzel görünüyorsun," dedi basitçe, eğilip yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve Emily beklenmedik bir şekilde gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Seni seviyorum Penvale, ama on beş saniye içinde bu odadan çıkmazsak, bu ikisi" -Diana başparmağını omzunun üzerinden salladı- "sulama kaplarına dönüşecekler ve buna tahammül etmeyi reddediyorum."

Ve bu içten kardeş sevgisi alışverişi ile tamamlandılar.

George's'taki sıralardan birinde Julian'ın yanına otururken Emily ona, "Bu gerçekten dehşet verici," diye fısıldadı, konuşurken gözleri Willingham'daydı.

Julian damada bir göz attı, Emily'nin de belirttiği gibi damadın görünüşünde en çok dikkat çeken şey giydiği berbat yelekti. Sarı şal desenliydi ve açıkçası Julian'ın hayatında gördüğü en çirkin giysiydi. Ayrıca, Willingham'ın her zamankinden daha solgun görüldüğü gerçeğini vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Leydi Templeton bunu yaptırmak için ne kadar para harcamış olursa olsun, bu çok fazlaydı," dedi alttan alta.

Emily tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, "Diana'nın seninle aynı fikirde olmayacağına eminim," dedi. Bugün çok güzel görünüyordu -her zaman güzel görünüyordu, diye düşündü, ama tereyağından yapılmış ağırbaşlı bir elbise giymiş olduğu için kesinlikle parlıyordu

Willingham'ın kullandığı cafcaflı renk tonundan çok farklı bir sarıydı bu. Saçları yüzünden özenle geriye doğru toplanmıştı, güçlü bir bone takılıydı ve gözleri, kendisini bekleyen damada bakarken parlıyordu.

Bekle. Parlıyorlar mıydı, yoksa *parıldıyorlar* mıydı? "Ağlıyor musun?" diye sordu.

"Elbette hayır," dedi, sesinde belli belirsiz bir dalgalanma vardı. "Diana'nın evinden ayrılmadan önce bir iki damla gözyaşı dökmüş olabilirim ama artık bu iş bitti." Kararlı bir şekilde önüne bakmaya devam ederken dudakları titriyordu.

"Seni ağlatan yelekse, seni suçladığımı söyleyemem," dedi ve kararsız bir gülümsemeye ödüllendirildi. Onun bu gülümsemeleri bir noktada onun için değerli bir şey haline gelmişti - kazanılması gereken, kazanmak için ePort'a geçecek bir şey.

"Sorun yelek değil," dedi, sesi kararsızdı. "Daha doğrusu, sorun yeleğin kendisi değil, *temsil ettiği şey*."

"Kötü tat mı?" diye sordu.

"Aşk!" dedi öfkeyle, sonra yan tarafa baktı, onun alaycı sırıtışını gördü ve ona hafifçe dirsek attı. "Bugün bu kadar duygusuz ve pratik olma, Julian. Bir daha asla evlenmeyeceğine yemin eden sevgili arkadaşım -Sırf onu sevdiği için, şimdiye kadar yapılmış en çirkin yeleği giyen bir adama doğru yürümek üzere. Bugün çok güzel bir gün."

Gelinin erkek kardeşinin kolunda belirmesiyle daha fazla yorum yapması engellendi ve düğün konukları gelinin koridorda ilerleyişini izlemek için ayağa kalktıklarında Julian kendisini bekleyen damada baktı ve dondu kaldı.

Willingham kilisenin önünde durmuş, o iğrenç yeleği giymiş, kendisini İngiltere'nin en şanslı adamı olarak gördüğünü açıkça belli eden bir ifade takınmıştı. Koridorda kendisine doğru yürüyen Diana'ya -her nasılsa gülmeden ya da kendisini bekleyen manzara karşısında dehşetle irkilmeden-dikkati tamamen odaklanmıştı ve o anda, Diana'yla evlenmenin bedeli bu olsaydı, Willingham'ın hayatının geri kalanında her gün o yeleği giyeceği çok açıktı.

Ve bir anda Julian'ın aklına çok şaşırtıcı bir düşünce geldi: O yeleği o da giyecekti.

Eğer Emily ona gelip bunu talep ederse, o da lanet olası şeyi yerine koyar, bu sırada da doğal olarak şikâyet eder ve Emily kahkahadan bayılana kadar onun önünde geçit töreni yapardı.

Onu güldürmeyi, gülümsetmeyi seviyordu.

Onu seviyordu.

Asıl can sıkıcı olan ise, bunu fark etmesi için hem Tanrı'ya hem de insanlara hakaret eden bir yeleğin gerekmiş olmasıydı.

"Tanrım," diye mırıldandı nefesinin altında, çılgınca bir gülme arzusunu bastırarak. "Julian!" Emily tısladı. "*Kilisedeyiz!*"

"Elbette öyleyiz," diye mırıldandı, her an yıldırımla çarpılmayı beklercesine yukarıya doğru karanlık bir bakış fırlatarak. Karısına aşık olduğunu anladığında, elbette lanet olası bir *kilisede*, birkaç sıra ötede, Emily'nin gelmesini beklerken harikulade bir şekilde sohbet ettiği anne babası ve erkek kardeşi de *dahil* olmak üzere, *tonun* büyük bir kısmıyla çevrili olacaktı.

Ve şimdi ona söylemek için beklemek zorundaydı.

Emily onu cesur yapan şeyin düğün mü yoksa şampanya mı olduğundan emin değildi ama şu anda kendini hiç de kendisi gibi hissetmediği kesindi.

Diana ve Jeremy'nin Violet ve Lord James'in Curzon Caddesi'ndeki evlerinde düzenlenen düğün kahvaltısı, öğleden sonraya kadar süren uzun ve şenlikli bir çiftti. Yeni evliler sonunda bir iyi dilek korusu eşliğinde Lord Willingham'ın Fitzroy Meydanı'ndaki evine doğru yola çıktılar, ancak Diana'nın arabanın kapısında söylediği son sözler, "Eğer bu kadar çok konuşmayı kesmezsen, bu akşamki baloyu iptal ederim," oldu. Diana'nın yeni kocasından o akşamki şenliklerde de yeleğini giyeceğine dair söz aldığı düşünülürse, kimse onun bu tehdidini pek ciddiye almadı.

Partinin geri kalanı bu noktada dağıldı ve insanlar akşam yemeklerine katılmadan önce birkaç saat dinlenme fırsatı bulmak için çeşitli evlerine dağıldılar. Emily ve Julian bir süre daha oyalandılar.

Kendisini Julian'ın annesiyle derin bir sohbeta dalmış buldu; Julian onu aileye kabul ederken, ancak uzun zamandır oğlunun evlenmesinden ümidini kesmiş bir annenin duyabileceği bir sevinçle karşılaşmıştı.

"Emily," dedi Julian, Markiz'in Julian'ın neden bu kadar huysuz bir bebek olduğunu açıklamasını dinlerken omzunda belirerek. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Pek sayılmaz," dedi kadın, kocasına bakmaya bile tenezzül etmeden. "Annen de bana bebekken sana verilen yiyecekleri nasıl hemen geri kusmaya meyilli olduğunu anlatıyordu."

Leydi Eastvale buğulu bir şekilde gülümsedi. "Elbette çok tatlı bir bebek olarak bunu telafi etti. Şu tombul yanaklar!" Oğlunun kendisinden neredeyse bir karış daha uzun olmasına ve tehditkâr bir şekilde bakmasına rağmen, söz konusu yanaklardan birini çimdiklemek için uzandı.

"Julian," dedi Emily ciddiyetle, "belki de bu sevgili Cecil'le aranızdaki özel bağı açıklıyor. Onun da aynı yakışsız alışkanlığı var, biliyorsun."

Julian'ın öfkesi derinleşti. "Beni bir daha asla o uyuz AuP topuyla kıyaslamadığın için sana teşekkür edeceğim."

Ancak Emily, geçen geceki savunmasının ardından Cecil'i kötülemesinden etkilenmedi.

"Anne, şimdi Emily'yi alıp götüreceğim," dedi Leydi Eastvale'i yanağından öpmek için eğilerek; Emily göz ucuyla Lord Eastvale'in birkaç metre ötede karısı ve oğlu arasındaki bu sıradan anı izlediğini gördü. Aşağı baktı ve gülümsemek için dudağını ısırdı.

Birkaç dakika sonra, Violet ve Julian arabalarında yalnızdılar, Londra sokaklarında Violet'in evinden kendi evlerine kadar olan kısa mesafeyi tıkırdatarak geçiyorlardı, aralarında rahat bir sessizlik vardı.

Daha doğrusu, rahat bir sessizlik *olmalıydı*. Ve eğer Julian son birkaç dakikayı yüzünde okunamayan bir ifadeyle ona bakarak geçirmeseydi, öyle de olacaktı.

"Ne oldu?" Emily sonunda patladı, kendi cüretkârlığı karşısında şaşkına dönmüştü. Emily Turner asla bir beyefendiden böyle bir cevap talep etmezdi.

-Ama Emily Turner ve Emily Belfry'nin iki farklı insan olduğunu öğrenmişti.

İkincisini büyük ölçüde tercih ettiğini fark etti.

Julian bir kaşını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Sensin," dedi açık açık. "Beni sinirlendiriyorsun."

"Öyle miyim?" diye sordu, kaşları hâlâ kalkıktı ve Emily'nin onun yarısı kadar bile çekici bulmaması gereken bir ifade takınmıştı.

"Şimdi bunu bilerek yapıyorsun," dedi huysuzca, kollarını kavuşturarak. "İnsanların spor olsun diye beni rahatsız etmeye çalışmasından nefret ediyorum."

Julian kaşlarını çattı. "Öyle bir şey yapmıyordum."

"O zaman *neden* bana bakıyordun?" diye sordu hışımla, tüm bu konuşmayı yorucu bulmaya başlamıştı ve belki de öğlen vakti şampanya içmenin aslında en akıllıca hareket olup olmadığını merak ediyordu.

"Sana nasıl bir şey söyleyeceğimi bulmaya *çalışıyordum*," dedi Julian, hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu.

"O zaman çık ortaya," dedi sabırsızca. Ses tonuna ne kadar az dikkat ettiğini belli belirsiz fark etti; tatlılık ve ağırbaşlı bir zarafetten başka bir şey yansıtmama arzusu tamamen yok olmuştu ve bu hiç de umurunda değildi.

"Peki," diye ısırdı. "Seni seviyorum." Kısa bir sessizlik oldu.

"Oh, bu hiç adil değil!" Emily feryat etti ve çılgınca gülme isteğini bastırmak için ellerini ağzına götürdü.

"Pardon?" Julian şaşkınlıkla sordu.

"*Sana* seni sevdiğimi söyleyecektim ve *günlerdir* bunu yapmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum ve şimdi sen beni yendin!" dedi kıkırdamalarını bastıramayarak.

"Ben-ne?" Julian bir elini kaldırıp alnını ovuşturarak Emily'nin daha sert kıkırdamasına neden olacak şekilde sordu. Emily yüksek sesle hıçkırdı ve sonra bir kez daha kahkahaya boğuldu; Julian ona endişeye yakın bir şeyle bakmaya başladı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Anlaşmamızın bu olmadığını biliyorum," dedi gözleri onunkilere kilitlenerek. "Bizimkinin bir mantık evliliği olduğunu, aşkın anlaşmanın bir parçası olmadığını, sadece birbirimize faydalı olacağımızı, arkadaş olacağımızı ve daha fazlası, daha derin bir şey *olmayacağını biliyorum*, ama seni *seviyorum* ve ne zaman başladığını bilmiyorum ama şimdi sevmediğimi hayal bile edemiyorum."

ve bunu yapmak bile istemiyorum, çünkü sen benim en sevdiğim insansın! Ve ilk *sana* söyleyecektim!"

Sessizliğe gömüldü, hızlı nefes alışını kontrol etmeye çalışıyor, kalbinin göğsünde çarptığını hissediyordu.

"Emily," dedi Julian ve sonra durakladı - ve o duraklamada, normalde dilini tutmakta hiç zorlanmayan, durmadan gevezelik eden Emily içeri daldı.

"İlk anlaşılmamız için artık bana *ihtiyacın* olmadığını biliyorum ama-"

"Emily," diye araya girdi Julian, sesi yarı eğlenmiş, yarı sinirli çıkıyordu. "Sen konuşmama izin verir misin?"

Emily dudaklarını kenetledi ve ona sert bir bakış attı. Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı, yanağında tek bir gamze belirdi ve hain kalbi bu manzara karşısında neredeyse patlayacaktı. Gamzeler tehlikeli şeylerdir.

Ya da belki de tehlikeli olan sadece Julian'dı.

"Fark ettin mi?" dedi, sesi neredeyse sohbet havasındaydı, "aslında bana hiç o kadar uygun davranmadın."

"Affedersiniz?" diye sordu sertçe, koltuğuna geri çekilerek; Julian elini uzatıp onunkini kavradı, ama eli rahatlatıcı bir şekilde sıkıydı.

"Tiyatronun etrafında gizleniyorsun. Etkilemeniz gereken kadınları aşağılamak. Seninle tanıştığımda olduğunu düşündüğüm Emily'ye hiç benzememekte oldukça kararlı olmak," dedi ve parmaklarını teker teker kaldırdı. "Bu hiç plana göre gitmedi."

Ağzını açtı, sonra ne cevap verebileceğinden emin olamadan tekrar kapattı.

"Ama," diye devam etti Julian, o herhangi bir cevap verme girişiminde bulunamadan, "umursamadığımı da mı fark etmedin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Seni aşağılayacak küstah hanımları etkilemek umurumda değil. Belfry'ye musallat olman *umurumda* değil, hatta *hoşuma gidiyor*, çünkü seni görmek için bir bahanem oluyor ve seni görmek günün en güzel kısmı."

"Öyle mi?" diye sordu, kalbi göğsünde o kadar hızlı çarpıyordu ki, sanki kendini vücudundan tamamen fırlatacakmış gibi hissediyordu - ki

anatomik olarak imkansız olmasının yanı sıra, kulağa korkunç derecede dağınık bir iş gibi geliyordu.

"Ve," diye devam etti, o delici mavi bakışları onu olduğu yerde sabitliyor, başka bir yere bakmasını imkânsız hale getiriyordu, "Senin olduğun Emily'yi tanıştığım Emily'den çok daha fazla seviyorum. Aklından geçenleri söylemeni seviyorum. Benimle tartışmanı seviyorum. Cesur olmanı seviyorum. Ve tüm bunlardan hoşlanmasam bile, bunun zerre kadar önemi yok, çünkü *sen* hoşlanıyorsun. Ve bu, Emily, benim için önemli olan tek şey.

"Seni seviyorum," dedi, bu kez daha yumuşak bir sesle. "Belfry'deki locama girdiğin akşam hayatımın en güzel akşamıydı." Boştaki kolunu uzatıp kızın beline doladı ve kız ne olduğunu tam olarak anlayamadan onu oturduğu yerden kaldırıp kabaca kucağına çekti. "Benden isteseydin senin için sarı bir yelek bile giyerdim."

"Tutmaya niyetli olmadığın sözler verme," dedi nefes nefese, gözleri onunkilere kilitlenmiş, gözlerini dolduran yaşların dökülmesine izin vermemek için umutsuzca çabalıyordu.

"Yapmayacağım," diye mırıldandı, başını onunkine doğru eğerek. Belki bir dakika ya da birkaç yüzyıl sonra başını onunkinden kaldırdı. "Ama sadece açık olmak için

-Aslında sarı yelek giyeceğime söz vermedim. Bunu anlıyor musun?" "En azından henüz değil," dedi neşeyle, adamın başını tekrar kendi başına doğru çekerek,
ve onun cevap sırtışını hissettiğinde ağzına karşı gülümsedi.

Yirmi Üç

"Başım hâlâ ağrıyor," dedi Emily ertesi haftanın Perşembe sabahı Belfry'nin önünde arabadan inerken hayıflanarak. Gerçeği söylemek gerekirse, *sabah* biraz abartılı olabilirdi -Saint Martin's'in çanlarının öğlen saatini çaldığını bir dakika önce duyduğundan oldukça emindi- ama şimdi ayrıntılar üzerinde tartışmanın zamanı değildi.

"Şaşırmadım," dedi Julian, onu aşağı indirip arabanın kapısını arkasından kapatırken eğlenmiş gibiydi. "Kaç bardak şeri içtin?"

"İki," dedi Emily büyük bir vakarla, güneş ışığında gözlerini kısmamaya çalışarak. Aslında üç olmuştu. Bir önceki akşam Violet ve Lord James'in verdiği akşam yemeğinde bol bol şarap içilmiş ve eve vardıklarında saat gece yarısını çoktan geçmişti; bunun üzerine yatak odalarına çekilmişler ve pek de uyuyamamışlardı.

Ancak bugün Julian sabahın geç saatlerinde kalkmış, itiraz eden Emily'yi yataktan kaldırmış, kahvaltı için aşağıya indirmiş ve o daha ne olduğunu anlamadan arabaya bindirmişti. Mevsim normallerinin dışında güzel bir sonbahar günüydü, gökyüzü tamamen berrak bir maviydi, hafif bir esintiyle tepelerinde birkaç beyaz bulut geziniyordu. Emily titriyordu ve en azından sıcacık evinden çıkarılmasına izin vermeden önce spencer'ını (yeşil yünün zengin bir tonunda yeni bir spencer'dı ve üzerinde oldukça çekici durduğunu düşünüyordu) giyecek kadar sağduyulu olduğu için mutluydu. Gerçeği söylemek gerekirse, şu anda kendini pek de çekici hissetmiyordu; saçları aceleyle ensesinde bir düğüm halinde örülmüştü ama saç telleri çoktan yüzüne dökülmüştü ve hiç şüphesiz kendini kesinlikle dağınık hisseden bir hanımefendinin resmini tamamlıyordu.

"Biz... Belfry'deyiz," dedi ve önündeki binaya gözlerini kırıştırarak bakarken bariz olanı belirtti.

"Öyleyiz," diye neşeyle kabul etti Julian, önceki akşamın taşkınlıklarından çıldırtıcı bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu. Julian'ın kendisinden çok daha fazla içtiğinden emindi, ama bir papatya kadar taze görünüyordu, yanakları serin rüzgârda hafifçe kızarmış, bir tutam saç alnında türlü türlü hoppalıklar yapıyordu. Bütün bunlar ona açıkça haksızlık gibi geliyordu ama Diana'nın da dediği gibi, bir kadının hayatı böyleydi.

"Evde yatağımızda değil de burada, Belfry'de olmamızın bir nedeni var mı?" Emily sesini hoş tutmaya çalışarak sordu. Geçtiğimiz hafta keyifli bir bulanıklık içinde geçmişti; bunu kocasıyla uykusuzluktan kaynaklanan bir tartışmayla mahvetmek utanç verici olurdu.

"Kulağa ne kadar cazip gelse de," diye kabul etti Julian, onu merdivenlerden yukarı çıkarırken elini sıkıca tutarak, "Sana göstermem gereken bir şey var."

Onu tiyatronun içine ve koridorlarına doğru götürmeye devam etti, Emily merakına rağmen sabırlı olmaya çalışıyordu. Sonunda Julian'ın ofis kapısının önünde durdular.

Emily merakla ona baktı. "Buraya daha önce de geldiğimi biliyorsun, değil mi?"

Julian ise sadece kendini beğenmiş, sinir bozucu bir adam gibi bakıyordu. "Gözlerini kontrol ettirmek ister misin, karıcığım? Belki de kapıya bir kez daha bakmalısın."

Emily gözlerini ona dikerek söyleneni yaptı ve sonra kıpırdamadan durdu. Belki de gözlüğe ihtiyacı vardı - bunu daha önce nasıl fark etmediğinden emin değildi. Önündeki sıradan ahşap kapının üzerinde Julian'ın adı ve hemen altında da EMILY BELFRY yazan bir plaket vardı.

Çok dikkat çekici bir şey yoktu, basit bir pirinç levhaydı ve üzerinde adı açıkça yazılıydı ama Emily bu manzara karşısında garip bir duyguya kapıldı, kocasınınkinin altındaki kapıda kendi adı yazılıydı, doğduğu dünyadan çok farklı olan bu dünyada hoş karşılandığı, ait olduğu bir yer olduğunu gösteren bir işaretti bu.

"Julian," dedi, gözleri hâlâ önündeki levhadaydı, ama o devam edemeden Julian araya girdi.

"İçeri bakalım, olur mu?" diye sordu, kapıyı açtıktan sonra geri adım atarak kadının kendisinden önce geçmesine izin verdi. Ofise adım attığında mobilyaların yerlerinin değiştirildiğini fark etmemek imkânsızdı; oysa daha önce

Julian'ın masası arka duvarı kaplıyordu, bu alan şimdi kitap raflarıyla kaplıydı, Julian'ın masası sol duvara taşınmıştı.

Sağ duvarın karşısında da başka bir masa vardı.

Onun masası.

Kapı arkalarından kapandığında yumuşak bir *tıkırtı* duyuldu ve Emily odaya doğru birkaç adım attı, bir elini uzatıp kendisine ait olacak masanın ahşabında gezdirdi. Şu anda bir kalem ve hokka dışında boştu ve durdu.

Bir senaryo.

Bir adım daha yaklaştı ve ilk sayfayı almak için uzandı.

Ton'un Konuşması.

Döndü ve Julian arkasındaydı.

"Haklıydın," dedi basitçe. "Bu iyi bir fikir. *Tonu* kızartalım ve hepsinin buraya gelip izlemesini sağlayalım - meraktan gelen hanımların çoğu geri dönmeyecek, ama bazıları... belki bazıları dönecek. Ve her halükarda, geri dönmeyecek olanlar zaten endişelenmemiz gerekenler değil."

Bir adım öne çıkarak kâğıt parçasını kızın direnmeyen elinden aldı ve tekrar masanın üzerine koydu.

"Evlenmeye karar verdiğimizde seni kim olarak gördüğümü düşündüğünü biliyorum - seninle mükemmel ve terbiyeli olduğun ve en pis skandallardan bile yara almadan çıkabileceğini çoktan kanıtladığın için evlendiğimi düşündüğünü biliyorum. Ama Emily, Londra'da seninle tanıştığım andan itibaren seni düşünmeden edemediğim için bir an için bile evlenmeyi düşünebileceğim başka bir sosyete kızı yok. Beni her zaman en çok büyüleyen yanların, güzel suluboya resimler yapan ya da kibar salon sohbetleri yapan yanların değildi. Aklından geçenleri söyleyen, tiyatroya karışan, ailesine ve kocasına tam olarak ne düşündüğünü söyleyen Emily'ye aşık oldum. Seninle evlenmemin ilk sebebi o Emily'nin bakışlarıydı. Ve hayatımızın geri kalanını, seni gerçekte olduğun gibi istediğimden bir daha asla şüphe etmemeni sağlayarak geçirmek istiyorum."

Emily bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti ve onu fırçalamak için hiçbir hamlede bulunmadı; bunun yerine elini uzatıp şimdi onun olan elini örttü

yüzünü avuçladı.

"Bundan pişman olacağını sanmıyorum, Julian - bence oyun harika olacak ve sen de kasabanın diline düşeceksin."

"İyi günde kötü günde," diye kabul etti, ağzı kızın bayıldığı şekilde bir tarafa doğru kıvrıldı. "Ama açılış gecesi orada olduğun sürece, başka kimin olduğu pek umurumda değil."

"Seni seviyorum," dedi, bir kolunu onun boynuna doladı ve parmak uçlarında durarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bir an sonra geri çekilerek, "Bir masanın bu kadar romantik olabileceğini hiç düşünmezdim," diye ekledi.

"Bir yelekten bile daha mı romantik?" diye sordu, sesinde biraz kendini beğenmişlik vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"O kadar ileri gider miydim bilmiyorum," diye cevap verdi, alaycı bir tavırla.

"Yapardım," dedi, bir elini kızın beline koyarak onu hafifçe kendine çekti. "Aslında, sanırım seninle bir daha asla yelek tartışmasak çok mutlu olurum." Kızın çenesine nazik bir öpücük kondurdu. "Tedbiri elden bırakmamak için, anlıyorsun ya."

"Julian?" dedi, biraz soluk soluğa.

"Mmm?" Ağzı, çene çizgisinin boynuyla buluştuğu noktayla meşguldü, eli yanağından boğazına ve sonra daha aşağıya, daha aşağıya doğru ilerliyordu.

"Seni seviyorum," dedi. "Ama bilmen gerekiyorsa, şu anda daha fazla konuşmamayı tercih ederim."

"Aklında başka bir şey var mı?" diye mırıldandı.

"Bu masanın ne kadar sağlam olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu, adam onu geriye doğru yürütmeye başladığında kalp atışları hızlanmıştı bile.

"Çıkalım mı?" diye sordu ve Emily başını salladı, ağzı şu anda oldukça meşguldü.

Ve o sabah ve daha sonra birçok kez öğrenecekleri gibi, masası gerçekten de çok sağlamdı.

Yazarın Notu

Emily ve Julian'ın hikâyesi için ilk fikir birkaç yıl önce, ilk romanım *To Have and to Hoax*'un ilk taslağını yazarken aklıma geldi. O sırada büyüleyici bir kitap okuma şansına sahip oldum: Catherine Bailey'nin *Gizli Odalar*'ı. Eğer gerçekten sürükleyici bir kurgudan hoşlanıyorsanız bu kitabı ne kadar tavsiye etsem azdır.

Rutland Dükü'nün atalarının evi olan Belvoir Kalesi'ni konu alan bu kitap, oldukça yakışıklı bir aile tarihini gün yüzüne çıkarıyor; bazı bölümleri *1ction* gibi okunuyor; gerçekten de o kadar ilginç. Ancak bu kitapta benim dikkatimi çeken, sekizinci Rutland Dükü'nün kızı Leydi Diana Manners'ın hikayesiydi (en azından resmi olarak; aslında annesinin çiftlerinden birinin ürünüydü). Diana güzelliğiyle ülke çapında ünlüydü ve Birinci Dünya Savaşı sırasında, düklüğün varisi olan oğlu John'u cepheden uzak tutmak isteyen annesi, George Gordon Moore adında Amerikalı bir milyonerin hem Diana'ya takıntılı olmasından *hem de* Fransa'daki İngiliz birliklerinin başkomutanı olan yakın arkadaşı Sir John French üzerinde tuhaf bir nüfuza sahip olmasından yararlandı.

Esasen, Diana'ya Moore'un ilgisini teşvik etmesi emredilmişti, böylece Moore ailesi adına Sir John'a aracılık edebilir ve Diana'nın erkek kardeşinin siperlerin dışında kalmasını sağlayabilirdi. Bailey, Diana'nın annesinin bazı mektuplarını, kızını Moore'u baştan çıkarmaya teşvik edecek kadar ileri gittiği şeklinde yorumluyor ama Diana'nın sonunda, annesinin isteklerine rağmen savaşta hemşire olduğunu ve daha sonra annesinin onaylamadığı bir adamla (daha sonra oldukça ünlü bir diplomat olan DuP Cooper) evlendiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum. Ayrıca aktris olarak sahnede başarılı bir kariyeri oldu.

Diana Manners'ın kişisel tarihinin bu kısmı aklımdan çıkmadı; bunun bir aşk romanı için ne kadar harika bir malzeme olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra aklıma bir aşk romanı yazdığım (her ne kadar Diana'nın yaşadığı dönemden yüz yıl önce geçse de) ve dahası, o anda kişisel tarihini çözmeye çalıştığım Leydi Emily Turner adında ikincil bir karakter yazdığım geldi. Bay Cartham karakteri doğrudan George Gordon Moore'dan esinlendi (her ikisi de Amerikalıydı, çok zengindiler ve İngiliz üst sınıf üyeleri tarafından hor görülüyorlardı) ve Emily'nin Cartham ile olan anlaşmasını Diana'nın Moore ile olan anlaşmasından daha az keyifsiz olacak şekilde yazmış olsam da, ilki kesinlikle ikincisinden esinlenmişti. Diana'nın daha sonra aktris olarak kariyer yapması da Emily'nin bir aktörle eşleşmesi konusunda bana ilham verdi. Emily'nin sahneye çıkmasını sağlayamayacağımı biliyordum, çünkü bu onun kibar toplumdan dışlanmasıyla sonuçlanırdı, bu yüzden aktör olan ama aynı zamanda Emily ve arkadaşlarının onunla yollarının kesişmesini daha olası kılacak aristokrat bir soyağacına sahip bir karakter yaratmaya karar verdim. Böylece, Julian Belfry ile olan aşkının temelleri, hikayelerini yazmaya başlamadan yıllar önce atılmış oldu.

Ayrıca, tarihle ilgili bazı değişiklikler yaptığımı da belirtmeden geçemeyeceğim.

Regency tiyatrosu dünyasına gelince. Julian'ın bu kitapta birkaç kez atıfta bulunduğu ve hakkında fazla ayrıntıya girmedığım patentli tiyatrolar, Londra'da kraliyet patentine sahip olan ve sözlü drama oynamalarına izin veren iki tiyatro olan Theatre Royal Covent Garden ve Theatre Royal Drury Lane'dir. (Tiyatrolara bu katı sınırlamaları getiren patent sistemi 1737 tarihli Lisans Yasası kapsamında kurulmuştu ve 1843 yılına kadar yürürlükten kaldırılacaktı). *To Have and to Hoax'ta* Julian'ın patentli tiyatroların kapalı olduğu yaz aylarında sözlü tiyatro yapmak için kraliyet patentini aldığından bahsediyorum - bu *gerçekten de* var olan bir boşluktu, ancak Haymarket Londra'da sınırlı yaz patentine sahip tek tiyatroydu. (Ve eğer Belfry böyle bir patent almış *olsaydı*, ismine "Kraliyet Tiyatrosu" ibaresi eklenecekti - ki açıkçası bu biraz ağız dolusu bir kelime gibi görünüyordu, bu yüzden bundan neşeyle vazgeçtim). Her halükarda, Belfry'nin yılın büyük bir bölümünde patentinin olmaması, bu kitapta *Macbeth* prodüksiyonunu müzikal numaralarla serpiştirmelerinin nedenidir (birçok tiyatronun kullandığı bir numara

patent sisteminin sınırlamalarını aşmak için kullanılan, sözlü kelimelere müziğin eşlik ettiği), *Much Ado About Heaven* ve *The Talk of the Ton*'da da kullanılacaktı.

İngiltere'deki tiyatroların tarihi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız -hem Regency döneminde hem de öncesinde ve sonrasında- Aleks Sierz ve Lia Ghilardi'nin *The Time Traveller's Guide to British Theatre adlı* kitabını şiddetle tavsiye ederim. Bu kitap, her zamanki gibi tarihsel gerçeklere ne kadar bağlı kalmak istediğime ve iyi bir oyunculuk uğruna ne kadar tarihi feda etmek istediğime karar vermeye çalışırken bana son derece yardımcı oldu.

Teşekkür

İkinci bir kitap yazmanın zorlukları hakkında çok şey duydum, ancak kişisel olarak bunu, üçüncü kitabımı yazmayı hayatımın en büyük yaratıcı mücadelesi olarak buldum. Bu kitabın tamamını küresel bir salgın sırasında yazdım ve Emily ve Julian'a -yürekten sevdiğim ve yıllardır hakkında bir kitap yazmayı hayal ettiğim iki karaktere- hak ettikleri eğlenceli, neşeli hikayeyi vermek büyük bir mücadeleydi. Aşağıdaki kişilere minnettarlığım gerçekten sınırsız:

Menajerim Taylor Haggerty, 2020 yazı ve sonbaharı boyunca benden gelen bir dizi histerik e-postaya cevap verdi ve en çok ihtiyacım olduğunda sakin, neşeli, rahatlatıcı bir mantık sesi oldu.

Editörüm Kaitlin Olson, bu kitap için çok akıllı, net bir vizyona sahipti ve gerçekten ihtiyacım olduğunda beni doğru yöne yönlendirmeye yardımcı oldu.

Root Literary ve Atria'daki herkes, Jasmine Brown, Jade Hui, Katelyn Phillips, Megan RudloP, Sherry Wasserman ve Polly Watson'ın yanı sıra kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okuyucularla buluşturan sevgili denizaşırı editörler de dahil (ancak bunlarla sınırlı değil).

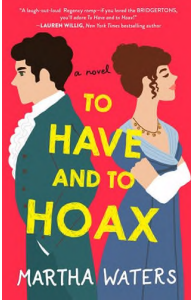
Ajansım ve editörüm dışında bu kitabı okuyan ilk kişi olan ve gerçekten düşünceli geri bildirimler veren Sarah Hogle, her yönüyle mükemmel bir arkadaş ve tüm fikirlerim (ve şikayetlerim!) için sondaj tahtası olmanın yanı sıra. Kaderin bizi birbirimize yönlendirdiği bu ilk gün için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Çalışmalarına karşı çok cömert ve destekleyici olan çok sayıda yazar var - isimlerini sayamayacağım kadar çoklar, ancak geçtiğimiz yıl çeşitli zamanlarda Manda Collins, Evie Dunmore, Emily Henry, Kaitlyn Hill, India Holton, Natalie Jenner, Susan Lee, Rachel McMillan ve Hannah Orenstein'in coşkusu ve nezaketi için özellikle minnettarım.

Çevrimiçi kitap topluluğunu oluşturan okurlar, eleştirmenler, blog yazarları, kitapçılar ve kütüphaneciler, sevdikleri kitapların duyurulmasında çok önemli bir rol oynuyorlar.

Ve son olarak, ailem, arkadaşlarım, eski iş arkadaşlarım ve tüm Chapel Hill topluluğu, bu kitap hakkında makul olmayan miktarda şikayet etmemi dinlediler, bir değil *iki* pandemi kitap lansmanını mümkün olan en eğlenceli ve güvenli şekilde kutlamama yardımcı oldular ve bir pandeminin ortasında tamamen bir hevesle Maine'e taşınmaya karar verdiğimde beni desteklediler. Bu kitap Emily'nin cesur olması ve kendi hayatını kurmayı seçmesiyle ilgili - ben de aynısını yapmaya çalışırken beni sevdiğiniz ve desteklediğiniz için çok teşekkür ederim.

Bu Seriden Daha Fazlası

Sahip Olmak ve Aldatmak

Kitap 1

Sevmek ve Nefret Etmek

Kitap 2

Yazar Hakkında

MARTHA WATERS, *To Have and to Hoax* ve *To Love and to Loathe* kitaplarının yazarıdır. Güneşli Güney Florida'da doğup büyümüştür ve Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Maine kıyılarında yaşıyor, gündüzleri çocuk kütüphanecisi olarak çalışıyor ve güneş elbiselerini, cin kokteyllerini ve seyahat etmeyi seviyor.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Martha-Waters

@Atriabooks

@Atriabooks

@Atriabooks

Martha Waters tarafından da

Sevmek ve Nefret

Etmek Sahip Olmak ve

Aldatmak

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir baskısıdır.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Martha Waters tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Atria Karton Kapak baskısı Nisan 2022

ATRIA PAPERBACK ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kathryn A. Kenney-Peterson tarafından iç tasarım
Vikki Chu tarafından kapak tasarımı ve
illüstrasyon

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Waters, Martha, 1988- yazar. | Olson, Kaitlin, editör.
Başlık: Evlenmek ve karışmak / Martha Waters ; [Kaitlin Olson, editör].
Açıklama: Atria Paperback ilk baskı. | New York : Atria Paperback, 2022. | Seri: Regency Vows Serisi; 3
Kimlikler: LCCN 2021044272 | ISBN 9781982190484 (cilt) | ISBN 9781982190491 (e-kitap)
Sınıflandırma: LCC PS3623.A8689 T615 2022 | DDC 813/.6-dc23
LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2021044272> adresinde mevcuttur

ISBN 978-1-9821-9048-4
ISBN 978-1-9821-9049-1 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

